

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PROF. DR.
MEHMET
ÇELİK

Güne düşülen notlar

"YakınTürk"

TARİHİN HAFIZASI-2

GÜNE DÜŞÜLEN NOTLAR

“VAKANÜVİS”

PROF. DR. MEHMET ÇELİK

Tarihin Hafızası-2 Güne Düşülen Notlar Yahut “Vakanüvis”
Prof. Dr. Mehmet Çelik

© Mehmet Çelik, 2011

© Paradoks Kitap, 2011

© Bütün yayın hakları BSR YAYIN GRUBU'na aittir. İzinsiz basılamaz, kopyalanamaz, çoğaltılamaz, kaynak gösterilmeden alıntı yapılamaz.

Yayın No: 11

ISBN: 978-9944-491-93-8

Sertifika No: 16092

Genel Koordinatör: Mustafa Sabri Beşer

Editör: Rahime Demir

Sayfa Düzeni: Adem Şenel

Kapak Tasarım: Ferhat Çınar

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No. 13/A

Bayrampaşa/İstanbul

1. Baskı: Haziran 2011

2. Baskı: Ağustos 2011

3. Baskı: Ekim 2011

“Bu bir BSR YAYIN GRUBU ürünüdür.”

BSR YAYIN GRUBU

Alemdar Mah. Çatalçeşme Sok. Gendaş Han No: 19/2

Cağaloğlu-Fatih / İstanbul

Tel: 0 212 528 22 06 – 0 212 528 02 72

Fax: 0 212 528 02 73

info@bsryayingrubu.com / www.bsryayingrubu.com

TARİHİN HAFIZASI-2

GÜNE DÜŞÜLEN NOTLAR

“VAKANÜVİS”

PROF. DR. MEHMET ÇELİK

Prof. Dr. Mehmet elik

Prof. Dr. Mehmet elik, 1954 yılında Elazığ’da doğdu. İlk ve orta öğrenimini kendi memleketinde, yüksek öğrenimini Erzurum Atatürk Üniversitesi Edebiyat (Türk Dili) ve İlahiyat (İslâm Felsefesi) fakültelerinde tamamladı.

1980 yılında akademik hayata başlayan elik, 1982-1987 yılları arasında Mor Gabriel Manastırı’nda Süryani Kilisesi, Süryani Dili ve Hristiyan İlahiyatı alanında akademik çalışmalarda bulundu. Ortaçağ İslâm ve Roma-Bizans uzmanı olan Prof. Dr. Mehmet elik, özellikle Süryaniler, Nasturiler-Keldaniler, Ermeniler ve Fener Rum Patrikliği üzerindeki çalışmalarıyla tanınmaktadır.

Yayınlanmış 13 akademik kitaba ve 100’ün üzerinde bilimsel makaleye imza atan Prof. Dr. Mehmet elik, son yıllarda çeşitli gazete ve dergilerde yayınlanan sosyo-politik yazı ve röportajlarıyla, yurtiçi ve yurtdışında verdiği konferanslarla, ÜlkeTV’deki “*Sıradışı*” programıyla kamuoyunda ilgiyle takip edilmektedir.

TAKDİM

””

Eski dilde “vakanüvist” adı verilen tarih yazarı, bir anlamda kendi döneminin “önemli” ve temel tarihsel olaylarını kayıt altına alan kişi idi. Gazetenin günlük hayatımıza girmesiyle birlikte, güne dair hadiselerin yazılmasının yanı sıra aydınlarca yorumlanmasının mecrası da bir anlamda gazete oldu. Bizde Tanzimat’la birlikte yayın hayatımıza giren gazete, ilk olarak devlet eliyle çıkan ve tam da bu bahsettiğimiz fonksiyonu icra eden, yani Saray’a ait konuları halka duyurmak; halkı, yönetiminin icraatları hakkında bilgilendirmek için kullanılan bir araç idi.

Zamanla özel gazete ve dergilerin de yayın hayatına başlamasıyla birlikte daha çok sesli ve zengin bir yayın atmosferi oluştu. Dönemin yönetimi yanı sıra muhalif seslerinin de gazete çıkarılmasıyla birlikte, bugünün tarih araştırmacısı olarak bu materyaller üzerinden daha zengin bir dönem araştırması yapabiliyoruz artık. Çünkü bu gazete ve dergi yazıları ve yorumları, belli bir tarihsel süreç geçtikten sonra dönem araştırmaları için zengin bir tarihsel kaynak olarak işlev görür. Bu, geçmişte olduğu gibi günümüzde de böyledir ve bugün farklı düşünceden çok sayıdaki gazete, gelecekteki tarih araştırmacıları için zengin bir tarihsel veri sunacak kaynaklardan biridir.

İşte bu amaçla, bu kitapta, tarihçi Prof. Dr. Mehmet Çelik’in genelde gazete yazısı formatında ve daha çok güncel meselelere dair yazılarını yayınevimiz, belli başlıklar altında bir araya geti-

rilerek okura sunuyor. Bu güncel köşe yazılarının bir kitapta toplanarak okuruna sunulmasının temelinde iki amaç var:

Bir; özellikle 2000’li yılların başındaki Türk demokrasisinin hal-i pür melalini gözler önüne seren cinsten vakalar olarak bugünkü okurun, çoğu çok yakın zamana ait olan bu konularda hafızasını tazelemek.

İki; ileride her biri için belki de adına tezler yazılacak kadar garabet olan ve birçoğu trajikomik “vak’alar”ın kimi zaman “dün dündür, bugün bugündür” kadar replik olabilecek cinsten olması ve gelecekteki tarih araştırmacısına derli toplu bir veri sunabilmek.

Güne düşülmüş bu notların, gelecekteki araştırmacılara, geçmiş-i aydınlatacak bir fener olabilmesi temennisiyle...

Paradoks Kitaplar

Mayıs 2011

İÇİNDEKİLER

””

Takdim	5
--------------	---

Birinci Bölüm

Türk Siyasetinin Halleri

Devlet Felsefesi Ayaklar Altında!	13
Katılımcı Demokrasi Sizin Neyinize!	15
Tiksindiren İki Yüzlülük!	17
Rahibenin Başörtüsü Şeytanın Emri mi?	20
Vehhabilik Sakızı!	23
Özür Dilemek, Ahmet Kaya'yı Geri Getirecek mi?.....	25
Ülkenin Altı Oyulurken, Sen Milleti Birbirine Kırdırmaya Bak!	27
Tayyip Erdoğan'ın Düşmanları!	30
Baykal-Kaset Operasyonunun Perde Arkası	32
Boşnaklara İthaf! Kusturica ve CHP'de Kan Kaybı.....	37
Küresel Aktör Olmaya Doğru.....	42
Bundan Büyük Fırsat Olmaz!	45
Büyük Devlet Olmak	47
Eksen Kayması	49
İsrail'in Kültürel Genetiği Kandan ve Dinî Fanatizmden Beslenmektedir!	51
Bu Kan Akmaya Devam Etsin mi?	55
Saflar Ayrışıyor!	58
Nevruz ve Düşündürdükleri.....	61
Bu Öfke ve Nefret Ülkeyi Böler!	63

Devlet Felsefesine İhanet!	65
Kaybolan 7 Yıl!	68
Demokrasinin Fazileti ve Tornacının Oğlu	72
Gül ve Türkiye'nin Görünen Ufku	76
Hayrünnisa Hanım ve Bir Rüyanın Analizi	79
Gül ve Sezer'in Afları	84
İnönü Soyadına Saygısızlık!	86
Hâlâ Çıkamadı Şu Havuzun İçinden!	89

İkinci Bölüm

Bir Başkadır Benim Memleketim

Ya Tuz Kokarsa?	95
Ama!	97
Mutlu Değilsek Batsın Bu Dünya!	99
10 Kasım ve Ağa'nın Mektubu	101
Muhafazakârları Reformist Laikleri Tutucu Ülke!	105
Sayın Başbuğ! İçine Siniyor mu?	107
Bak Sen Şu Osmanlara!	109
Kafam Karişti, Ey Bezirgan Grup Nerdesin?	112
Kırk Yıldır Söylüyorum: Bunların Kumaşı Farklı, Kumaşı!	114
İrtica Üretim Merkezleri	118
Artık Bu Ülkede Demokrasi Engellenemez Beyler!	121
Etrâk-ı Bî İdrâk!	123
Ermeniler, Kürt Aleviler ve Halaçoğlu	126
Karşı Saftaki Bidon Kafalılar	130
Ahh, Şu Bidon Kafalılar, Ahh!	133
Aydın Dediğin Haysiyetli Olmalı Bağırsaklara Hitap Etmek	135
Çeker Giderim Haaa!	138
Dürüm!	141
Bir De Futbol Penceresinden Bakalım Şu Ülkeye ve Malum Zihniyete	144
Stadyumlardaki Tehlike!	150
Dünya Engelliler Günü Dolayısıyla Engelliler Ve Camiler	152

Üçüncü Bölüm

Ergenekon Yahut Devlet İçinde Devlet

Abdülhamid Kaybetmedi, Türkiye Kaybetti.....	159
Bu Sessiz Çığlığa Kulak Verin!	163
Bingöl-Tokat Kavşağı.....	166
Şehit Cenazelerini Özlemediniz mi?	168
Çocuğumun Kahraman Şehit Olmasını Değil, Yaşamasını İstiyorum!	170
Annelerin Gözyaşları	172
Eşref Bitlis'in Ölümü Açıklığa Kavuşmadan, PKK Bitirilemez!.....	175
27 Mayıs'ı Türk Ordusu Mahkum Etmelidir!	177
İki Kanatlı MİT	179
Bu Kafa Bu Ülkeyi Böler!.....	182
Kahve Senaryoları ve Kafa Karışıklığı.....	184
Beylerin Asker Sevgisi Buraya Kadar mı?.....	187
At İzi, İt İzine mi Karışıyor?	190
Hudson'un Senaryolarına mı, Deşifre Olmasına mı Bozulduk?.....	192
Yetti Artık Bu El-Kaide Masalı!.....	194
Profesyonel Ordu	197
Erzincan: Kral Çıplak!	200
Aczmendiler Üzerinden Ergenekon'u Anlamak	202
Ergenekon Medyası	213
Bunların Gözleri Görmez, Kulakları Duymaz!	215
Hâlâ Uyanmayacak mıyız?	217
Masonlar ve Eruygur'da Ele Geçen Gizli Belge.....	219
Karpuz Kamyonu mu len bu?	221
Dino Merlin'i Dinlerken!	224

Dördüncü Bölüm

Yasama Yürütme Yargı

Hukuk Devleti.....	229
Danıştay ve Tuzun Kokması	231
Y-Muhtıra!	234
Hukuk Fitnessi.....	237

Cumhuriyet ve Hukuk Felsefemiz, Elveda!.....	240
Elitlerin İhaneti	243
Bu Sayıştay Niçin Kurulmuş?.....	246
Sindirebiliyorsanız, Buyrun!	249
Mahalle Hukuku!.....	251

Beşinci Bölüm

Benim Üniversitelerim

YÖK'ü Kaldırın, Üniversiteleri Danıştay'a Bağlayın!.....	257
Adını Üniversite Koymakla, Üniversite Olunmuyor!.....	261
Fransız Mason Locasının Türkiye Sevgisi(!).....	270
367 Sabih mi Desem, C.B.Ü.'lü Sabih mi desem?	273
Sloganlarla İstikbalini Arayan Ülke!.....	276

BİRİNCİ BÖLÜM
””
TÜRK SİYASETİNİN HALLERİ

DEVLET FELSEFESİ AYAKLAR ALTINDA!

””

Batılı Doğulu tüm tarihçilerin üzerinde ittifak ettiği bir nokta vardır: Türkleri tarihten çekip çıkarın, geriye bir şey kalmaz! Bu nedenle dünyada Türkoloji diye bir bilim dalı vardır. Rusoloji, Almanoloji, Çinoloji diye bir bilim dalı yoktur. Bu bile, Türklerin tarihte nasıl bir rol oynadığını anlatmaya yeter de artar!..

Türklerin tarih boyunca en mümeyyiz vasıfları ise devlet felsefesidir. Üç kıtada 15 tane büyük imparatorluk kurmuşlar; yenmişler, yenilmişler... Öyle zamanlar olmuştur ki, her şeylerini kaybetmişler, fakat bir şeylerine halel getirmemişler: Devlet Felsefesi!

Onu, her şeylerinin üzerinde tutmuşlar. 1914'te Çanakkale önlerine gelen İngiliz-Fransız donanması, bir cihan devleti olan Türk devletinin varlığına son vermeye tam iman etmişken, o sırada İngiliz parlamentosunda dışişleri bakanları bir konuşma yapıyordu. Hristiyan Avrupa'nın bu barbar tehlikesinden ebediyen kurtulması için Osmanlı Devleti'nin yıkılması yeterli olacak mıdır sorusuna cevap arıyordu. Selçuklu'yu yıktık da ne oldu?.. 50 sene geçmedi 300 çadırlık bir aşirete sahip olan bir çoban, yeni bir cihan imparatorluğu kurdu. Bu sefer Viyana önlerine kadar geldiler. Yarın bir marangoz Hasan'ın çıkıp yeni bir devlet kurmayacağını kim garanti edebilir? Çözüm, Türk Devleti'ni yıkmak değil; Türk milletinin Cihan Hakimiyeti Mefkuresi'ni besleyen damarları kesmek gerekir!”

Evet, yabancıların da tespit ettikleri gibi, her şeyimizi hatta devletimizi kaybetsek bile, kaybetmediğimiz bir devlet felsefemiz vardı. Vardı diyorum, çünkü 50 yıldır onu da kaybetmek üzereyiz!

Bilimsel tahlillere lüzum yok bunun ispatı için. Kahvelerde vatandaşın konuşmalarına kulak kabartın, her şey ayan beyan ortaya çıkıyor!

Şu son birkaç aydır, ülkede yaşananlara bakın. Demokratik hukuk devletine yaklaşıyor mu?

Her şeye şirazesinden çıktı. Askerinden siviline, kentlisinden köylüsüne, yaşlısından gencine... Herkes politikayla yatıp politikayla kalkıyor!

Sendikalar kendi işlerini bırakmış, siyasetle uğraşıyorlar!

Tabipler kendi işlerini bırakmış, siyasetle uğraşıyorlar!

Mimarlar mühendisler kendi işlerini bırakmış, siyasetle uğraşıyorlar!

Avukatlar ve barolar kesmemiş olacak ki, yüksek yargı organları da siyasete başladı!

Ne oluyoruz? Herkes vatani kurtarma peşinde!..

Sesi çok çıkan bir çığırtkan, 25 milyon doları cuk etti de hâlâ kimse akıllanmadı.

Herkes bu bulanık suda balık avlamaya çalışıyor!

Bir cihan imparatorluğunu bu iç çekişmeler yüzünden kaybettik!

Tekrar ediyorum, devlet felsefesini yok ediyoruz!

Bu ülkeyi seven, kendi işini iyi yapsın yeter!

Dünyadaki gelişmelere bakıp birlik beraberlik içinde ter dökmemiz gerekirken, birbirimizi yemekle meşgulüz!

Aferin bize!

Mayıs 2008

KATILIMCI DEMOKRASİ SİZİN NEYİNİZE!

””

Avrupa Birliği'ne girmeye çalışan Türkiye, bu darbe anayasasıyla, bu çağdaş dünyada yer alamaz. Bunu bizim Saddam Cumhuriyetçileri de bilmektedirler.

Bu nedenle kudurmuşlar!..

Yok, anayasayı ancak kurucu meclisler yapabirmiş. Yani darbeciler...

Millî irade ve millî iradenin temsil ettiği, Atatürk'ün kurduğu TBMM yapamazmış!..

Yeni Anayasa...

Hııı!.. Atatürk ilkeleri (CHP'nin altı okunu yıllarca millete Atatürk ilkeleri diye yutturdular!), türban, mahalle baskısı, Malezya!.. Söyledikleri bu.

Yarım metre bez üzerinden, statükoyu koruma ve milleti sürü yerine koymaya devam!..

İran ve molla edebiyatı eskidi ya, şimdi de öcü Malezya!..

Malezya kadar başınıza taş düşsün e mi!..

Kırk fırın ekmek yeseniz, Malezya'nın yakaladığı bilimsel ve teknolojik seviyeyi yakalayabilecek misiniz?..

Bakın Malezya uzaya uydu gönderiyor. Bu alanda söz sahibi 3-5 ülkeyle yarışıyor.

Ya siz?..

Parayla satın aldığınız tankların bakım ve modernizasyonunu dahi yapamıyorsunuz!..

İsrail'e modernizasyon ve bakımını yaptırdığımız tank ve uçaklar artık sizin değil beyler!.. Hiç şüpheniz olmasın, hepsine birer çip takılmıştır. Bir savaş sırasında hepsini bir dakika içinde kilitleyip devre dışı da bırakabilirler, imha da edebilirler!..

Siz, bağımsız Türkiye diye mitinglerde yırtınmaya devam edin!..

Bilim ve teknoloji üretmediğin bu çağda, bağımsızlık palavra, palavra!..

Rusya'dan aldığın 17 helikoptere ne oldu?.. 2002'de bakım ve modernizasyon için gönderdiğin 4 tanesinden haber bile yok. Elindekiler de demode oldu!..

Boşver bunları. Onuncu Yıl Marşı'na devam... Bodrum gece kulüplerinde sabaha karşı sarhoş kafayla amma da gidiyor haa!..

Atatürk bunu yapasınız diye mi Samsun'a çıktı?..

Çağdaş uygarlık seviyesine bu ülkeyi çıkarın diye verdiği talimat, sarhoş kafayla sabahın dördünde Marmaris barlarında Onuncu Yıl Marşı söyleyerek mi gerçekleşecek?

AK Partilileri uyarıyorum: Bırakın şu Anayasa, türban işlerini.

Mevcut Anayasa aynen kalsın. Cumhurbaşkanının yetkileri, YÖK, hepsi aynen kalsın.

Birileri bu yetkileri nasıl kullandırsa, siz de öyle kullanın! Hiç merak etmeyin, bu siyasî partiler bu kafayla gittikçe, 10 seçim de yapılırsa, siz tek başınıza iktidara gelirsiniz.

Üniversitelerde nasıl olsa üç-beş oy alacak birer badem bıyıklı bulursunuz. Sezer nasıl atıyorduyorsa, siz de üç beş oy alanı atarsınız!..

Her sabah da üniversitelerde Onuncu Yıl Marşı'nı YÖK mecbur tutsun, İstiklal Marşı'nı da millete bırakın!.. Emperyalizmin kültürel havzasında yetişen bu elitler, nasıl olsa İstiklal Marşı'nı sevmiyorlar. Atatürk ve ilkeleri mi?..

Bir zamanlar ona da Gardrop Devrimcisi diyorlardı.

Temmuz 2007

TİKSİNDİREN İKİ YÜZLÜLÜK!

””

AK Parti Kadın Kolları, 8 Mart Kadınlar Günü için Ankara’da bir etkinlik düzenledi. Birçok ülkeden kadın siyasetçileri de davet etti. Dışarıdan birçok kadın bakan ve belediye başkanı bu davete icabet ettiler. Günü’n mana ve önemi üzerine konuşmalar yaptılar.

Bu dışarıdan davet edilen konuklardan birisi de Yunanistan Dışişleri Bakanı Bayan Bakoyani idi. Bakoyani toplantıda yaptığı konuşmada, dünyadaki kadın sorunları üzerinde durdu. Bu konuşmasının bir bölümünde de türbana ve Türkiye’deki sıkıntıya değindi. Türbanın bir özgürlük meselesi olduğunu ve laiklikle ilgisinin olmadığını belirtti.

Vay, sen misin bunu söyleyen!.. Laikçi esnafı dört koldan saldırıya geçti. Siyaset cephesinden, “Bu Türkiye’nin içişlerine karışmadır, bu ne patavatsızlıktır, derhal özür dilenmelidir!..” yollu açıklamalar yapıldı. İşreti alan kartel medyasının statükocu kalemşörleri köşelerinden hemen veryansın ettiler. En hafif deyiimiyle Bakoyani’nin bu sözlerini diplomatik skandal olarak nitelendirdiler. Bazıları meseleyi daha da ileri götürüp işi hakarete vardırıdılar. Yalçın Bayer’i bu hakaretler ve sövgüler tatmin etmemiş olmalı ki köşesine bir avukatın kaleminden şu kelimeleri taşıdı:

“Bakoyani, türban konuşmasıyla iki suç işlemiştir

Bir avukat dostumuz, önemli bir saptamada bulunuyor.

Yunanistan Dışişleri Bakanı Bakoyani’nin, Ankara’da ‘türbana özgürlük’ gününe dönüştürülen AKP toplantısındaki konuş-

ması öyle unutulacak bir şey değildir. Adeta **Ortodoks** Kilisesi cennahından bir destek fetvası vererek **"türbanın laiklik karşıtı bir sembol"** olmadığını partililer huzurunda (Başbakan dahil) ve yayın yoluyla **Türk** kamuoyuna açıklama cüretini gösterdi Sayın Bakan...

Bu pervasız tavrıyla, yabancı bir ülke Dışışleri Bakanı sıfatıyla **AKP**'nin en önemli siyasi-dini propaganda araçlarından biri olan türbanla ilgili iktidarı destekleyen siyasi propaganda yapmıştır. Ayrıca, **Türk Ceza Kanunu**'nun 4'üncü kısım, 'Milletle ve Devlete Karşı Suçlar ve Son Hükümler' başlığı altında 2. bölümde düzenlenen **'Adliye Karşı Suçlar'** başlıklı 277. maddede; **'Yargı Görevi Yapanı Etkileme'** kenar başlıklı hükümlerini alenen ihlal etmiştir.

Bu madde "yargı görevini yapanları her ne surette olursa olsun, hukuka aykırı olarak etkilemeye teşebbüs eden kimse 2 ila 4 yıl arasında hapis cezası ile cezalandırılır. Bu teşebbüs iltimas derecesini geçmediği takdirde, verilecek ceza 6 ay ila 2 yıla arasındadır" hükmünü amirdir.

Bakoyani, **AKP**'ye iltimas amacıyla halen **Anayasa Mahkemesi**'nde, laiklik ilkesini ihlal nedeni ve **Anayasa**'ya aykırılık iddiası ile kabul edilerek esastan görülmekte olan **'türban'** hakkındaki derdest davanın yargıçlarını (**Anayasa Mahkemesi**'ni) etkilemeye teşebbüs etmiştir ve bu fiili **TCK**'nın 227. maddesi gereği cezayı gerektirir.

DİPLOMATİK SKANDAL

Yunan Dışışleri Bakanı'nın bu beyanları aynı zamanda **Anayasa**'nın, üçüncü bölümünde **'yargı'** mahkemelerinin bağımsızlığı kenar başlıklı 138. maddesi 2. fıkrasında düzenlenen **"Hiç kimse yargı organlarına tavsiye ve telkinde bulunamaz"** hükmünü de açıkça ihlal etmiştir. **AKP** 8 Mart Kadınlar Günü'nü kutlama bahanesi ile bir siyasal propaganda toplantısı yapmış, bu toplantıya komşu Yunanistan Dışışleri Bakanı katılmış, türban pro-

*pagandası yapmış ve sonuçta **Anayasa** madde 138 ve TCK 277. maddelerini alenen ihlal etmiştir.*

*Sonuç olarak **Kadınlar Günü**'nde komşu ülkenin kadın Dışişleri Bakanı, diplomatik bir skandala imza atmıştır.*

Hürriyet, 11.03.2008”

Bu satırlara hiçbir yorum getirmiyorum. Bu konuda nötr bir Fransızım. Sadece vicdanım var diyen 70 milyona kafamı kurcalayan şu soruyu soruyorum: Bayan Bakoyani türban hakkında şunları söyleseydi: “Türban, gericiliğin sembolüdür. Kadınlar özgür, Türkiye çağdaş bir ülke olmak istiyorsa, Türban atılmalıdır!”

Malum siyasetçiler “Bu bizim iç meselemizdir, sen ne karışyorsun!”, laikçi esnafı gazeteciler de, hakaretler yağdırarak, yasa maddeleri sayarak, böyle komik yazılar kaleme alırlar mıydı?..

Bırakın aydın olmayı, insan olmanın ilk şartı; iki yüzlü olmamaktır!

Dini, milliyeti, inancı ne olursa olsun, tüm insanlar, insan olduğu için, benim nazarımda kıymetlidir. İnsan olarak bir İngilizle bir Türk, bir Müslümanla bir Hristiyan hiç fark etmez. İnsanî özelliklerine göre değerlendiririm.

Tıksindiğim tek yaratık; iki yüzlülerdir!

Mart 2008

RAHİBENİN BAŞÖRTÜSÜ ŞEYTANIN EMRİ Mİ?

””

CHP’deki “rahibe”li afiş krizini biliyorsunuz.

Epey tepki aldı. CHP İstanbul İl Başkanlığı ve CHP’li Avcılar Belediyesi karıştı.

Sağ cenahtan gelen tepkiler; Müslüman kadının başörtüsünü nasıl rahibenin başörtüsüne benzetirsiniz. Yollu itirazlar idi.

Ve “Özür dile Kılıçdaroğlu” çağrıları yankılandı.

CHP’yi bir yana bırakıyorum. Onları, gerçek şuur altlarını sadece dışa vurdular, tepkiye gelince; Belediye Başkanı topu İl Başkanı’na, İl Başkanı da Belediye Başkanı’na atma telaşında.

Bu kıvırtmaları siyaseten anlamak mümkün de... İki tarafta da bir akıl tutulması var.

Önce AK Partililerdeki ve demokrat kesimlerdeki akıl tutulmasına dikkat çekeyim: Müslüman kadının başörtüsü, rahibenin başörtüsüne nasıl benzetirilmiş!

Siz söyleyin bakalım, bir fark var mı? İkisi de tesettür amaçlı. Hatta rahibelerinki daha katı. Bezlerin dini-imanı mı var, yoksa rahibelerin bu kıyafeti şeytanın mı emri? Ehl-i kitabın hiç mi doğru şeyi yok? Biraz Kur’an okuyun lütfen!

İkinci nokta, Kılıçdaroğlu ve CHP “Müslüman kadınlar”dan derhal özür dilemelidir!

İyi de, ya rahibelerden? Onlar gavur, değil mi?..

Yarın birileri Hz. Muhammed ile beraber Hz. İsa'ya da sövse, böyle mi davranacaksınız? Müslümanlardan özür dileyin, gavur-cukları(!) boşverin; onlara istediğiniz gibi geçirebilirsiniz!

Tuhafıma giden, laik ve demokrat yazarların da aynı telden çalmaları oldu. Yahu din-vicdan hürriyeti, kutsal olana saygı sadece bizimkiler için mi geçerli?

Şu Müslümanların haline, şu Cumhuriyet'in vasıflarına, şu laiklerin çağdaşlıklarına bakar mısınız?

Gayr-ı müslim vatandaşlarımızın gıkı çıkmadı korkularından.

Kutsal bir olgularını savunmak için bir cılız ses bile çıkmadığı gibi, garibanlar ağızlarını bile açamadılar.

Bu mu laik Cumhuriyetiniz?

Bu mu, herkes birinci sınıf vatandaş, laiklik her türlü inancın teminatıdır teranelerinizi!

Konuya bir de siyaseten bakalım. Başbakan bu fırsatı nasıl kaçırdı, hâlâ anlayabilmiş değilim. Danışmanları acaba neyle meşguller, merak ediyorum! Bu afişte, Müslüman kadınlardan ziyade, rahibenin başörtüsü hakarete uğramıştır! Başbakan, Müslüman kadının başörtüsü için gösterdiği tepkiyi, rahibenin başörtüsü için de göstermeliydi.

Tüm dünyada müthiş bir "gol" olurdu. Yüzyılın golü, kırılma noktası dedikleri olay "bu" olurdu!

Yazık, kaçtı bu fırsat...

Gelelim Kılıçdaroğlu ve CHP'ye... Her altı ye, sonra yarım ağız, üstüne üstlük kenarından dolanarak Ö, Z, Ü, R harflerini telaffuz et!

Oh, ne âlâ memleket, ne âlâ millet!

Şimdi konuyla ilgili ilk gün söylediklerini hatırlayalım:

"Bu afişleri kim astı? CHP Genel Merkezi'nin böyle bir şeyi yok. İstanbul İl Başkanımız suç duyurusunda bulunmuş. Mobese tespiti için de dilekçeyle başvurmuş. Daha önce Anayasa ile ilgili

afişler asılmıştı halen öğrenemedik. Ticari sır diye söylemediler. Biz AKP’nin yaptığı gibi trilyonları döküp kampanya yapmadık; bir tane billboardda bile afişimiz yok. Provokasyon. Üzülüyorum Başbakana, bir insan bu kadar zavallı duruma düşmemeli. Bunu yapanı ortaya çıkarmazsa bunun sorumlusu hükümettir, düzenleyen yapan hükümettir. CHP’li çıkarsa atarız. Bu olayın İçişleri Bakanlığı tarafından açıklanması lazım. Kim gidip billboardları donattı, parasını kim ödedi?”

Bu çağrı üzerine İçişleri Bakanlığı hemen bir soruşturma başlattı ve gerçek, kabak gibi ortaya çıktı.

Bir gün önce o kadar ağır laf edeceksin, iki gün sonra sıkışınca, yarım ağız özür! Bu yetmez!

Yazık oluyor CHP’ye! O anda ağzına geleni söyleyen, kasaba politikacısı meşrebinde bir adamdan genel başkan olmaz!

Bu millet Ecevit’i çok arar. Hatta Baykal’ı bile!

Kaç yazı yazdım: Erzurumlular arasında “*Teyyo Kemal*” diyorlar Kılıçdaroğlu’na. Millet *Gandi* sıfatını neredeyse unuttu, unutacak.

Ama “Teyyo” lakabı bir üstüne yapışırsa, bir daha çıkaramazsın... Bu dost tavsiyesidir.

Eylül 2010

VEHHABİLİK SAKIZI!

””

Bir zamanlar moda olan bir deyimi bilirsiniz: Ağzı olan, konuşuyor! Bu tabir sadece kahve müdavimleri için kullanılmaz. Her meslekten, herkes için geçerlidir. Öyle zamanlar olur ki, hiç ummadığınız insanların üzerine bile cuk diye oturur.

Geçen Pazar Sıtkı Emminin kahvesinde, Hacı Hilmi ile avukat Sami Beyin Baykal'ın türban ile ilgili sözleri nedeniyle tartıştıklarını aktarmıştım. Sayın Baykal'ın o konuşmasını ben de dinledim. Türbanın, İslam'daki başörtüsüyle ilgisinin bulunmadığını, bunun Vehhabi geleneği, hatta üniforması olduğunu, Anadolu İslamında böyle bir şey olmadığını söylüyordu.

Bu Vehhabilik ile ilgili geçen son 10 yılda, içinde akademisyenlerin de bulunduğu birçok kimse bir şeyler söyledi: Yok, Çeçenistan'da Vehhabiler savaşıyor, yok Afganistan'da Taliban'la işbirliği indelermiş, yok el-Kaide'yi bunlar hem militan açısından, hem finansal olarak besliyorlarmış, yok Ortaasya'da Vehhabilik yayılıyor gibi daha birçok ipe sapa gelmez iddia!

İşte, ağzı olan konuşuyor, dedikleri tam da bu!

Beyler, bari konuşacaksınız, biraz okuyun, biraz öğrenin de öyle konuşun! Bunları söyleyenler hayatlarında tek bir Vehhabi görmedikleri gibi, Vehhabilğin kelime anlamını bile bilmiyorlar!

Bu zevata göre Suudi Arabistan'daki İslam anlayışı, Vehhabiliktir. O da eşittir= Sapıklık!..

Yahu, hiç mi aklınıza gelmiyor: Bu ülkeden her yıl 100 bin civarında vatandaşımız hacca gidiyor. Haftalarca bu insanlarla be-

raber namaz kılıyorlar. Bir tek bu topraklardan hacca giden insandan, bunlar Vehhabi diye bir laf işittiniz mi?..

İşiten varsa, beri gelsin!..

Vehhabilik, geçen yüzyılın başında Suudi Arabistan'da canımızı sıkkan siyasî gelişmelere, Osmanlı'nın vurduğu yaftadır.

Bugün Suudi Arabistan'da ilaç için arasanız, bir tek Vehhabi bulamazsınız. Suudi Arabistan'ın mezhebi Hanbelilik, Hanbelilik!..

Haa, o da nedir, diye soran olursa, Hikmet Çetinkaya'ya müracaat etsinler. İrticanın toplumsal boyutlara ulaştığını yazarken, delil olarak, mürtecilerin önümüzdeki salı Ümraniye'de toplanıp Cuma namazı kılacaklarını, bu yıl da haccı, Kurban Bayramı'na denk getirdiklerini yazmıştı da bir zamanlar.

Çetinkaya'yı beğenmeyenler, İlhan Abiye müracaat etsinler. . .

Kim nereye müracaat ederse etsin, ağzı olan da konuşsun. . .

Ama Sayın Baykal, sizin böyle bir lüksünüz yok!.. Siz, ana muhalefet liderisiniz, kulaktan dolma bilgilerle konuşamazsınız. . . Size oy verenlere ayıp oluyor. Onlar anlamaz diyorsanız, muhaliflerinizi bari güldürmeyin.

Dost tavsiyesidir. . .

Şubat 2008

ÖZÜR DİLEMEK, AHMET KAYA'YI GERİ GETİRECEK Mİ?

””

Evet, artık Kürtçe bir kanalımız da var... Biz şimdiden hayırlı uğurlu olsun diyelim. Hayra mı vesile olur, şerre mi Allah bilir. Zaman da gösterir.

Bu kanal açılırken, ekranda Ahmet Kaya'nın silueti gözlerimin önüne geldi. Garip duygular ruhumu sardı. Bir an daldım, 10 yıl geriye gittim. Evet yaklaşık 10 yıl önceydi. Ahmet Kaya, sanatçıların katıldığı bir ödül törenindeydi. Ona da ödül verilecekti. Heyecanla sırasını bekliyordu. Ödülünü alan herkes, gelecekle ilgili, sanatıyla ilgili bir şeyler söylüyordu uzatılan mikrofonlara... Ahmet Kaya da bir şeyler söyledi. O söyledikleri arasında yer alan şu sözler Türkiye'nin gündemine damgasını vurdu: "... ben, Kürt kökenli bir sanatçıyım. Yeni çıkaracağım albümde bir tane de Kürtçe klip çekeceğim."

Evet, söylediği bunlardı... Salon birdenbire karıştı. Önce çatal bıçaklar havada uçtu. Sonra medya mensuplarıyla sanatçı dostları üzerine yürüdüler. Araya girenler sayesinde Ahmet Kaya o gece canını oradakilerden zor kurtardı.

O, artık bir haindi. Hem de vatan haini!..

Bu ülkede, bu topraklarda yaşamaya hakkı olamazdı!..

O da bunu anladı ve bir gün sessizce bu toprakları terk etti. Hem de bir daha dönmemesine!..

Çok yaşamadı yâd ellerde. Bir buçuk yıl sonra dağına taşına türküler yaktığı vatanının hasretiyle gözlerini hayata yumdu.

Bir Kürtçe türkü okuyacağım dedi diye, vatan haini oldu, yâd ellerde son nefesini vermek zorunda kaldı.

Peki, bu Kürtçe televizyon nedir?

Ha, niye açıldı, iyi mi oldu, kötü mü oldu demiyorum. Sadece insanların kendi kendilerine şu soruyu sormalarını istiyorum:

Ahmet Kaya'nın dedikleri, yani bir Kürtçe türkü okuyacağım sözleri vatan hainliğiye, devletin Kürtçe televizyon kanalı açması nedir?

Aklı eren biri varsa, Allah rızası için çıkıp da şunu bir açıklasın da kafayı yemekten kurtulayım!..

Evet o gece, Ahmet Kaya'nın linçe maruz kaldığı o gece gözlerimin önünde tekrar canlandı: Bazı medya ve sanat çevrelerine yamanmış Nazilerin SS kılıkli müsveddelerinin ağzına ne de güzel yakışmıştı vatanperverlik ve milliyetçilik sloganları!

Yazık... hem bu ülkeye, hem de insanımıza yazık!

Devleti yönetenler eğer 10 yıl sonrasını göremiyorlarsa, ülkenin ve dünyanın gidişatını doğru okuyamıyorlarsa, 70 milyon insan istikbalinden endişe etmelidir!

Ne olacak bu ülkenin hali?

Yarınlarımıza ümitle bakamayacak mıyız?

Yarın kalkıp Ahmet Kaya'dan özür dilemekle iş bitecek mi?

Dileseniz ne olur, dilemeseniz ne olur?

Ben söyleyeyim: Ne Ahmet Kaya geri gelir, ne de vicdanlar rahatlar.

Kahrım ne Ahmet Kaya'ya yapılanlara, ne de Kürtçe kanal açanlara...

Kahrım, bu devleti yönetenlerin 10 yıl sonrasını göremeyecek kadar kör olmalarına!..

Bu nedenledir ki 150 yıldır bir arpa boyu yol alamadık. Bu yüzdendir ki 30 yıldır bu topraklarda kan akmakta, Çanakkale'de koyun koyuna yatanların çocukları birbirini boğazlamakta!..

Ocak 2009

ÜLKENİN ALTI OYULURKEN, SEN MİLLETİ BİRBİRİNE KIRDIRMAYA BAK!

””

Bu millet, bir türlü medyanın gücünü ve fonksiyonunu idrak edemedi. Ne Tanzimat döneminde, ne Meşrutiyet döneminde, ne de Cumhuriyet döneminde...

Tanzimat’tan bugüne, bu ülkedeki medya kuruluşlarının etkin ve büyük çoğunluğu, hep azınlıkların elinde oldu ve hep emperyalizme hizmet etti!..

Bu millet de, bunu hep seyretti. Kızdı, köpürdü ama gereğini hiç yapmadı. Millî Mücadele döneminde bu medyaya Mütareke Basını adı takıldı. Bugün de Kartel Medyası denmektedir.

Bu medyanın büyük çoğunluğu, bu milletin ve ülkenin millî çıkarlarına hep şaşı baktı. Milletin millî ve manevî değerleriyle hep savaştı, kültürel emperyalizmin taşıyıcısı ve empoze edici kılıcı oldu hep.

Bunu da hep resmî ideolojiyi kendine kalkan yaparak icra etti: Çağdaşlık, uygarlık, laiklik v.s. argümanlarını hiç dilinden düşürmedi.

Bakın geçen ay İsveç’in Örebro kentinde Fuat Deniz isimli bir Süryani sosyolog bıçaklanarak öldürüldü. Bu çocuğu tanırdım. Midyatlıydı.

Yıllardan beri İsveç’te çöreklenen bir grup Süryani, 1914-1915 tehcirinde Süryanilerin de soykırımı uğradığını iddia etmektedirler. Süryanilerin %90’ı, bundan rahatsızdırlar. Bunu iddia eden grup,

aslında Süryani de değiller. 1914-1915 tehcirinde, Güneydoğu'da Süryanilerin arasına katılıp, tehcirden kurtulan Ermenilerin torunlarıdır. Bu soykırım iddiasını bu kesim sürdürmektedir. 2005 Mayıs'ında İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde ilk sempozyumlarını yaptılar. O sempozyuma katılan tek Türk akademisyen bendim. Hiçbir temele, belgeye dayanmayan o iddialarını orada kustular. O kusmuklarını onlara yalattım. Toplam 35-40 kişiydiler. Hiçbirisinin ciddi bir tahsili olmadığı gibi, ciddi bir araştırmaları da yoktu. İstanbul'da yaşayan 15 bin civarında Süryani'den de bir tek kişi sempozyuma katılmadı. Neyse uzatmayayım... Boylari'nin ölçüsünü alıp gittiler!

İşte, geçen ay İsveç'te bıçaklanan Fuat Deniz'in ölümü, dikkatlerin Türkiye üzerine odaklanmasına sebep oldu. İsveç medyası, Fuat Deniz'in Süryani Soykırımı üzerine çalıştığını ve birkaç ay sonra düzenlenecek bir sempozyumda bu konuda bir bildiri sunacağını yazıyordu. Şüpheler, Türkiye üzerinde odaklandı.

Bu haberleri bizim kartel medyası da alıntıladi. O günden beri, bu İsveçli grup İsveç'te ve çeşitli Avrupa ülkelerinde düzenlediği panellerde, konferanslarda, söyleşilerde Fuat'ın Süryani Soykırımı üzerinde çalıştığını ve çok önemli belgelere ulaştığını, bu nedenle karanlık güçler tarafından (Türk Millî İstihbaratı ima ediliyor) ortadan kaldırıldığını söyleyip durdular.

Cinayet gününden beri, 2-3 günde bir İsveç'teki bazı Süryanilerle görüşüyorum. Bu arkadaşlar bana sürekli gelişmelerle ilgili bilgi verdiler.

Nihayet geçen hafta gerçek ortaya çıktı: Katil, Fuat'ın yeğeniydi. Tutuklandı ve suçunu itiraf etti. İsveç'teki Midyatlı bir Süryani geçen gün telefonda bana aynen şunları söyledi: "Hocam, zanlının avukatı Lena Blix, 'müvekkilinin Fuat Deniz'i bıçakladığını kabul etmekle birlikte öldürmek istemediğini' öne sürdü."

Hakikat ortaya çıktı ama o Ermeni kökenli azgın Süryani grup, hâlâ bu propagandayı devam ettirmekte.

Bizdeki kartel medyası, cinayeti verdi ama, bu son gelişmeyi vermedi.

Eee... Türbanla milleti birbirine kırdırma görevi dururken, Türkiye Cumhuriyeti'ni temize çıkarmak, pek de içlerine sinmiyor efendilerin. Avrupa'nın her tarafında muhabirleri var, nerede türbanla ilgili bir fısıltı duysalar, onu manşete taşırlar da, Türkiye Cumhuriyeti'ni karalayan bu iftira kampanyası umurlarında bile değil, umurlarında!..

Görevleri milleti kamplara bölmek ve birbirine kırdırtmak!..

Aynı alçaklığı Kuzey Irak'a yapılan harekat sırasında da gösterdiler. Bu ülkede Türk-Kürt, Alevi-Sünni, dinsiz-dindar birbirini boğazlamaya kalksa, sevinçten çıldıracaklar herhalde.

Allah'a şükür ki bu ülkenin vatandaşları Türkü-Kürtü, Lazı-Çerkezi, Boşnakı-Arnavutu, Alevisi-Sünnisi, doğulusu-batılısı, dindarı-laiki... akl-ı selim sahipleri... Kardeşçe, bu ülkenin birinci sınıf vatandaşları olarak kıyamete kadar bir arada yaşamaya kararlılar.

Şubat 2008

TAYYİP ERDOĞAN’IN DÜŞMANLARI!

””

Kasımpaşalının her icraatı, mutlaka alıştığımız bir “ezber”i bozuyor. Tanrı, sanki onu siyasette ezber bozsun diye yaratmış!..

Bozduğu en büyük ezber ise İsrail’in “ilişilemez” dokunulmazlığı idi. “One Minute!” ile o ezber bozulmuş ve karizma çizilmişti.

İçerdeki uşaklar “bittik, mahvolduk” edebiyatıyla İsrail’in alçaklığını gizlemeye çalışırken, bir Yunan gazetesi gerçeği en veziz şekilde dünya kamuoyuna sundu:

“Gezegennemizde herkesin düşündüğünü, o söyledi!”

Şu gemi baskınına bakın, hâlâ içerdeki alçaklar “ama”lı “fakat”lı cümlelerle işi dengelemeye kalkıyorlar.

Bir de Arap ülkelerinin hain yöneticilerine bakın!..

Mısır’ın modern firavunu, aylardır kapattığı yardım kapısını alelacele açmak zorunda kaldı.

Tayyip Erdoğan’ın en büyük dış düşmanlarını sıralarsak birinci sırada İsrail’in terörist kökenli faşist yöneticileri, ikinci sırada satılmış, hain ve Batı uşağı Arap yöneticileri görürüz.

Hiç kimse merak etmesin, Erdoğan’ın sebep olduğu bu dalga, tüm Arap ülkelerindeki bu işbirlikçi, hain yönetimleri götürecektir.

Arap ülkelerinde “sokak” iktidara geldiği gün, Batı emperyalizminin Ortadoğu’da kökü kazınacaktır!

Bir de içeriye bakalım. Kaç yıldır, başta Erbakan Hoca olmak üzere, bu hükümetin ABD-İsrail ve Siyonizm’in uşağı olduğunu,

onların ileri karakolu olarak, onların çıkarlarına hizmet ettiğini ağızlarına sakız yapmadılar mı?..

Bütün bu gelişmeler karşısında utanma, ar etme duyguları bir kerecik olsun harekete geçmeyecek mi?..

Bu milletin aklı varsa, bundan önceki Türkiye Cumhuriyeti'nin hükümetlerini sorgular!..

Bundan önceki Türk(!) basınını sorgular!..

O zamanlar ne güzeldi her şey değil mi?..

İsrail'e de, ABD'ye de yeri geldikçe göz kırparak (anlayın yani) veryansın ederdik ama onların her dediği de olurdu doğrusu.

Dikkat edin, ilk defa ABD ve İsrail son birkaç yıldır sıkıntıya düşmeye başladılar. Bu hükümet onların ezberlerini bozdu. Bu hükümet onların maskelerini düşürdü. Bu hükümet yüzünden içerideki işbirlikçileri tek tek sırtıtmaya başladı. Bu hükümet zamanında basının en azından bir kısmı millileşti.

Herkese tavsiyem, Yiğit Bulut'un 30 Mayıs 2010 tarihli HaberTürk gazetesindeki yazısını döne döne okumaları...

“Ama”lı, “fakat”lı, “kem küm”lü konuşanlara dikkat edin lütfen!..

Türk kimliği taşıyan, Türkçülüğü, ulusalcılığı ağzından düşürmeyenler, hiç değilse Musevi kökenli vatandaşımız Roni Margulies kadar şahsiyetli, onurlu, insan gibi insan olsunlar.

Haziran 2010

BAYKAL-KASET OPERASYONUNUN PERDE ARKASI

»»

Baykal’ın kasetinin patladığı ilk günleri hatırlayın: Parti yönetimi Baykal’ın etrafında bir “savunma ve sahip çıkma” duvarı ördü. Birkaç gün sonra, bu rezaleti rakiplere nasıl sıvarım gayretine düştü.

AK Parti ile ilgili “telekulak” şamataları...

Sarıgül ile ilişkilendirilmeye çalışılan “suikast” senaryoları vs. vs...

Nihayet ortalık duruldu ve Kılıçdaroğlu sahneye sürüldü.

Malum medyada belediye seçimlerinde CHP’nin İstanbul’daki oylarını arttıran kahraman olarak takdim edildi.

Ergenekon medyası bu kahramanı haddinden fazla cilaladı.

Demir gibi tavında dövülüp, kıvamını bulunca da özgürlüklerin erişilmez kahramanı, ezilen kitlelerin umudu, olarak siyaset sahnesinde yerini aldı: Gandhi Kemal!

Artık sahne almak zamanı gelmişti. Referandum...

Referandum süreci başladı ve Baykal unutuldu.

Baykal-kaset ilişkisinin sonucunda zihinlerde şu tortu kaldı:

Baykal’la bu iş yürümüyordu. Ergenekon+CHP içindeki bir grup (Sav ve ekibi diyebilirsiniz) bu operasyonu gerçekleştirdi.

Bunu, partinin geleceği, halkın ve ülkenin çıkarı için yaptılar kanaati bir tortu olarak vatandaşın zihninde yer etti.

Konu kapandı.

Referandum süreci, bu “Baykal-kaset” olayını yeniden değerlendirmem gerektiği hususunda, zihnimi kurcaladı durdu. Gün geçtikçe tortulaşan bu kanaatin gerekçeleri mantıklı olsa da, bu olaya düzbakış kadar, bir de çapraz bakışla irdelemenin daha sağlıklı olacağına artık kanaat getirdim.

Referandum süreci gösterdi ki Anayasa’nın malum iki maddesi (HSYK ve Anayasa Mahkemesi ile ilgili maddeler), statükonun derin muhafızları için her şeyden daha önemliydi ve Meclis’te bir türlü engellenemedi. CHP ve BDP’nin boykotu, MHP’nin gayreti buna yetmedi. Hatta CHP, “O iki maddeyi çıkarın, geri kalan 24 maddeye biz de evet diyelim.” teklifinde bulunduysa da kimse oralı olmadı. Sonunda, bütün gayretlere rağmen Anayasa Mahkemesi’nden de beklenen düzeyde sonuç alınamadı.

Ve referandum kapısı aralanıyordu.

Statükonun derin muhafızları yeni bir değerlendirme yaptılar: Bu halk, bu Anayasa değişikliğine ne der?

Soru, buydu!

Anayasa’nın 26 maddesi oylanacaktı ama 24 maddesi hiç kimenin umurunda değildi. Ne işçiler, ne emekliler, ne çocuklar, ne özürlüler... Kendilerini direkt ilgilendiren bu maddelerle ilgilenmiyorlardı bile... Görünen o ki, herkes, HSYK ve Anayasa Mahkemesi ile ilgili maddeler üzerinde yoğunlaşacaktı. Bunu herkes görüyordu. Bu referandum, askerî darbeler ve statükoya karşı değişimden ve demokrasiden yana olanlarla, statükonun derin muhafızları arasında geçecekti.

Statükonun derin muhafızları şunu gördüler: Askerî darbelerden en fazla zarar gören kesimler Aleviler, Kürtler ve MHP’nin tabanı... Bu nedenle, bunlar sandık başına gidecek ve çoğunluğu AK Parti’ye oy veren muhafazakar-demokrat tabanla aynı yönde (evet) oy kullanacaklardı. Ne yapıp edip bu kesimleri AK Parti’nin muhafazakar-demokrat tabanının karşısında konuşturmak gerekiyordu. Bu başarılırsa ve iyi bir organizasyon (Ergene-

kon medyası, sivil toplum örgütleri vs.) yapılırsa, bu referandum süreci atbaşı götürülür ve kılpayı da olsa “hayır” çıkarılabilirdi.

Buna göre, bunun üzerinde ciddi çalışıldı ve bir program hazırlandı.

Masaya yatırılan bu üç kesim (Aleviler, BDP tabanını oluşturan Kürtler ve MHP tabanı. BDP tabanını oluşturan Kürtler ve MHP tabanı, başka bir yazının konusu olacağından, burada sadece Alevileri irdelleyeceğim) de, Türkiye’deki en organize ve siyasal bilinçleri en katı gruplardı. Bu nedenle, lokomotifleri kontrol edilebilirse, vagonlardan fazla problem çıkmazdı. Çünkü raylar sağlamdı.

Alevileri en kolay kontrol etmenin yolu bence, CHP’nin başına (geçici de olsa, sırf bu referandum için de olsa) bir Alevi genel başkan getirmektir.

Bu ne yazar ki, diye düşünmeyin!

Yukarıda ifade ettiğim gibi, Aleviler Türkiye’de en iyi organize olan siyasal grubu teşkil etmektedirler. Çeşitli STK’larda Alevileri organize eden kişilerin önemli bir kısmı CHP’de herhangi bir kademede ya politika yapmaktadır ya da politika yapmak için fırsat kollamaktadır. Baykal, CHP’nin tamamen Alevilerin eline geçmesi için adeta bir “kota” uyguluyordu. Bu nedenle STK’lardaki Alevi önderlerinin önemli bir kısmı bu kotalara takılıp, CHP’de arzuladıkları fırsatı yakalayamıyorlardı.

Bu tabloyu, az çok siyasetle ilgilenen herkes kolaylıkla görebiliyordu. İşte bu tabloyu masaya yatıran statükonun derin yapısı, Alevi önderlerin iştahını kabartacak bir kapı açtı CHP’de: Alevi bir genel başkan!..

Gerçekten de bu operasyon STK’larda konuşlanan, yıllarca CHP’de politika yapmak için çırpınan ama ilan edilmemiş bir “kota”nın ağına takılan bu Alevi önderleri heyecanlandırdı.

Ne olursa olsun, tüm maziye inkar uğruna da olsa, Kılıçda-roğlu ile açılan bu kapıdan girmek, bu fırsatı tepmemek duygusu

ağır bastı. (Bu konuda su yüzüne çıkan en çarpıcı örnek ise, referandum sürecinde Salman Kaya ile Ali Balkız'ın tutum ve demeçleriydi. Alevi-Bektaşî Federasyonu Genel Başkanı olan Ali Balkız, sırf Türkiye karışsın, bir Alevi-Sünnî çatışması çıksın, Türkiye'de kaos oluşsun, bir askerî darbenin zemini hazırlansın diye Ergenekon tarafından kurban seçilmiş; üstelik bu, teoride kalmamış; tüm planları-hazırlıkları yapılmışken, uygulama aşamasında emniyet ve istihbarat tarafından önlenmiş ve Sayın Balkız bu planın tüm detaylarına vakıf olduktan sonra, verdiği demeçlerin tümünü unutmuş ve darbeciler safında yer almıştır. Salman Kaya'nın isyanı bunaydı işte!)

Nitekim, statükonun kontrolünde olan medyanın ve Alevi STK'larının yöneticilerinin küçük bir vücut çalımıyla referandum söylemini çarpıtmalarıyla (Referandum Tayyip Erdoğan ve AK Parti karşıtlığına endekslendi), Alevi kitleler (küçük bir kısmı evet cephesinde kalsa da) çok rahatlıkla statükonun safında yer aldılar ve referandumda "hayır" çıksın diye CHP örgütünden daha özverili, canla başla çalıştılar. Hatta iki dönemdir BDP'ye belediyesini teslim eden Tunceli'deki Alevi taban bile, tercihini değiştirerek, boykottan "hayır" kampına geçti (Çemişgezek ve Pertek'te yaşayan Sünnî nüfusun %18'lik evet oranı göz önüne alınırsa) ve tutum çıkardı: %82 hayır!

Referandumun bittiği akşam, neticeler belli olduktan sonra Kılıçdaroğlu'nun zorunlu da olsa bir açıklama yapma zarureti hâsıl olunca, üzerine ölü toprağı serpilmiş bir salonda basın mensuplarına yuvarlak cümlelerle açıklama yaparken, bir soru üzerine neden oy kullanamadığını yine ıkına sıkına cevaplamaya çalışırken, kurmaca bir manevrayla salonu ve dinleyicileri gaza getirmek babında sarfettiği "Ben oy kullanamadım ama, memleketim olan Tunceli'de %82 hayır oyu çıktı!" cümlesi, gerçekten de bir alkış tufanına dönüştü. Bu alkışlar, salonda kimlerin ağırlıklı olarak yer aldığını açık seçik gösteriyordu.

Bütün bu süreci gözlerimizin önünden bir film şeridi gibi geçirip yazımızın başlığına geri dönecek olursak; statükonun derin muhafızları için parti, örgüt, Baykal önemli değil. . . Bunların hepsi birer araç ve statükonun korunması için nasıl kullanılmaları gerekiyorsa, öyle kullanılıyorlar. Baykal-kaset operasyonu, Baykal'ın partideki başarısızlığı, partiyi iktidara taşımak için daha iyi bir lider arayışı ile ilgili değildir. Statükonun en önemli kilit noktası olan yüksek yargı kurumlarının mevcut yapısını muhafaza etmektir esas olan. Meclis ve Anayasa Mahkemesi sürecinde gelişmeleri engelleyemeyen statükonun derin muhafızları, referandumda Alevileri topluca "hayır" oyuna yöneltmek için, Alevi STK'larının başlarındaki önderlere ve onların sürükleyeceği Alevi tabanına bir "havuç" formülasyonu uyguladılar: Alevi bir genel başkan!..

Daha ne istenir ki? Doğrusu başarılı da oldular. Aleviler çok büyük oranda "hayır" oyu kullandılar. Ama yetmedi.

Nihayet seçim geldi dayandı. Alevi STK'larının yöneticilerinin bel bağladığı dağlara bir kez daha kar yağdı. Başta Ali Balkız olmak üzere ileri gelen Aleviler CHP'den aday bile olamadılar.

Derin yapı, bu sefer Ergenekon sanıklarının CHP listelerine doldurarak Meclis'e taşıma derdinde!..

Yazık CHP'ye, yazık bu ülkeye!

Eylül 2010

BOŞNAKLARA İTHAF! KUSTURİCA VE CHP'DE KAN KAYBI

””

Siyaset sosyolojisi ile uğraşan akademisyenlere bir çağrım var: İşlerini, güçlerini bıraksınlar, CHP üzerinde ciddi bilimsel araştırmalar yapsınlar. Dünya siyaset tarihinde bu partinin bir benzeri olmadığı gibi, gelecekte de olmayacak. Gelin, şu sorulara beraber cevap arayalım:

CHP, sosyal demokrat bir parti mi?

CHP, ulusalcı-milliyetçi bir parti mi?

CHP, devletçi-statükocu bir parti mi?

CHP, laik düzenin savunucusu bir parti mi?

CHP, halktan yana, halkçı bir parti mi?..

...

Bu soruları çoğaltabiliriz. CHP'nin bu sorularda geçen “şeyler”le ilgili söylemleri var ama CHP bunlardan hiçbirini değil.

Hatta CHP bir parti bile değil...

“Hoppala, bu kadarı da fazla hocam, amma da yaptın ha!.. CHP, Cumhuriyet’in en eski partisi...” tarzında klişe lafları ciddiye almıyorum. Siyasal kaygı ve beklentileri hiç olmamış ve olmayacak bir entelektüel, bir bilim adamı sıfatıyla şunu söylüyorum:

Dünya siyaset tarihinde her partinin düşünce, fikir ve projelerini hayata geçirmek için hedefi, iktidar olmaktır. Bunun için de halktan oy ister.

Oy isterken de toplumun değer yargılarını, hassasiyetlerini, beklentilerini gözönünde tutar.

CHP, bunları yapmıyor. 60 sene önce de yapmıyordu; görünen o ki gelecekte de yapmayacak, yapamayacak.

Baykal, bir zamanlar “...*Anadolu İslamı... Yunus Emre, Hacı Bektaş, Edeb Ali, Mevlana, Anadolu Solu...*” gibi bir “karışım” (açılım demek istemiyorum) denemek istedi ama parti içinden yükselen muhalefetten korktu, geri adım attı. Kendi ayakları altındaki halının kaydığını görünce vazgeçti. Kendisi, partideki havaya uydu. Kılıçdaroğlu aylardır yalpalıyor, ama her seferinde geri adım atıp, statükoya teslim olmak zorunda kalıyor.

Peki, “Problem nedir?” diye soracak olursak, cevabı şudur:

Türkiye Cumhuriyeti, bir “ulus devlet” değildir. Bir imparatorluğun bakiyesini (din, dil, etnisite, kültür v.s.) içinde barındırmaktadır.

Osmanlı kültürel genetiğiyle problemlili ne kadar muhalif unsur varsa, bunlar CHP’de toplanmıştır. Bu topluluğun ana refleks damarı, bu “tarihî-kültürel genetik kodu”na muhalefet etmektir!

Bu nedenle CHP tabanını oluşturan kesim;

- Kimi zaman Atatürkçü, laikçi ve Cumhuriyetçi safta yer alırlar.
- Kimi zaman solcu, sosyalist, sosyal demokrat, devrimci olurlar.
- Kimi zaman, askerci, statükocu, darbeci safta yer alırlar.

Yani, rüzgar bu “kadim kültürel genetiğe karşı” nereden eserse, bu kesim de otomatik olarak orada yer alır.

Bazı aydınların CHP’yi anlayamamalarının sebebi, budur. Bunun en yakın örneği, geçen ay yapılan referandumdur. 12 Eylül Askeri Darbesi’nden, Darbe Anayasası’ndan en fazla zarar gören tabanın (özellikle de Aleviler) CHP tabanı olmasına rağmen, nasıl da canhıraş şekilde mücadele ettiklerini herkes gördü. Prob-

lem sadece CHP'nin üst yönetim kadrosunda, onun zihniyetinde değil... Tabanın zihnî yapısında da aynı problem var.

Örneğin şu Kusturica olayını hatırlayalım. Bu adamı iyi kötü Türkiye'de sanat ve siyasete biraz ilgi duyan herkes tanır. Anadolu insanının Boşnaklarla tarihî-kültürel ve dinî bağları vardır. Sırpların yaptıkları soykırımı bu topraklara ait hiçbir vicdan tasvip etmediği gibi, unutmaz da... Peki kim bu adam? Boşnak ve Müslüman kimliği taşıırken; din değiştirdi, Hıristiyanlığı kabul ettiğini tüm dünyaya deklare etti, ırken Sırp olduğunu söyledi. Sırpların yaptığı katliamlara haklılık kazandırabilecek, meşruiyet kazandırabilecek argümanlar üretti. Yetmedi, Boşnak kadınların maruz kaldığı gayr-ı ahlakî ve gayr-ı insanî, aşağılayıcı ve tahkir edici cinsel tecavüzleri, küçümseyici ve alaya alıcı sözlerle “Ne var bunu bu kadar büyütecek; gidip kürtaj olsunlar, olup bitsin (bu cümlede zımnen şu anlam da gizlidir: Canım bunu o kadar da büyütmenin anlamı yok. Cinsellik zevkli bir şeydir. Kendileri de bundan zevk almışlardır. Neticede bir hamilelik gerçekleşmişse, bu meyveyi istemiyorlarsa, bunu büyütmenin anlamı yok, gidip kürtaj olsunlar.)” şeklinde ifade etti.

Şimdi bu rezil ve aşağılık adamı CHP Antalya Belediye Başkanı Prof. Dr. Mustafa Akaydın (Türkiye kamuoyu, hazreti, Akdeniz Üniversitesi Rektörü ve Üniversitelerarası Kurul Başkanı iken, başörtüsü yasağının en önemli gerekçesini “Türban, sınavlarda öğrencilerin kopya çekmesini kolaylaştıran bir unsurdur.” saptamasıyla tanır) festivale jüri üyesi olarak davet etti. Yenilen bu halt tepkilere sebep olunca, suret-i haktan görünmeye çalışan bu tabanın kalemşörleri (Atilla Dorsay, Can Dünder, Mehveş Evin, Mehmet Acar, Zeynep Oral...) sanat adına (!) hemen Mustafa Akaydın'ı ve Kusturica'yı savunmaya geçtiler. Sanat adına, evet sanat adına!.. Bunlardan cesaret alan Akaydın da “Biz, sanatçının üst kimliği ile ilgiliz. İdeolojisiyle ilgilenmeyiz!” diye, sanatperest hassasiyetine uygun bir kılıf buldu.

Bu millet de bunu yuttu zannedin siz! Bu haltın sanatla izah edilemeyeceğini ünlü Bosnalı yönetmen yaptığı basın toplantısında çok net olarak ifade etti. Bosnalı yönetmen Mirza Pasiç, konu ile ilgili şunları söyledi: “Bu topraklardan bir yönetmen istediklerini bize söyleselerdi, Oscar ödüllü Danis Tanoviç’i çağırabilirlerdi.” Pasiç, tecavüz mağduru kadınların hikayesini anlattığı Grbavica filmleri ile Berlin Film Festivali’nde Altın Ayı ödülünü alan Jasmina Jbaniç ile savaş yıllarında kaybolan kocalarını bekleyen kadınların hikayesini anlattığı, Amerikalı oyuncu Angelina Jolie’nin Bosna’daki savaşla ilgili yapmak istediği filme de ilham kaynağı olan Kar’ın Cannes Film Festivali’nde ödül alan yönetmeni Aida Begiç’in de jüri için çok isabetli adaylar olduğunu belirterek “Ancak nedense bunlar görülmüyor, soykırım destekçisi çağırılıyor. Bu, sanatla bağdaştırılamaz. Karaciç’i destekleyen Kusturica, hareketleri ve konuşmalarıyla Boşnakları, savaş mağdurlarını, hatta insanlığı birçok kere aşağıladı.” yorumunu yaptı.

Şimdi dönelim Sayın Akaydın’a ve CHP’ye... Bu satırlar karşısında ne diyeceksiniz? Siyaseten bu yapıları doğru buluyor musunuz? Kusturica’nın söylediklerini, tavırlarını insan olarak savunmak ayrı bir şey, o açıdan sormuyorum. Siz bir siyasî partisiniz. Bu ülkede iki milyon civarında Boşnak vatandaşımız var. Bunların önemli bir kısmı da CHP’ye oy verir(di). Şimdi gelin bunu düzeltin bakalım...

Bu halta Türkiye’de ilk isyan etmesi gereken Sayın Baykal iken, nedense hiç sesi soluğu çıkmadı. Hatırlayanlar olacaktır. Bosnalı kadınların tecavüze uğramasını protesto etmek, Bosnalı kadınların iffetine manevî destek vermek için Sayın Baykal Bosna’ya gitmişti ve Boşnak kadınlara “beyaz başörtüsü” hediye etmişti. Beyaz örtü Türk-İslam kültüründe “iffeti ve masumiyeti” temsil eder. O, Meryem’in iffetinin simgesidir. Bu anlamlı jest, tüm dünyada büyük takdir toplamıştı. Siyaseten de CHP’ye çok olumlu puan kazandırmıştı.

Hadi diyelim Akaydın'ın ideolojik körlüğü, aklını ve izanını siyaseten perdelemişti ve bu halı yedi... Peki, koca CHP'nin tamamını da bu ideolojik körlük mü esir aldı da bu iki milyon Boşnakın oyu da mı siyaseten de olsa akıllarına gelmedi?

Evet gelmedi, gelmez de... CHP, normal bir siyasî parti değil; bu topraklarda Selçuklu ve Osmanlı'dan oluşan kültürel genetiği kodlarına muhalif kesimlerin toplandığı bir örgüt çönkü.

Bu taban iktidarı düşünmüyor, sadece duygularını tatmin ediyor. Bu tabanın sosyolojik yapısı değışmedikçe, CHP normal bir siyasî parti olamaz! Bu konuda lafı daha fazla uzatmadan, Onur Öymen'e kulak verelim: "Laikliği savunuyorsanız, bu türban çıkışını yapamazsınız. Laiklik bizim ilkelerimizden biriyse, o zaman bunun doğrultusunda hareket etmek lazım. Hem ilkelere bağlıyız demek, hem de türban konusunda bu politikayı izlemek çok zor. Yeni CHP'den bahsedilince, bu ilkelerin değıştirildiği anlamına gelir. 9.5 milyon insan bize bu ilkeleri savunduğumuz için oy verdi. Biz bu ilkelere vazgeçersek, tabanımız da bundan rahatsız olmaz mı?"

Başka lafa hacet var mı?.. CHP, sadece 9.5 milyonu tatmin etmek istiyor.

İktidar istemiyor!..

Ekim 2010

KÜRESEL AKTÖR OLMAYA DOĞRU

””

Türkiye, Cuma günü Birleşmiş Milletler Genel Kurulu’nda BMGK geçici üyeliğine seçildi.

Nedir bu B.M. Güvenli Konseyi? Ne iş yapar, önemi nedir, önce biraz bu konuda teknik bilgi vereyim, sonra da önemine değinelim.

Bu Konsey, dünyanın güvenliğinden sorumludur. Asil ve değişmez beş üyesi vardır. Dünya güvenliğiyle ilgili her karar bu konseyde alınır. Kararların geçerli olabilmesi için, oybirliği şartı vardır. Bu beş üyeden birinin kararı veto etmesi, kararı geçersiz kılar.

Yani, İran’daki Velâyet-i Fakih kurumunun, laik versiyonudur. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu, hava cıvadır. Bütün iş bu Konsey’de döner.

Rusya dışındaki üç üye ABD’nin dümen suyundadır. İsrail bu Konsey sayesinde 60 yıldır Ortadoğu’da kan dökmekte ve hiçbir yaptırıma (kınama dahil) uğramamaktadır.

Çok özetle emperyalizmin en önemli çarkıdır. Kağıt üzerinde dünyanın güvenliğini sağlar, gerçekte başta ABD ve İsrail olmak üzere Batı’nın çıkarlarını gözetir.

Bu konseyin 10 tane de geçici üyesi vardır. Bunların görev süreleri iki yıldır. Türkiye’nin 1954-1955’te Batı dünyasında aramızda sana yer veriyoruz bak, anlayışıyla ağzına bir parmak bal çalınmıştı bir yıllık üyelikle. ABD’nin kontrolündeki cunta 1960’ta ihtilal yapınca, güvenlik numarasıyla askerî yönetimi kontrol al-

tında tutmak için de 1961’de Polonya ile beraber bir yıllığına (her üye için 6 aylık yanı) bu göreve seçtirilmişti.

O günden bugüne, Türkiye’nin zaten böyle bir vizyonu olmadı. Atatürk’ten sonra Türkiye tamamen ABD kontrolünde bir ülkedir. Bunun yasal altyapısı İnönü döneminde yapılmıştır. Demokrat Parti ve Menderes bu çarkı gevşetmeye çalıştığı için alaşağı edildiler. Özal ve Erdoğan’ın sıkıntılara maruz kalması bu nedendir. ABD’nin dümen suyuna en iyi intibak eden ise Demirel’di.

Neyse, Türkiye ABD tarafından kontrol edilen iç bürokrasi, basın ve çeteleri aşarak, nihayet bu çarkı gevşetmeyi başardı. Bu seçimin hazırlıkları 2003 Temmuzundan itibaren start aldı. Daha geçenlerde Afrika zirvesini hatırlayın. Bazı basın yayın organlarının bu zirveyi gölgelemek için nasıl da canhıraş mücadele ettiklerini gözlerinizin önüne getirin. Atatürkçülük, Cumhuriyetçilik, laiklik, solculuk, ulusalcılık sosuyla kendilerini gizleyen ABD emperyalizminin uşaklarının, sırf bu zirveyi ve Türkiye için kazançlarını gölgelemek, hatta baltalamak için ne numaralara başvurdıklarını bir hatırlayın, lütfen!..

Koca bir kıtanın tüm devlet ve hükümet başkanları İstanbul’da. Önümüzde BM’de bir seçim var. Ergenekon medyası Sudan Devlet Başkanı Beşir’i manşetlere çekiyor: Katil soykırımcı!.. Defol!..

Aynı tavrı Bush bu ülkeye geldiğinde neden göstermez bu beyler?..

Aynı tavrı İsrail devlet adamları bu ülkeye geldiğinde neden göstermez bu beyler haa?..

Varsa yoksa, Beşir!

İnsancılık namına numaralar!.. O Beşir ki, en az 20 Afrika ülkesinin kullanacağı oya tesir ediyor. Bunu imanları, pardon imansızlıkları gibi biliyorlar tabii.

Neyse, hayırlı uğurlu olsun diyelim.

Türkiye çok iyi bir iş çıkardı. Daha ilk turda 192 oyun 151 oyunu alarak seçildi.

Konsey’de veto hakkımız yok. Ama lobi için çok önemli bir zemin kaptık. Artık burada çıkacak kararlara endirekt de olsa müdahale edebilecek, yönlendirebileceğiz!..

Bölgede artık en ağırlıklı güç biziz!.. Küresel aktör olma yolunda çok önemli bir adım. Daha da önemlisi Edirne-Kars arasına sıkıştırılan zihnimizi, bu bize ve tarihî misyonumuza yakışmayan anlayış ve esaretimizi kıldık!..

Artık dünyanın dört bir tarafına bakıp, düşünebileceğiz!

Hayırlı olsun!..

Ekim 2008

BUNDAN BÜYÜK FIRSAT OLMAZ!

””

Evet, son iki yüzyıldır Türkiye’nin eline böyle uygun bir fırsat geçmedi.

Daha 80 sene önce, yani bir insan ömrü kadar bir süre önce, Irak bizim bir parçamızdı. Musul bir Antep gibiydi, Bağdat bir Konya, Basra bir Urfa gibiydi.

Irak’ın coğrafyasının ne olması gerektiğine bir eksik etek karar verdi: Gertrude Bell!..

İngiliz arkeolog, seyyah ve misyoner... Bizim Güneydoğu’da gezdiği, ayak bastığı her yeri karış karış ben de gezdim. Kimlerle neler konuşmuş; onların çocuklarından da yazıp-çizmediği düşüncelerini öğrendim.

Hafızasız devlet, 80 yıl öncesini hatırlamıyor, Garnizon Cumhuriyeti 80 yıl boyunca halkını dönüştürmek için terbiye metotları geliştirdi, durdu!..

Nihayet hiç kimseyi mutlu edemedi; Alevisi mutsuz, Sünnisi mutsuz, sağcısı mutsuz, solcusu mutsuz, Türkü mutsuz, Kürdü mutsuz, laiki mutsuz, antilaiki mutsuz...

Ve ülkeyi bölünmekle yüzyüze getirdi bu sakat anlayış.

Şimdi de ne halt edeceğini bilmiyor; çapsız ve vizyonsuz siyasetçileri bağirtmakla meşgul.

Üçbin yıllık devlet felsefesini 1920’lerde toprağa gömdük. Ulus devlet modeliyle işi götüreceğimizi zannettik. İmparatorluk bakiyesi, kumaşı farklı ne kadar şirret taifesi varsa; bu azgın azınlık resmî ideolojiyi de kendine kılıf yaparak, bir zaman solcu, şimdilerde ulusalcı numaralarına yatarak statükoyu muhafaza etmeye çalışıyor!..

Sokaktan toplayıp, getirip siyasetçi ve bürokrat yaparsan insanları, ülkeyi değil koltuğunu düşünür; onu muhafaza etmeye çalışır!..

80 sene önce elinden zorla alınan mülkün üzerinde bulunan herkes söz söylerken, sen IRAK'ın TOPRAK BÜTÜNLÜĞÜ'nden bahsettin. Çünkü söyleyecek bir şeyin yoktu. Kuzey Irak'taki Kürtten korkuyordun. Sonra 80 yıldır aklına getirmedığın Türkmeni hatırladın Kerkük'te!.. İçeride 15 milyon Kürdün varken, sen Kuzey Irak'ta Türkmen politikası güttün!..

Hafızasını kaybetmiş zavallı, Musul diye bir vilayet(eyalet)in yok muydu?.. Misak-ı Millî sınırları içinde değil miydi? Cemiyet-i Akvam (Birleşmiş Milletler)da oyun ve hileyle elinden alınıp İngilizlere verilmemiş miydi?..

Hafızasız mahluk, Musul üzerinde tarihî haklarım var desene!..

Milliyetçiliği cart curt sanan siyasetçileriniz, "Ne işimiz vardı Galiçya'da, Yemen'de?" diyen paşalarınız (özür dilerim, generalle-riniz) varsa, siz bunların akıl dahi edemezsiniz. Çünkü bunların beyin ve hafıza kodları Edirne-Kars arasına sıkıştırılmış.

Yapılması gereken ilk şey, şu çapsız siyasetçileri öncelikle susturmak!

Sivil-asker, devlet adamı niteliği taşıyan kaç kişi iseniz, sakin kafayla önce oturun, 80 yıl önceki haritanızı açın (irtica gelmez korkmayın) ve değerli dostum Davutoğlu'nu çağırın, "Hocane yapmalıyız?" diye sorun: Size Misak-ı Millî sınırlarını işaret edecektir, eminim!

Hem Kürt sorunu biter, hem Türkmenlerin gözyaşı diner!

Son 200 yıldır böyle bir fırsat önümüze gelmedi. Talabani ve Barzani de buna razı olacaklar.

Bölgesel güç olmanız için tarih paçalarınıza yapışmış size yalvarırken, hâlâ fark edemiyor musunuz?.. Birilerinin sizi itmesi mi lazım?.. 60 yıldır emir alıyorsunuz, yoksa alışkanlık mı yaptı? Bir yerden emir mi bekliyorsunuz?

Aaa bir de yarasalarımız var değil mi? Işıktan korkarlar onlar, bu yüzden çok bağırlıyorlar.

Eylül 2009

BÜYÜK DEVLET OLMAK

””

Büyük devlet demek, dünya haritasında topraklarının büyük olması demek değil.

Büyük devlet olmak, vatandaşlarının refah seviyesi yüksek, millî gelirleri gıpta edilecek seviyede olmak demek değil...

Büyük devlet demek, teknolojik üstünlük demek, hiç değil.

Örneğin Brezilya'nın toprağı İngiltere'nin kaç katıdır. Ama Brezilya büyük devlet değildir. Kuzey Kore'nin teknolojik üstünlüğü, onu büyük devlet yapmıyor.

Vizyonu, ulusal sınırlarının içine hapsedilmiş bir devlet, hiçbir şekilde büyük devlet değildir ve olamaz! Ne kadar güçlü ve modern bir teknolojiye, ne kadar güçlü bir ekonomiye sahip olursa olsun. O sadece güçlü bir devlettir, ama büyük bir devlet değildir.

Büyük devlet, ulusal bir aktör değildir. Vizyonu, aklı ve politikaları evrenseldir. Tüm dünya onu ilgilendirir.

Bu iddiada olan devletlerin aklı ve vizyonu, kendi ulusal sınırlarını hep aşmıştır.

Yaşadığımız çağda A.B.D., Çin, Rusya, İngiltere, Fransa, Almanya, İsrail ve İran bu vizyona sahiptirler.

20. yüzyıla kadar, tüm tarihimiz boyunca, bu vizyona biz de sahiptik. Bu vizyonumuz yüzünden Batı dünyasını çok rahatsız ettik. Bu nedenle Batı dünyası 1400 yıl bizimle savaştı durdu.

Nihayet geçen yüzyılın başında, bunun çaresini buldu: Zihni-mizi Edirne ile Kars arasına sıkıştırmayı başardı. Tarihî vizyonu-

muza yerle bir etti. Hafızamızı kaybetmekle kalmadık: Mazimize tümünden düşman olduk ve o vizyonla mücadele etmeye başladık.

Zihinsel kodlarımız öylesine değişti ki, kendi kendimizi, tarihimizi tanıyamaz olduk. Hatta yüzyılın başında yeni bir tarih uydurduk. Önce atalarımız Hititlerdi, biz beşbin yıldır bu topraklarda yaşıyoruz, başka yerlerden buraya gelmedik dedik. Dünya kıcıyla bize gülmeye başlayınca, bu sefer göç masallarıyla tarih inşa etmeye başladık. Selçuklu ve Osmanlı'yı es geçtik. Devletin resmî ideolojisi olarak Batı'dan devşirdiğimiz nasyonal sosyalizmi, nasyonal kapitalizme dönüştürerek, adını Türk Milliyetçiliği koyduk. Bu milliyetçilik anlayışının teorik temellerini Türk dahi olmayan iki kişiye yaptırarak. Bu milliyetçiliğin içinden din, millî kültür ve tarihi çıkarıp attık. Zihnimizi Anadolu'ya hapsettik. Bin yıl yönettiğimiz coğrafyadaki ayak izlerimizi bile hatırlamaz olduk. Ufkumuz öylesine daraldı ki, 400 yıl bir vali marifetiyle yönettiğimiz küçük bir eyaletimizin halkını ebedî-ezelî düşman olarak seçtik. Bu yapının adını ulus devlet koyduk. 80 yıldır bunu anlamadan-algılamadan kutlayıp duruyoruz...

Bir zamanlar ufukların efendisi olan bu millet, zillet içinde, saygı duyulmayan, iç çatışma kültürüyle enerjisi berhevâ edilen, bir sömürge haline getirildi. Bağımsızlık denen şeyin bir bayrakla sağlanabileceğini, İstiklal Marşı'nın ne kadar yüksek sesle söylenirse, bağımsızlığının o kadar güçlü olacağını zannetti.

Bu nedenle A.B.D. başkanının söylediklerini ağız açık olarak dinliyor. Bu nedenle kendi yöneticileri Ramazan gününde gözlerinin içine bak baka, hakaret kastıyla su içerken, Obama'nın Kur'an ayetleriyle süslü cümlelerini dinlerken kendinden geçiyor.

Herkese bir soru: Türkiye'de yarın Cumhurbaşkanlığı seçimi var. Adaylar A. Necdet SEZER ve Barak Hüseyin OBAMA. Kim kazanır?..

Söyleyin ve şapkanızı önünüze koyun, derin derin düşünün...

Haziran 2009

EKSEN KAYMASI

””

İsrail’in haydutvâri katliamından sonra Amerikan neo-conlarının önde gelenlerinden Michael Rubin, Daniel Pipes, Victor David Hanson, Soner Çağaptay... gibiler bir Eksen Kayması furyası başlattılar.

Tayyip Erdoğan’ı Bin Ladin ve Ahmedinecad ile aynı karenin içine yerleştirdiler. Tabi, Türkiye’yi de Batı’dan kopan, Ortadoğu’ya kayan kökten dinci bir ülkeye dönüşmek için uğraş veren bir ülke olarak resmetmeye başladılar.

Bir kısmı Yahudi olan, bir kısmı da Yahudi ekmegi yiyen ve tabi Türk ve Müslüman düşmanı olan bu zevatı anlamak mümkün de...

Bunların yazdıkları bu yazıları okuyup da özetleyerek, araya birkaç da kendi cümlelerini yerleştirerek, Türkiye gazetelerinde yazan İsrail muhibbi Türk yazarlara(!) ne demeli, bilmem ki!..

Daha birkaç ay öncesine kadar bu hükümete ABD’nin taşeronu, İsrail’in taşeronu diye saldıran yine bu zevât değil miydi?..

Girin internete, arşivlerden okuyun!..

Bu vatandaşlara Netanyahu, Tayyip Erdoğan’dan daha sevimli geliyor. Galiba kanları kaynıyor muhteremlerin!..

Beyler, Tayyip Erdoğan bugün var, yarın yok. Ama bu devlet ve bu millet kıyamete kadar yaşayacak!..

Yaptığınız Tayyip Erdoğan’a muhalefet değil, düpedüz bu millete ve bu devletin çıkarlarına darbe vurmaktır, ihanettir!..

Yapmayın, etmeyin. Adam gibi muhalefet elbette en tabii hakkınız... Ama İsrail'in de... diye başlayan cümleleriniz, bu milletin vicdanını yaralamaktadır. David Hanson'un cümleleri bu milleti yaralamamakta, fakat Türk kimliği taşıyan sizlerin tavırları bu milleti kahretmektedir!..

Neo-conların yazılarını özetleyip bu millete sunacağınıza, biraz da Batı'daki haysiyetli yazarların yazılarına da baksanıza!..

Aslında bütün bunları boşuna yazdığımı biliyorum. Sizin için en güzel teşhisi Pazarıcı Emin yaptı: "Hocam hocam, bunların kanı o tarafa kaymıyor, o tarafa..."

Bir de şu eksen kayması lafı yok mu? Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nde neden hayır oyu vermişiz?.. Böyle dış politika mı olurmuş?.. ABD ile ters düşmek, İsrail ile ters düşmek olur muymuş?..

Burada yanlışlığı yapan Türkiye değil. Türkiye'nin burada evet oyu kullanması kendi kendini inkar olurdu. Türkiye'nin bu konudaki duruşuna tüm dünya şapka çıkardı. Tayyip Erdoğan'ın bu konudaki feryatlarına kulak verin lütfen!.. Başta ABD olmak üzere, Batı, bu konuda iki yüzlü davranmıştır. Türkiye baştan beri İran'la yürüttüğü bu görüşmelerde ABD, İngiltere, Fransa, Almanya ve Rusya'yı sadece bilgilendirmemiş, aynı zamanda bu ülkelerden teşvik de görmüştür. Ama ABD nasıl olsa bu konuda sonuç alamaz Türkiye diye düşündüğü için tüm süreç boyunca destek verdi. Ancak Türkiye sonuç alınca, bu sefer asıl planı bozuldu ve dönüş yaptı.

Hadise bundan ibarettir. Türkiye'de herhangi bir eksen kayması yok da, bu Yahudi ve Amerikan ağızları yok mu, bunlar kahrediyor insanı!

Haziran 2010

İSRAİLİN KÜLTÜREL GENETİĞİ KANDAN VE DİNÎ FANATİZMDEN BESLENMEKTEDİR!

””

İsrail’in insanî yardım taşıyan, içinde çeşitli ülke ve dinlerden sivil insanların bulunduğu gemiyi uluslararası sulara gaspedip, tüm insanî değerleri göz ardı ederek, masum insanları katletmesi, dünyayı bir kez daha şaşkınlığa uğrattı.

Yıllardan beri seyrettiğimiz sahneler sanki tekrarlanıyor. İsrail’in bu yaptığı ilk olmadığı gibi, son da olmayacaktır. Yaptırım gücü olmayan tepkileri, bir müddet sonra gündemden düşecektir. 22 gün-gece Gazze’yi bombaladı, binlerce masum insan hayatını kaybetti. Peki, ne değişti? İsrail’e hangi yaptırım uygulandı? İsrail hangi konuda geri adım attı.

Dünya medyasında bu konuda tepkisel binlerce yazı kaleme alınacaktır. Aynı minval üzere bir yazı da biz yazsak, ne değişecek ki?..

Bu nedenle, böyle klasik şablonlu bir yazı yerine, İsrail’in “kültürel genetiği”ni analiz eden bir yazı daha uygun olacaktır. Böylece İsrail’in bu yaptıkları daha kolay izah edilebilir.

Dünyamızda yüzyıllardan beri, yakın dönemde de bölgemizde akan bu kanın ve gözyaşının kültürel genetikle ne kadar ilgisi var?.. Bu sorunun cevabını almak için somut örneklerle biraz tarihin dehlizlerinde gezinmek gerekir. Tarihte soykırım felaketine uğrayan milletlerin başında Yahudiler gelmektedir. Bu nedenle tarih boyunca çok acı çekmişlerdir. Mısırlılar, Hititliler,

Asurlular, Babilliler, Romalılar, Hristiyanlık dönemi Ortaçağ ve Yakınçağ Avrupası ve Hitler Almanyası... yüzbinlerce, milyonlarca masum insanın katli... bunlar hiçbir şekilde tasvip edilemez! Nabukadnezar'ın, Titus'un, Endülüs'te İspanyolların ve Hitler'in katliamları hiçbir gerekçe ile haklılık payı kazanamaz. Ancak bir de madalyonun öbür tarafı vardır. Neden İsrailoğulları bu kadar katliama uğradılar?.. Bunun elbette de birçok sebebi var. Ben burada kimsenin görmek istemediği bir sebebe dikkat çekmek istiyorum; İsrailoğulları'nın kültürel genetiğine!.

Evet, İsrailoğulları'nın başlarına gelen bu felaketlerin nedeninin başında bu kültürel genetikleri gelmektedir. Bu kültürel genetik de dinî inançlarından kaynaklanmaktadır, bu dinî inancın oluşturduğu insana bakışından kaynaklanmaktadır. Özetle, Yahudi inancı kendi dışındaki insanlığa şöyle bakmaktadır: Tanrı Yahova, kainatı ve insanları yarattı. İnsanlık ailesi içerisinde İsrailoğulları ile bir ahit-antlaşma yaptı. Onları, kendi çocukları, seçilmiş kavim kabul etti. Diğer insanları ise tıpkı hayvan ve bitki mesabesine oturttu. Hayvanlar ile bitkiler, nasıl insanların dünyada hayatlarını idame ettirmeleri için bir araç iseler, onları kesip yemek nasıl günah değilse, zaten işlevleri asıl bu ise, İsrailoğulları dışındaki insanlar da aynı bu mesabededirler: Öldürülebilirler, malları-mülkleri ellerinden alınabilir. Tanrı'nın şeriatı ise sadece Yahudilerin kendi aralarında geçerlidir. Yani Yahudi şeriatının temeli olan On Emir, örneğin öldürmeyeceksin, çalmayacaksın... gibi, bunlar sadece Yahudilerin kendi ırkdaş ve dindaşlarına karşı uymak zorunda oldukları kurallardır. Diğer insanlar için söz konusu olamaz!

Yahudilerin bu anlayışları, Tevrat'tan kaynaklanmaktadır. Örneğin, Tevrat'ın Tesniye VII/6, 16, X/15, XX/10-14, 16-19, 23-24; Çıkış'ın XIX/5-6, XXXII/27-28; Yeşeya'nın XIII.; Levililer'in XX/23-26; I. Samuel'in XV/3; Yeremya'nın L(50)/20-23... bir çırpıda aklıma gelen zikrettiğim Tevrat'ın ilgili bölümlerinde yer alan cümlelere bakarsanız, İsrail'in Lübnan'da giriştiği katliam-

larda Yeşâ Hahamlar Konseyi'nin fetvasını, hahamların cepheye gönderilen, hatta cephede atılmak üzere düğmesine basılırken takdis ettikleri bombaları ve füzeleri anlamak daha kolay olur. El kadar küçük Yahudi çocuklarının yaşdaşları olan Lübnanlı çocukların üzerine yağdırılan bombaların üzerine, kendi elleri ile “iyi ölümler” diye yazı yazmalarını da daha rahat anlayacağız. 50 yıldır Ortadoğu'da akan kanı, hahamist-siyonist anlayıştan beslenen bu genetik yapıda aramalıyız.

İsrail'in bu kültürel genetiği tarih boyunca kendilerine de huzur vermedi. Milyonlarca masum Yahudi de bu anlayıştan zarar gördü. Ne dünyaya huzur verdiler, ne de kendileri huzur buldular. İsraili yöneticilerin giriştikleri katliamlar için 50 yıldır ileri sürdükleri bahaneler, bu kan ve gözyaşının akmasını izah etmeye yetmemektedir. Arz-ı Mev'ud anlayışı, hahamist-siyonist ideoloji bu akan kanın temel nedenlerinin başında gelmektedir.

Buradan akli başında, vicdan sahibi İsraili yöneticilere, bilim adamlarına, sivil toplum kuruluşlarına seslenmek istiyorum: Ortadoğu'daki devletlerin ve halkların toparından, tüfeklerinden, füzelerinden korkmayınız! Sizin elinizdeki silahlar daha güçlü. Ama Filistinli, Lübnanlı çocukların rüyalarından korkun! Onların geçirdiği zihinsel ve ruhsal travmalardan korkun! 50 senedir hiçbir Filistinli çocuk rüyasında çikolata yerken, top oynarken, çiçek koklarken, annesine sevgi ile sarılırken, okulunda neşe içinde ders yaparken kendini görmedi, göremedi! Hep gökten yağın bombaları, üzerine sürülen tankları, havada uçuşan kol ve bacakları, caddelerde akan kanları, kaldırımlarda yatan cesetleri gördü!..

Bu çocukların da dünyanın başka çocukları gibi güzel rüyalar görmeye, hatta gerçek hayatta olmasa da, rüyalarında bari mutlu olmaya hakları yok mu?.. Bunları, anti-semitik düşüncelerle söylemiyorum. Böyle düşünceler de taşımıyorum. İbrahim'in torunlarının, İsmail ve İshak'ın çocuklarının, yani amcazâdelerin bu şekilde birbirine düşmelerine isyan ediyorum. İsrail'in masum halkının, yüreği yanan annelerinin de benimle bu düşünceleri

paylaştığına inanıyorum. İsyanım, bu hahamist-siyonist genetik kültürel anlayışa! Bu anlayış hem dünyaya huzur vermeyecektir, hem de Yahudi halkına!

İsrail halkının vicdanı, mutlaka kendisini sorgulamalı. 70 yıldır akıttığı masum insanların kanında boğulacaktır. Er geç ilahî adalet tecelli edecektir!

Buradan bir çağrı da başta ABD olmak üzere Batı dünyasına yapmak gerekir:

Yeter artık, İsrail'in sırtını sıvazlamaktan vazgeçmelidirler!

Ülkemiz açısından bu saatten sonra daha dikkatli olmak zorundayız. Türkiye son 2-3 yıldır İsrail'in gerçek yüzünü deşifre etmeyi adeta kendisine vazife edindi. İsrail'in bugün tek bir düşmanı var: Türkiye!..

İçeride başta PKK olmak üzere, provokasyonlara dikkat!

Mayıs 2010

BU KAN AKMAYA DEVAM ETSİN Mİ?

””

Kim ne derse desin, Türkiye’nin birinci sorunu Kürt meselesidir. Hani daha önce bir türlü adını koyamadığımız; daha doğrusu kanun korkusundan veya mahalle baskısından dolayı, kenarından dolaşarak ifade etmeye çalıştığımız mesele.

İster terör sorunu deyin,

İster PKK (hatta keyfiniz isterse Pe Ke Ke) deyin,

İster Güneydoğu sorunu deyin.

Hatta bir de başına “sözde” kelimesini paratoner olarak koyun.

Canınız ne istiyorsa... Serbestsiniz.

Ama değişmeyen bir gerçek var: Kan akmaya devam ediyor!

Gerçek bu.

Bugün ister Türk ister Kürt olsun, yaşı 40’ın üzerinde olanlar bu akan kandan rahatsızlar.

Yaşı 40’ın üzerinde olanlar, ülkenin hangi köşesinde olurlarsa olsunlar; aynı kahvede çay içiyorlar, aynı lokantada yemek yiyorlar, aynı camide namaz kılıyorlar.

Fakaaaaat... Evet fakat!

Yaşı 20 ve 20’nin altında olan Türk ve Kürt çocukları birbirlerinden hazzetmiyorlar. Arkadaş grupları ayrı, takıldıkları mekanlar ayrı, farklı müzikleri dinliyor, kendi çizgilerindeki milliyetçi partilere oy veriyorlar.

Kısaca kendilerini “ayrı” görüyorlar.

Hâlet-i ruhiyyeleri farklı geliyor.

İdealleri ayrı.

Özetle her biri, öbürünü "ötekileştiriyor".

Türkiye için en büyük tehlike bu!

Ortak paydaları yok!

Bugün 40'ın üzerinde olanların iki ortak paydasının birincisi (din) zayıf, ikincisi ise farklılaşıyor.

Sadece isimlere bakın, ne dediğimi anlarsınız.

Artık Muhammed, Hasan, Ali, Ayşe, Fatma yok!..

Bir tarafta Berke, öbür tarafta Baran!..

20 yıl sonra birbirine yabancı iki toplum!

Bölünme kaçınılmaz olacaktır!

Kimse başını kuma sokup, kendini kandırmasın!

Bu iş, yalnızca askerin çözeceği bir iş değil. Asker kendine düşeni iyi-kötü yapıyor.

Siviller üzerlerine düşeni yapmadılar veya yapamadılar. Siyaset oy kaybetmekten, aydınlar mahalle baskısından korktular!

Bu, kanserin başlangıcı... Sinsi sinsi yayılıyor. Hastaya moral nutukları fayda vermiyor. Tozu, halının altına süpürmekten vazgeçelim.

İktidar ve muhalefet aklını başına almalı; üç-beş oy uğruna bu gidişata seyirci kalmamalı.

Hele hele siyasî partiler bu meseleyi iç siyaset meselesi yapmamalı. Rakiplerini köşeye sıkıştırmak için kullanmaktan vazgeçmelidirler.

Başta AK Parti, hemen ardından CHP bu konu ile ilgili planını hazırlamak ve hiç takiiye yapmadan, oy kaygısına kapılmadan şeffaf bir şekilde kamuoyuna sunmalı, kamuoyunu müspet şekilde yönlendirmeli.

En büyük sorumluluk ise MHP'nin omuzlarında. MHP bu konuda AK Parti'ye de CHP'ye de öncülük etmeli.

Bu, MHP'nin millî borcudur. Ülke ve vatan sevgisini ancak bu yolla fiiliyata geçirebilirler. MHP adım atmadan, iktidar hiçbir şeye cesaret edemeyecektir.

Bakın AK Parti, türban sorununu çözemiyor. Ama CHP öncülük etse emin olun çözülür.

Bu işte de MHP'nin öncülük etmesi, olmazsa olmaz şarttır.

10 sene sonra çok geç olabilir!

Bu açılıma öncülük eden MHP, bir sonraki seçimde iktidar olur!

Benden, söylemesi...

Haziran 2009

SAFLAR AYRIŞIYOR!

””

Bu analiz siyasî değil, sosyolojik bir analiz!

Evet, Türkiye’de saflar ayrışıyor.

Bu ayrışmayı körükleyen iki önemli unsur var: Siyasî ve ekonomik ihtiras!

Daha birkaç gün önce, 1 Mayıs’tı. Olaylar herkesin malumu: Kimi hükümeti suçladı, kimi sendikaları... Herkes olaylara kendi penceresinden bakıyordu. Hiç kimse suların hangi gölete doğru aktığını görmüyordu.

Görmek de istemiyordu. Aklına getirmek de!..

Hükümet karşıtı medyanın, özellikle bazı işadamlarının sahip olduğu medyanın haberleri veriş biçimine kimse dikkat etmiyordu. Kimi alkışlıyordu, kimi de öfkeden çıldırıyordu.

Yıllardan beri medya bu tür haberleri verirken, bir şeye dikkat ederdi: Devlet otoritesini zaafa uğratmamak, devletin güvenlik güçlerini yıpratmamak!

Hep olay çıkaranlar güvenlik güçlerine saldırırdı, güvenlik güçleri de o zaman, biraz da kendilerini korumak ve asayiş sağlamak için müdahale ederlerdi. Yer yer güvenlik güçleri orantısız güç kullansa da seyirci ve dinleyici, olur bu kadar deyip tolere ederdi.

Bu sefer böyle olmadı. Sendikalar ve olaylara sebebiyet verenler masum güvenlik güçlerinden adeta düşmandan intikam alıyor

pozisyonundaydılar. Olayların kareleri hep böyle seçilmişti, yorumlar da hep bunun üzerinden yapılıyordu.

Bu yayınlar vatandaşı nereye kanalize etti peki? İki gündür her kesimle konuşuyorum. %20 bir tarafta, %80 bir tarafta!..

Bir grubun sesi çok çıkıyor. Diğer grup her zamanki gibi sessiz!..

Sessiz çoğunluk, Susurluk yorumları yapıyor: Dün Susurluk olayı üzerine sokağa dökülenlerin derdinin çeteler olmadığını; o olayı koçbaşı gibi kullanarak kale kapısını hedeflediklerini bugün anlamış durumda. Buna da Ergenekon'a sahip çıkan kesime bakarak kanaat oluşturuyor. Ergenekon'dan tutuklananlar hakkında MHP tavır takınırken, kendisini sol olarak tanımlayan kesimlerin tutumu vatandaşın kafasını iyice karıştırdı. Mihri Belli bile İlhan Selçuk, Veli Küçük analiziyle çıldırmaya başladı bu tablo karşısında!

Buradan hareketle vatandaş, sendikaların işçileri bir yerden işaret almışçasına, 1 Mayıs'ı bahane ederek, hükümete karşı eyleme kalkıştıklarını ve kartel medyasının da buna destek verdiğini düşünüyor!..

Kahve sohbetlerinin en hararetli konularından birisi de Aydın Doğan'ın iş ilişkileri, ihaleleri vs.

Kısaca, vatandaş bu analizlerinde particilik kriterini hiç düşünmüyor. Olanın, ülkeye olacağını düşünüyor ve birilerine iyice bileniyor.

CHP, muhalefet yapıyorum ayağıyla, vatandaşın değer yargılarıyla kavga edeceğine; iktidarın yolsuzluklarıyla, hırsızlıklarıyla uğraşsa, vatandaş yanında bulacak. Ama herhalde; küçük olsun, benim olsun anlayışıyla %20 bana yeter diye düşünen Sayın Baykal bunları görmek istemiyor!..

Yazık! Ülkenin ekonomik yapısına ve gelir dağılımının bozukluğuna baktıkça, son 50 yıldır bu ülkede hep sosyal demokratların iktidarda olması gerekirken, tersi oluyor.

Galiba, İdris Küçüköner kendini sosyal demokrat olarak tanımladığı halde, buna kendisi de inanmayan CHP'yi görseydi, bu sefer ne yazacağını gerçekten merak ederdim.

Sonuç, ülkede saflar ayrışıyor. Önce %20, %80... Sonra bu %80 kendi arasında ayrışacak. Bu ayrışma AK Parti'nin davasının sonucuna bağlı.

Mayıs 2008

NEVRUZ VE DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

””

Nevruz, dünyanın çeşitli bölgelerinde kutlandı. Her yerde bir bayram coşkusu içinde kutlandı. Türkiye hariç.

Her yıl olduğu gibi; yine gerginlik, yine sıkıntı ve olağanüstü güvenlik önlemleri... Buna rağmen iki kişi hayatını kaybetti; yaralananlar ve gözaltına alınanlar oldu.

Burada bir terslik var.

Bu böyle gitmez!

Türkiye'nin en büyük sıkıntısı bu.

Siyasetçiler, askerler ve güvenlik görevlileri az hasarla atlatıldığında, rahat bir nefes alırlar, önümüzdeki Nevruz'a da Allah kerimdir!

Nereye kadar? Görmüyor musunuz birçok ilde onbinler yürüyor!..

Bu insanlar, bizim insanımız; bu ülkenin, bu toprakların çocukları...

Siyasetçilerimiz akşama kadar kısır politik çekişmelerle birbirlerini yiyeceklerine,

Aydınlar ve akademik camia ideoloji üreteceğine,

Bürokrasi, statükoyu korumak için ve koltuk derdiyle kale savunmasına soyunacağına,

Biraz da bu meseleye eğilseler ya!

Bu gidişat, hayra alamet değil.

Halı altına süpürmekle, sorunlar sona ermiyor; orada yeşererek çoğalıyor!

Ne olacak bu mesele? Hâlâ 1930'larda İnönü'nün hazırlattığı rapordan medet umanlar var. Yapmayın, etmeyin... Bu millete ve devlete gadr etmeyin!

Stratejik kurumlarınız, akademik camianız bu sorunu masaya yatırdı mı? Hangi dosyayı devletin önüne koydular?

Üniversitelerin görevi şehit cenazelerine katılıp, saygı duruşunda bulunup, slogan atmak mıdır?

Yoksa çözüm üretmek midir? 25 yıldır devam eden bu sorun üzerinde tek doktora tezi yaptırıldı mı? 3.500 köy boşaldı, şehirler herc ü merc oldu, bir tek sosyoloji profesörü kafasını kaldırıp baktı mı?

Ne gezer!

Eğlence programları düzenlemek,

Suni gündem mitinglerine katılıp, vatan kurtarma, rejime bekçilik etme gibi eğlenceli aktiviteler dururken, kim Kürt sorunu ile ilgilenir!..

Sloganlarla, toplantılarda hamaset nutukları atmak varken, Diyarbakır'da, Şırnak'ta bilimsel sosyolojik çalışmalar yapmak bu tatlısu ülkeseverlerinin işine gelir mi?..

Babalarından mirastır; Manisalı Sülo, Muşlu Haso, Rizeli Temel Çanakkale'de şehit düşerken, bunların atababaları o günlerde de lüks salonlarda vatan kurtarma nutukları atıyorlardı!..

Bu tehlikeyi görün beyler, bu öfkeyi görün beyler! Bu ülkenin bir çakıl taşı kaybetmeye, bir damla kan dökmeye artık tahammülü kalmadı!

Bırakınız bu suni gündemleri, bu ateşi elbirliği ile söndürün!

BU ÖFKE VE NEFRET ÜLKEYİ BÖLER!

””

Son haftalarda başörtüsü etrafında oluşan gerginlik uykularımı kaçırdı oldu. Ne oluyor, nereye gidiyoruz, bu ne kindir, bu ne nefrettir?.. Bu kin ve nefret dalgası bizi nereye götürür? Milletin keskin duygularla kamplara bölünmesi, bu ülkeye ne getirecek?

Televizyon ekranlarından bazı siyasetçilerden tutun da bazı rektörlerden ve sivil toplum sözcülerine kadar birçoğunun aızlarından kin ve nefret alevleri fişkırmakta!.. Bu ne haldir? Kime karşı bu kin ve nefret kusmukları?

Kartel medyası da bu kin ve nefreti körüklemek için elinden geleni ardına koymuyor.

Ağızlardaki sakız da laik Cumhuriyet!

Bu cinnet halini andıran manzaraları seyrettikçe, yıllar önce Diyarbakır'da bir teröristin cenaze töreni gözlerimin önünden gitmez oldu.

4-5 yıl önceydi. Mersin'de öldürülen bir teröristin cenaze töreni vardı Diyarbakır'da. Nevruz öncesiydi. Cenaze kapısı açık bir ambulansa koyulmuştu, tabutun başında 40 yaşlarında bir anne, 17-18 yaşlarında bir kızkardeş ve 14-15 yaşlarında genç bir delikanlı. Ambulansın arkasından da kalabalıklar slogan atarak yürüyorlardı.

Gözlerim, tabutun başındaki anne ve kardeşlere kilitlendi. Kendilerinden bir parça, önlerinde cansız yatıyordu. Hiç orali değillerdi. Kin ve nefretle slogan atıyorlardı. Tıpkı Filistin'deki anneler ve kardeşler gibi!..

Bu halet-i ruhiyye, beni çok endişelendirdi.

Bir annenin ve iki kardeşin "insanî duygularını" kin ve nefret esir almıştı!

Bu halet-i ruhiyye, bu ülkenin bütünlüğü açısından çok tehlikeliydi. Emperyalizmin bu oyunu bittiği anda, acılar da unutulur, her şey normale döner ama, kin ve öfke bir daha düzelmez. Etle tırnak olmuş Türk ve Kürt'ü böler. Bu duygular beni hep endişelendirmiştir.

Aynı kin ve nefreti, başörtüsüne ve milletin %80'ine karşı, bu toplumun değer yargılarına karşı, bir avuç azgın azınlıkta da görüyorum. İçinde politikacısı var, içinde rektörü var, içinde yargıcı var, içinde sivil toplum önderi var, içinde sıradan insan var. Ağızlarından, gözlerinden kin ve öfke fışkırıyor.

Yazıktır bu ülkeye, yazıktır millî birlik ve bütünlüğümüze! Enerjimizi, bu zelil durumdan kurtulmak için harcayacağımıza, birbirimizle dalaşarak yok ediyoruz.

Akıl ve ruh sağlıkları bozuk, bu bir avuç azgın azınlığa dur diyecek, akılı başında politikacı, medya patronu, sivil toplum örgütü önderleri yok mu?..

Yapmayın Allah aşkına, yazıktır bu ülkeye, yazıktır bu memlekete, yazıktır bu millete!

Cumhuriyet, Cumhuriyet'in değerleri, laiklik, çağdaş yaşam. Bu argümanları, bu ruh hastası bir avuç azınlığın ağzından alın artık...

Bu ülkenin fabrikalardan, laboratuvarlardan önce çok sayıda ruh ve sinir hastalıkları hastanesine ihtiyacı var. Nedir bu insanların durumu? Her gün medya bir konu ortaya atar, bu azgın azınlık sokakta, ekranlarda, bu milletle, bu milletin değerleriyle kavga edip edip durur. Yeter artık, bu ülkenin, bu milletin huzura ihtiyacı var...

DEVLET FELSEFESİNE İHANET!

””

Hürriyet gazetesi geçenlerde (17.02.2008), Çankaya Boykotu diye başlık atmıştı. Haberde, 70 kadar emekli büyükelçiye hizmetlerinden dolayı birer plaket verilmesi düşünülmüş. Davetiye-ler basılmadan telefonla fikirleri alınmak istenmiş; bir kısmı sevinçle karşılamış, bir kısmı o tarihte yurtdışında olacağından katılamayacağını söylemiş, bir kısmı Cumhurbaşkanı Gül, Dışişleri Bakanı iken beklentilerine kavuşamadığı için kalplerinin buruk olduğunu, bu nedenle katılmayacağını, bir kısmı da Sayın Gül’ün Cumhurbaşkanlığı’nı içine sindiremediği için katılmayacağını söylemiş.

Kısaca haberin özeti bu. Cumhurbaşkanlığı makamı da töreni Mayıs ayına ertelemiş.

Hürriyet de haberi Çankaya Boykotu manşetiyle vermiş.

Şimdi, konuyu değerlendirmeye gelelim:

Biz, 40-50 yıllık bir devlet değiliz. Üç bin yıllık bir tarihimiz ve bu süreçte oluşan bir devlet felsefemiz var!..

Yani, bazı beyinsizlerin idrak edebilecekleri şekilde, avamî deyişle söyleyeyim, biz tarihte ilk defa devlet kurmuş, Afrika kabilesi değiliz, muz cumhuriyeti değiliz!..

Üç bin yıllık tarihimiz boyunca, milletin içine sindiremediği birçok yönetici ve hükümetler geldi, geçti. Bundan sonra da gelip geçecek!..

Ama devletimiz ve milletimiz kıyamete kadar yaşayacaktır!..

İnsan olarak, hangi görevde olursak olalım, hangi düşünce-
lere sahip olursak olalım, bu devlet felsefesine zarar vermek hak-
kımız da değildir, haddimiz de olmamalıdır.

Bizans'ta, İmparator'a kızan her komutan orduyu ve donan-
mayı alarak başkentin üzerine yürümüş ve İmparator'u tahttan
indirerek, yerine oturmuştur. Bu nedenle Bizans tahtında Latin
hanedan da vardır, Grek hanedan da vardır, İzavriyalı, Ermeni,
Makedon, Arap hanedanlar da...

Ama bizim tarihimizde bu yoktur. Devlet felsefemiz buna mü-
saade etmemiştir. Viyana önlerinde kendisine ulaştırılan ferman
karşısında Merzifonlu Kara Mustafa Paşa, orduyu alıp İstanbul
üzerine yürümeyi aklının ucundan bile geçirmemiş, sadece ab-
dest alıp iki rekât namaz için müsaade istemiştir.

Devlet felsefemiz bunu gerektirir!..

Bu nedenledir ki, Demirel'in Cumhurbaşkanlığı'nda takındığı
tavır milletin %70'inin içine sinmese de, Sezer'in icraat ve tutum-
ları milletin %80'inin içine sinmese de, o makama saygısızlık hiç-
bir zaman kimsenin aklının ucundan geçmemiştir.

Millet bilir ki, Demireller, Sezerler, Erbakanlar, Ecevitler ge-
lip geçicidir. Ama devlet bakidir. Devlet yıpratılmamalıdır, dev-
let felsefesi zedelenmemelidir...

Büyükelçilikler babalarımızın çiftlikleri değildir. Hiçbirimi-
zin işgal ettiği koltuk, babamızın malı olmadığı gibi... Biz bu-
gün varız, yarın yokuz.

Devlet terbiyesi almamış insanların, devlet ve devlet felsefe-
sine verecekleri zarar, millet-devlet ilişkilerini zedeler!..

Herkes siyâsî düşüncesini, kanaatlerini, hayat tarzını, nefret
ve aşklarını özel hayatı ile sınırlandırmalıdır.

Aydın Doğan'a da bir çift sözüm var:

Hiç kimse, edindiğı gücü bu değerleri yıpratmak için kullanma lüksüne sahip olmamalıdır. Bu ülke hepimizin; bugün varız, yarın yokuz. Ama devlet ve millet kıyamete kadar varolacaktır.

Lütfen son birkaç aya bakınız: Hürriyet gazetesiyle Cumhuriyet gazetesinin renkli baskı dışında bir farkı kaldı mı?..

Mart 2008

KAYBOLAN 7 YIL!

””

Dış politika açısından devasa ve hayatî birçok sorunu, içeride ise her kesimin kendine göre yüzlerce sorunu olan bu ülkede, tam bir buçuk yıldır Cumhurbaşkanlığı tartışılmaktadır.

Hâlâ da birileri, özellikle medya bu tartışmayı devam ettirmeye çalışmaktadır. Küçük bir kesim Sayın Sezer gitti diye karalar bağlarken, milletin %75'i Sayın Gül geldi diye bayram etmektedir.

Ben, ne karalar bağlayanlardanım, ne de bayram edenlerden...

Gerçekte câhil cühelâ zümresinden olup, beyni ve ruhu bir ideolojiye teslim olmuş, entelektüel numarasına yatan, hele hele bir gazete veya dergide bir köşe kapmış, yazar geçinen tetikçiler bu konuda fikir(!) serdetme yetkisini kendilerinde görüyorlarsa; bir bilim adamı, bir tarihçi ve siyaset bilimci olarak, tarihe not düşme açısından birkaç kelâm etme de bana düşer herhalde.

Önce Sayın Sezer'den başlayalım: Sayın Sezer Türkiye Cumhuriyeti'nin ve 72 milyonun Cumhurbaşkanıdır. Meşru yollardan o makama seçilmiş ve Anayasamız çerçevesinde görevini tamamlamıştır. Bir partinin, bir grubun, bir sınıfın ideolojik lideri değildir. Bir fikrin, bir düşüncenin önderi de değildir. Türk milleti adına, yedi yıl Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni yönetmiştir. Bundan sonra onu artık tarih değerlendirecektir.

Komünizm ideoloji olarak tarihteki yerini alınca, sudan çıkan balığa dönen (aslında bunlar Marksizmi de bilmiyorlardı. Marx, bir gün Anadolu'da yaşayan bu mahlukatın Marksizm ticareti yapacağını bilseydi, eminim Das Kapital'i henüz müsvedde

halinde iken yakardı...) bu zümre, kendilerini ulusalcı diye nitelendirdiler. Sayın Sezer'in kırmızı ışıktaki duruşundan, markette alışverişine, mütevazı yaşayışından, akçeli işlere bulaşmamasından, yakın çevresinin hiçbir konuda medyaya malzeme olmamasına kadar... olumlu ve her normal vatandaşta bulunması gereken özellikleri, hep artı puan olarak değerlendirildi. Onun dine ve dindarlara karşı olan soğuk tutumu ise, Allah'la problemlili olan bu kesimin gözünde, Sayın Sezer'i kahramanlaştırdı. Hatta basında ikinci adam yakıştırmaları yapıldı.

Aslında dilleri varmıyordu, gönüllerinde o birinci adamdı. Türbana ve irticaya karşı ödünsüz tavrı, başta Başbakan olmak üzere hükümetin üyelerine karşı yedi yılda bir kez olsun, güleç bir yüzle bakmaması, bu kesim için onu idol yapmaya yetmişti.

Bunları daha da uzatabiliriz... Bu yazdıklarım, bir fotoğrafın analizidir. Müspet veya menfi manada ben bu tür ucuz değerlendirmelere girerek, bunları fikir diye kafamda taşımam bile.

Bir insan ve Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olarak, Sayın Sezer'e bu ülkenin ve milletin Cumhurbaşkanı olduğu için, o makamdan dolayı ona hep saygı duydum ve sonuna kadar da duyacağım. İnsan olarak birçok yönünü takdir ettim, birçok yönünü de içim sindiremedim. Bunlar ayrı şeyler.

Ama Devlet Başkanı olarak, bu ülkeyi ve milleti 7 yıl boyunca yönetti. Bir bilim adamı olarak onun bu görev yıllarını, şöyle değerlendiriyorum:

O, bir hakimdi. Bütün dünyası dosyalar ve yazılı kurallardı. O, bu ülkeyi bir şehir, kendisini de bu şehrin hakimi zannediyordu. Devlet felsefesinden, siyasetten, dünyanın gidişatından, toplumdan, sosyal ve ekonomik yapılaşmadan habersizdi. Kafasını ve ruhunu şekillendiren ideolojik kalıplar ve dünya görüşünü, Devlet Başkanı olunca, Cumhuriyet'le karıştırdı. Daha açık bir ifadeyle, inandığı ideolojiyi Cumhuriyet zannetti. Farklı düşünce ve siyasî eğilimleri, Cumhuriyet karşıtı eğilimler ve düşünceler ola-

rak algıladı ve yasal yetkilerine dayanarak, onlarla mücadele etmeye başladı. Onun için Kuzey Irak'taki gelişmeler, Avrupa Birliği'ndeki tikanıklık, emperyalizmin Ortadoğu'daki projeleri, Türk dünyası ile ilişkilerin kapanma noktasına gelmesi, Ermeni sorunu, Kıbrıs sorunu gibi meseleler hiçbir zaman gündeminde yer almadı. Onun için eşi başörtülü olan bir bürokratin devletin bir makamına atanması, Kuzey Irak'taki gelişmelerden daha önemliydi, hatta daha tehlikeliydi. Bu konuda devletin ilgili birimlerinin raporları bile kendini tatmin etmiyordu. Özel araştırmalar yaptırmıyordu. O yöneticilerin ve hükümet üyelerinin de bu ülkenin çocukları olduğunu, en az kendi kadar bu ülkeyi sevdiklerini aklının ucuna dahi getirmiyordu.

Demokrasinin kurallarını, hukukun ilkelerini adeta unutmuştu. Ülke elden gidiyordu, bunun için canını dişine takmış ve hükümetle mücadele ediyordu! O ruh haliyle, kendini nasıl tutuyordu, hâlâ hayret ediyorum. Bir ara Merkel'e ve Babacan'a yaptığı hareketler basına sızınca, okuduklarını hiç de garibime gitmedi. Bu nedenle bir gün çok büyük bir olaya sebebiyet verebileceği endişesi, hiç aklımdan çıkmadı.

Neyse, bu günler de geçti. Ama kaybeden Türkiye oldu. Ortadoğu'da, Türk dünyasında, Avrupa Birliği'nde çıkarlarımız çok yara aldı. 7 yıl Türkiye'yi dış dünyaya kapattı... İçeride yarım metre bezle uğraştı, durdu. Bu önyargıları, üç bin yıllık felsefemizi de yerle bir etti. Devir teslim töreni, bunun en açık göstergesidir.

Şunu unutmamak lazım, Sezerler ve Güller gelir, geçer... Esas olan milletin ve devletin bekasıdır. Bana göre bu göreve gelmesinde Sayın Sezer'in hiçbir suçu yok... Bu 28 Şubatçıların bir projesiydi. Hatırlasın herkes, seçilmeden önce iki defa Anayasa Mahkemesi'nin kuruluş yıldönümünde, iyi saatte olsunlar, eline bir metin tutuşturdular, o da eline tutuşturulanları okudu. Millet bayıldı, ayıldı. Cumhurbaşkanlığı seçimi gündeme gelince, Demirel'den illallah eden millet, Sayın Sezer'in adını duyunca

bayram etti: Nihayet demokrasiye ve hukukun üstünlüğüne inanan bir Cumhurbaşkanı gelecekti!..

Olmadı... Korkunç bir hayal kırıklığı ve ülke adına kaybedilen 7 yıl...

Şu sözüm siyasetçilerin ve yetkili makamlarda bulunanların kulağına küpe olsun: Ne kadar iyi insan olursa olsun, bir makama bir insan getirileceği zaman, mutlaka ve mutlaka o konudaki liyakati öncelikli kriter olmalıdır. Dindarlığı-dinsizliği, yakışıklılığı-çirkinliği, şişmanlığı-zayıflığı değil!..

Biz ise, hayatta hiç bisiklete binmemiş bir insanı, uluslararası bisiklet turuna, ülkemizi temsil etmek üzere soktuk. O da yarışı unuttu, mahallenin çocuklarının bisikletine el sürmemesi için 7 yıl canhıraş bir şekilde mücadele etti!..

Tarih, bunu böyle değerlendirecektir!..

Sayın Sezer, sizin hiçbir kabahatiniz yok. Siz kapasiteniz ölçüsünde, vizyonunuz ölçüsünde görev yapmaya çalıştınız. Emeklilik hayatınızda sağlıklar dilerim. Ama Türk milleti adına da bu 7 yılı değerlendirmek üzere tarihe tevdi etmek görevi de bizimdir...

Eylül 2007

DEMOKRASİNİN FAZİLETİ VE TORNACININ OĞLU

””

Geçen yazımda Sayın Sezer ve yedi yılını değerlendirmiştim. Bugün de Sayın Gül’ü Cumhurbaşkanlığa taşıyan süreci analiz edeceğim.

Herkes hatırlasın, Sayın Gül’ün ismi telaffuz edildiği günden beri, tartışılıyor. Baykal’dan e-muhtıraya, 367’den son kaleye, Cumhuriyet elden gidiyordan şeriat geldi, geliyor yaygaralarına kadar, belli bir azınlık tozu dumana kattı. Bu işte her figür çekinmeden kullanıldı: Atatürk, laiklik, bayrak, şehit cenazeleri...

Bu konuları uzun uzun tahlil etmeyeceğim. Sadece şunu hatırlatayım. Türkiye’de Cumhurbaşkanlığı seçimi hep sancılı olmuştur. Ancak iki tanesinin sancı sebebi, diğerlerinden farklıdır. Biri Özal’ın, diğeri Gül’ün seçimi...

Rahmetli Özal adaylığını açıklayınca mütareke basını ikiye ayrıldı. Magazin ağırlıklı olanlar Semra Hanımın, Zeynep’in, Efe’nin, Ahmet’in ve Davulcu Asım’ın yaşantı biçimlerini sayfalarına taşıdılar. Hatta Davul amblemlili bir parti bile kuruldu. Diğer basın ise Özal’ın Nakşiciliğini, tarikatçılığını, takunyalı olduğunu dillerine doladılar.

Bu toz duman içerisinde, seçime bir hafta kala İnönü’nün damadı Metin Toker, arka arkaya Milliyet’te üç yazı yazdı. Özetle şunları söylüyordu: Ne yani, Semra Hanımın, Zeynep’in yaşantısı düzgün olsa, Özal da takunyalı tarikatçı olmasa, Cumhurbaşkanı

olmasına göz mü yumulacak?.. Beyler, aklınızı başınıza toplayın: O makam Atatürk'ün, İsmet Paşa'nın makamıdır. Malatya'dan sıradan bir memurun çocuğu gelip o makama oturamaz!..

Evet, bütün gerçek bundan ibaretti.

Osmanlı eliti de böyleydi. Halkı sevmezdi. Halkın iki görevi vardı: Savaş zamanı gitsin şehit olsun, barış zamanı da domates yetiştirsin, kasaplık manavlık yapsın... .

Çanakkale'de, Yemen'de, Galiçya'da, Sakarya'da halk canını dişine takarken, bu elitler salonlarda, lobilerde vatan kurtarıyorlardı.

Millî Mücadele zaferle sonuçlanınca, cephede sağ kalanlar köylerine, mezralarına döndüler. Salonlarda ve lobilerde vatan kurtaranlar ise devletin başına üşüştiler. Müthiş bir vatan, bayrak edebiyatı geliştirdiler. 80 yıldır bu edebiyatla işi götürüyorlar. Bunların büyük çoğunluğu emperyalizmin değer yargılarının işlendiği okullarda okudular. Buradan aldıkları kültürel kanla, bu milletin değer yargılarına, tarihine, inancına, örf ve adetine düşman oldular. Onlarla mücadeleyi rejimi koruma kılıfı içinde yaptılar. Hayatta bir gün oruç tutmamış, bayram namazına bile gitmemiş Menderes'i o öfke ve hınçlarıyla, irtica diyerek ipe götürdüler. Özal'dan hep nefret ettiler. Otuz yıl mücadele ettikleri Demirel Cumhurbaşkanı olup, kendi saflarında yer alınca, Nurcu Sülo, hemen Sayın Cumhurbaşkanı oldu.

Bu sefer, sahneye bir tornacının oğlu çıkmıştı. Ona muhalefet etmek daha kolaydı: Namaz kılıyor, oruç tutuyor ve de eşi örtülü. İşte tam da irtica bu idi. Menderes'i, Özal'ı, hatta bir dönem Demirel'i irtica ile suçlayan kesim, Gül'ü mü suçlamayacaktı?.. Malatyalı bir memurun çocuğu olduğu için birisinin o makama çıkmasına tahammül edilemezken, bir tornacının hem de eşi türbanlı bir tornacının çocuğuna mı müsaade edilecekti!.. Malatya Rektörü seçimden önce bu kesimin duygularına ne de güzel tercüman olmuştu: %95 oyla da gelseler, oraya çıkarmayız. Çıksalar da, onursuzca oradan indiririz, dememiş miydi?

Bayrak mitingleri... e-muhtıra, 367 hep bu gaye uğruna sahneye konulmuştu. Sanki bu bir seçim süreci değil, Yunan'ı bu ülkeden kovma hareketiydi. Anadolu'nun bu mazlum ve mahzun halkı, horlanan ve ezilen insanı, Çanakkale'de, Sakarya'da, Dumlupınar'da uğruna kanını döktüğü o albayrağını, birileri sanki kendisine karşı sallıyorlardı hissine kapıldı. Sayın Baykal, bunun normal bir seçim olmadığını, Cumhuriyet'in oylanacağını söylemeye başladı. Kanını dökerek bu Cumhuriyet'i kuran millet, bir avuç azgın azınlığın bu tür söylemlerini içi kan ağlayarak dinledi ve yutkunarak, sessiz kalarak 22 Temmuz'u bekledi.

Nihayet sandık önüne geldi. Netice görüldü... Sosyal demokrat iddiasındaki CHP, sahil kesimlerinden tuzu kuru tatilcilerle, büyük şehirlerin kompradorlarının oturduğu semtlerden oy alabildi. Millet CHP'ye Faşist Devlet Partisi sıfatının yanında bir de Plaj Partisi adını taktı. Seçimlerde büyük hayal kırıklığı yaşayan bu kesim, gazetecisinden parti başkanına kadar, bu sefer milleti akılsızlıkla, ahmaklıkla, üç kilo pirince, yarım ton kömüre satılmışlıkla, ABD, AB ve Barzani ile aynı cephede yer alarak hainlikle suçlamaya başladılar.

Evet, birileri nihayet gerçek duygularını açığa vurmuştu: Bu millet ahmaktı, akılsızdı ve de haindi!

Sebepten, beylere, ağalara, şeyhlere artık hizmetkarlık etmeyecekti. Ülke kendisinin ve çocuklarının da artık bu ülke yönetiminde söz hakkı olduğunu algılamaya başlamıştı.

İşte, bu düşünceler bir balıkçının oğlunu Başbakanlığa, bir tornacının oğlunu da Cumhurbaşkanlığına taşıyordu. Birileri hâlâ yaygaraya devam ediyor: "Eyvah, son kale de gitti! Şeriat mı gelecek?" diye ortalığı velveleye vermeye çalışıyorlar.

Herkes müsterih olsun. Atatürk'ün kurduğu, kıyamete kadar laik, demokratik ve sosyal bir hukuk devleti olarak sınırlarını çizdiğimiz Cumhuriyeti, kimse molla rejimine, veya Arap

diktatörlüklerine çeviremez. Bunun teminatı bu yüce millettir. Bu büyük milletin çocuklarının da tek amacı, Atatürk'ün gösterdiği hedefe, yani çağdaş uygarlık düzeyinin üzerine çıkarmaktır bu ülkeyi.

Bu çizgiden şaşan şaşkınlara çıkarsa, kimse merak etmesin: Biz buradayız! Plajlarda değiliz ve 73 milyonuz!..

Eylül 2007

GÜL VE TÜRKİYE'NİN GÖRÜNEN UFKU

”

Sayın Sezer ve Sayın Gül'ün seçilme süreciyle ilgili yazdığım iki yazıdan dolayı çok olumlu (bir-iki de olumsuz) tepkiler aldım. Özellikle Sayın Sezer'i ve döneminin magazinsel yönünü bir yana bırakarak, Türkiye'nin hayati önemde yedi yıl kaybettiği hususundaki tahlillerimin, fikir ve düşünce sahibi, haysiyetli akademisyenlerce ve köşe yazarlarınca alıntılanması, bu konudaki objektifliğimin kanıtıdır.

Sayın Sezer'in ve Sayın Gül'ün şahsiyetleri, dünya görüşleri, özel zevk ve yaşantıları hiçbir zaman kalemimin konusu olmadı ve olamaz! Benim için, ülkemin ve milletimin çıkarları ve geleceği açısından duruşları ve icraatları önemlidir. Sayın Sezer'in yedi yıllık icraatında; Kuzey Irak, BOP, Kıbrıs, Avrupa Birliği, Türk Dünyası ile ilişkiler, yarım metre beze kadar önemsenmediği için, bu yedi yılı kayıp olarak değerlendirdim.

Sayın Gül'e gelince, aynaya bakarken utanmayan, birikimsiz, çapsız ve kişilik zaafına uğramış siyasetçilerin; basına çöreklenmiş kiralık kalemelerin, ideolojilerinin esiri olmuş aydınların, Allah ile problemlili kişilerin, mevki ve makam kölesi bürokratların ve dışarıdan beslenen basının, bu konuda yazdıklarını ve değerlendirmelerini iğrenerek takip ettim. Ben bu tür ideolojik ve magazinsel değerlendirmeleri; günlük, menfaat çizgisi açısından konjonktürel ve seviyesiz buluyorum.

Genç Cumhuriyetimizin Cumhurbaşkanılarına bakacak olursak, Atatürk ve Özal dışındakiler (İnönü, Bayar, Gürsel, Sunay,

Korutürk, Evren, Demirel ve Sezer), birikim ve donanım açısından son derece zayıftılar. Ne dış politika, ne dünyanın gidişatı, ne sosyo-ekonomik gelişmeler, ne eğitim, ne sağlık, ne sosyo-kültürel değişim... Kısacası hiçbir konuda bir makale yazacak seviyede bir birikimleri yoktu. Günün şartları icabı bir şekilde bu makama gelmişlerdi. Bu nedenle Türkiye'nin ufkunu açacak, millî çıkarlarını koruyacak, Atatürk'ün hedeflediği çağdaş uygarlık düzeyini yakalayacak bir Türkiye'ye önderlik edemediler. Bu nedenle kimi noterlik yaptı, kimi hakimlik yaptı, kimi de protokol unsuru oldu!..

Bir bilim adamı olarak şunu söyleyebilirim: Tarihimizin son üç yüz yılında, bu makama gelen en birikimli devlet adamı Sayın Gül'dür! Birilerine bu iddia çok uçuk gelebilir, beyinlerini ve ideolojilerini esir etmişleri de çıldıratabilir. Bunları hiç kaale almam. Benim için Sayın Gül'le, Sayın Sezer'in insanî açıdan hiçbir farkı yoktur. Sayın Sezer geldi, geçti. Sayın Gül de geldi, geçecek. Ama Türkiye Cumhuriyeti, kıyamete kadar yaşayacaktır. Bu nedenle, devlet ve milletim benim için önemlidir.

Bu kanaate nereden vardığım sorulacak olursa, söyleyeyim: Son üç yüz yıllık devlet adamlarının, Cumhuriyet dönemi Cumhurbaşkanlarının da tahsil hayatlarını, birikimlerini, yaptıkları görevleri inceledim. Bir de Sayın Gül'ünkini inceledim. Mukayese dahi kabul etmez bir sonuçla karşılaştım. Türkiye'deki normal tahsil hayatı dışında, doktora sürecinde İngiltere'de elde ettiği birikim, akademik çalışmaları, İslam Kalkınma Bankası'ndaki hizmetleri, para ve ekonomi hakkındaki tecrübe ve birikimleri, uzun ve kesintisiz bir parlamenter hayat, bu süreçte Avrupa Birliği komisyonlarında yaptığı görevler, kısa süre de olsa Başbakanlık, dört buçuk yıl süren son derece başarılı bir Dışişleri Bakanlığı, bu görevlerde iken devletin en mahrem sırlarına vakıf olma, MGK üyeliği ve bütün bunların oluşturduğu birikim ve tecrübe... Bunlara ilaveten Dışişleri Bakanı olması dolayısı ile dış dünyada tanınması, yumuşak ve bilge kişiliği ile dışarda şahsî dostluklar kurması ve saygı görmesi... Şahsî ihtiraslarından ve dünyevî zevklerden ken-

dini kurtarmış bir kişiliği, yumuşak ve uzlaşmacı bir karakteri, akçalı işlerden çevresiyle beraber uzak duruşu... Mütevazı aile yapısı... Kısaca değil bir devlet adamında, bir fânide bile bu kadar meziyetin bir araya toplanması tarihte çok az görülmüştür!..

Bütün bunları göz önüne alınca, uyumlu bir hükümetle çok önemli açılımlara imza atacağını düşünüyorum. Özellikle dış politikada hem hükümetin yükünü omuzlayacak, hem de Türkiye'yi dış dünyada yaklaşık üçyüz yıldır yalnızları oynayan bir ülke olmaktan kurtaracaktır. Uluslararası karanlık mahfillerin kirli ellerini bu ülkenin yakasından söküp atacaktır. Hafızasını kaybetmiş, şantaj ve menfaat bağımlılığından yakasını kurtaramamış, ülkenin millî çıkarlarından çok, dış güçlerin çıkarlarına hizmet eden bir hariciyeci anlayışını tarihe gömecektir, diye ümit ediyorum. Özellikle dış politika konusunda iç ve dış fitne ocaklarının hükümetle sürtüşme provokasyonlarını boş çıkaracağını da temenni ederek, bu görevinde millet adına Sayın Gül'e başarılar diliyorum.

Bu ciddi satırlardan sonra, magazinsel bir cümle de yazma hakkımız olsun, değil mi?..

Tornacının oğlu, bu millet bir tornacının oğlu olduğun için de seni böyle muhabbetle bağrına bastı, Güneydoğu'ya yaptığın gezide, bu millet seni nasıl bağrına bastı, dost düşman herkes gördü. Senden öncekiler (Atatürk ve Özal hariç) devleti temsil ederlerdi. Sen makamının adına uygun biçimde Cumhur'u temsil ediyorsun!..

Eylül 2007

HAYRÜNNİSA HANIM VE BİR RÜYANIN ANALİZİ

””

Cumhurbaşkanlığı meselesi aylardır herkesi germiş durumda. Bu konuda gökkubbenin altında söylenmedik söz kalmadı: Siyasî parti temsilcilerinden, emekli askerlere, gazetecilerden, Ağrı'nın bir mezrasında yaşayan Hasan Efendiye kadar, herkes kendi açısından bir şeyler söyledi.

Bir bilim adamı gözüyle, bütün bu söylenenleri ve bu atmosferi değerlendiriyorum, aylardır hem de!..

Ancak şuuraltıma yerleşmiş olacak ki, 2 gün önce (09.08.2007) arka arkaya iki kareden oluşan bir rüya gördüm. O günden beri başta Kenzü'l-Menâm olmak üzere bakmadığım rüya tabirleri kitabı kalmadı. Ancak nâfile, beni tatmin eden bir yoruma rastlamadım. Bu sıkıntıyı gidermek için son çare, rüyamı okuyucularla paylaşayım dedim, kimbilir belki doğru tabir eden birileri çıkar diye.

Rüyamın birinci karesi şu idi: Cumhurbaşkanlığı seçimi yaklaştıkça, gerginlik de artar. Hayrünnisa Hanım, muhalefetin dilendirdiği iddiaların gerçek olmadığının herkes gibi farkındadır. Bütün gürültünün kendisinin başörtüsüyle ilgili olduğunu düşünür. Eşinin birikimli, milletini seven ve ülkesine hizmet için yarıp tutuştuğuna inanmaktadır. Bu nedenle kendini fedâ ederek, ülkenin önünü açmaya karar verir. Hemen mahkemeye başvurur ve yıldırım bir kararla eşinden boşanır...

Bu haber, sadece Türkiye’de şoka sebep olmaz. Bütün dünya şoka girer. Tüm dünyada medyanın, siyasetçilerin, sivil toplum örgütlerinin, kadın kuruluşlarının tek sıcak gündemi budur.

Tüm dünya televizyonlarında, açık oturum programlarında bu konu tartışılmaktadır. En keyif verici programlar ise bazı Afrika, Güney Asya ve Güney Amerika televizyonlarında yapılmaktadır. Konu, bu televizyonlarda “saç fetişizmi” bağlamında tartışılmaktadır. Mali televizyonunda büyücüler birbirine girerler, konuşmacılardan biri bazı Türk büyüklerinin “Hayrünnisa Hanımın saçını görmeden Gül’ün köşke çıkmasına izin vermeyiz!” dayatmasını saç fetişizmi sapıklığı olarak değerlendirince, ülkede fetişizm inancına sahip kabileler ayaklanırlar; ülkede Hayrünnisa Hanım yüzünden kan gövdeyi götürür. Birleşmiş Milletler hemen devreye girer. Bir yandan Mali’ye barış gücü gönderir, bir yandan da fetişizmle ilgili bilimsel kongreler yapılması için tüm dünya üniversitelerine çağrıda bulunur.

Yüzlerce ülkede, yüzlerce bilimsel kongre toplanır; dinler tarihçileri, din fenomenologları, Ökkült bilgiler uzmanları insanlık tarihinde fetişizmin envâ-ı turlüsünü masaya yatırır. Bu kongrelerde en önemli fenomenler Hayrünnisa Hanımla, fetişist Türk büyükleridir. Sorbon Üniversitesindeki kongrede Freud ve Young da vardır. Dizlerine vurmaktadırlar, ah biz bu dönemde niye dünyaya gelmedik diye. Tanrıya şikayet dilekçeleri yazmakla meşguldürler. Tanrının kendilerine kazık attığına inanıyorlardır... Hayrünnisa Hanım fenomeninin psiko-analiz açısından eşi benzeri bulunmayan bir olay olduğunu söylüyorlardı.

Avrupa’daki kadın kuruluşları Hayrünnisa Hanım lehine mitingler düzenlerken, Türkiye’deki bazı kadın kuruluşları ile iyi saatte olsunlar cephesi, fetişist mitinglerle bunlara cevap veriyorlardı.

Tüm dünya bu kaotik-şokla şaşkınlık içindeyken, bir de baktım Anıtkabir yarıldı ve Atatürk o kalpaklı haliyle, ayağında çizmeleriyle kaşları çatık vaziyette görüldü. Bir anda Anıtkabir çev-

resinde yüzbinler birikti. En önde de Hayrünnisa Hanım... Kemal Paşa, tıpkı o Millî Mücadele günlerindeki gibi, engin ufuklara bir göz attıktan sonra, sözlerine şöyle başladı: Bre gafil fetişistler, ben bu Cumhuriyeti bunun için mi kurdum? Hani size gösterdiğim muasır medeniyeti aşma hedefiniz? Söyleyin bakalım ne yaptınız bugüne kadar?.. Nutuk, tören, yine nutuk, yine tören... Nedir bu ülkenin hali, nedir bu milletin hali?.. Şu bilim çağında, Afrikalı yamyamların bile terkettiği fetişizme, siz hangi akılla saptınız!.. Dünya bir kan gölüne dönüşmüşken, bu kadar problemlerinizi varken, 30 senedir yarım metre bezin kavgasını yapmaktan utanmıyor musunuz, bıkmadınız mı, usanmadınız mı?..

Konuşmasından sonra, bulutların arasından kayboldu Kemal Paşa. Fetişistler ise bu konuşmadan memnun olmuşa benzemiyorlardı. Onlar, onun o meydanda Hayrünnisa Hanımın linç edilmesini emredeceğini düşünüyorlardı. Bu nedenle dişlerini gıcırdatacak meydanı terk ettiler. Bu diş gıcırdatma Hayrünnisa Hanıma mıydı, Atatürk'e mi, anlayamadım doğrusu.

Kan ter içinde uyandım... Bir saat kendime gelemedim. Sonra tekrar uyumuşum, meğerse rüyanın ikinci bölümü de varmış!..

Rüyanın ikinci karesi, bu olaylardan 50 yıl sonrasıyla ilgili. Ben lise sıralarında bir öğrenciyim. Türkiye hukukun üstünlüğünün özümsemişi, kalkınmış, millî iradenin hakim olduğu çağdaş bir ülke artık... Dünyada saygın bir yeri var; üniversiteleri ideoloji yerine bilim üreten, hastahaneleri sağlık hizmeti veren, kurumları birbiriyle uyumlu, fetişistlerin artık tarihe karıştığı mutlu bir ülke...

Dersimiz tarih ve 50 yıl önce cereyan eden bu olayları anlatıyor hocamız bize. İyi anlayalım diye de, iki bin üç bin yıl evvelki Afrika kabilelerindeki fetişist kabile kâhinlerinin ve büyücülerinin anlayışlarıyla mukayeseler yaparak anlatıyor...

Bazen gülüyoruz, bazen üzülüyoruz ülkemizde 50 yıl önce yaşananlara...

Rüyanın iki karesi de çok detaylıydı. Ama ben özetleyerek verdim. Nihayet rüya işte, ama şuuraltıma kadar işlemişse, bu konuda özetle bir hatırlatma daha yapayım topluma:

Evet, Hayrünnisa Hanım böyle bir şey yaparsa ne olur diye günlerdir düşünüyorum.

Aklıma gelen tek şey: Tüm dünyaya rezil oluruz! Yarım metre bezin kavgasını yapa yapa işi nerelere getirip vardırıdık. Yazık bize, yazık ülkemize, yazık bu millete! Bu enerjimizi bu ülkenin kalkınması, bu milletin her ferdinin yüzünün gülmesi için harcayacağımıza, kalkmış ne ile uğraşıyoruz!

Evet, Hayrünnisa Hanım böyle bir şey yaparsa, eminim rüyamdakinden daha büyük şoklar oluşacaktır tüm dünyada. Bu başörtüsü kavgası da sona ermek mecburiyetinde kalacaktır eminim.

Ama, bunların bırakın olmasını, düşünmek bile ülkem adına çıldirtmaya yetiyor beni... Bu politikacılar bu ülkeyi ne hale getirdiler... Ülke ve ülkenin problemleri için bir projeleri olmayınca bu milletin değerleri üzerinden polemikler üreterek siyaset yapmayı yeğliyorlar.

Netice-i kelam: Millet, yaklaşık bir yıldır Cumhurbaşkanı kim olacak saçmalıkları ile yattı kalktı. Kendi tavrını da 22 Temmuz günü ortaya koydu.

Daha ne?... Neyi tartışıyoruz?...

Şunu unutmayalım; bu ülkenin sahibi, bu millettir. Rütbemiz, mevkimiz, adımız ne olursa olsun, biz bu milletin efendisi değil, sadece bir ferdiyiz. Devlet de ordu da üniversite de her şey, evet her şey millettir ve millet içindir. Millet olmadan ne devlet olur, ne ordu, ne şu, ne bu, ne sen ne de ben...

Kimse, hiçbir kurum kendini milletin üstünde görmesin, ülkenin sahibi de sanmasın!

Bu milletin üç bin yıllık bir devlet geleneği var. Kim cumhurbaşkanı veya başbakan olursa olsun. Hiçbir şey değişmeyecektir. Anayasamız ve devlet geleneğimizden emin olmalıyız Ah-

met Necdet Sezer neyse, Abdullah Gül de odur, Hasan ve Ali de, fark etmez....

Laik, demokratik bir sosyal hukuk devleti olan Türkiye Cumhuriyeti'ni bu rayından kimse çıkaramaz. Herkes aklını başına alsın!.. Türkiye'de bir azgın azınlık var: Bunlar ellerinde bayrak da taşısalar, bu milletle ve bu milletin değerleriyle kavgalıdır. Sağlıklı olmayan bu ruh hallerini, rejimle özdeşleştirerek statükolarını muhafaza derdindedirler.

Türk milleti ve büyük Atatürk'ün bize emanet ettiği Türkiye Cumhuriyeti, devlet-i ebed müddet felsefesi ile kıyamete kadar yaşayacaktır. Bu ülkenin üniter yapısına, bayrağına ve millî bağımsızlığına halel getirmeye kimsenin gücü yetmez.

Osmanlı'dan tevarüs eden, kendini elit kabul eden bu azgın azınlık, bu ülkenin kuntakintelerini, izavriyelerini içine artık sindirmelidir. İçine sindiremese de, bu ülkede en az kendileri kadar hakka sahip olduklarını kabul etmelidirler artık.

Anadolu'nun bağrından çıkmış, bir demircinin oğlunun o makama çıkması, demokrasinin bir fazileti olarak içselleştirilmelidir.

Yanlış yaparsa?... Hiç merak etmeyin, bu millet kimseye yanlış yaptırmaz. Sadece siz, bu ülkenin sahibi havasından vazgeçin, o zaman göreceksiniz her şey güllük gülistanlık olur bu ülkede.

Bu ülkenin sahibi bu Cumhuriyetin varlığının teminatı 73 milyona varan bu millettir. Bunu artık herkes içine sindirsin!..

Ağustos 2007

GÜL VE SEZER'İN AFLARI

””

Yasalarımız, yaşlılık ve ağır hastalık sebebiyle, Cumhurbaşkanlarına bu tür mahkumları affetme yetkisi tanımış. Her Cumhurbaşkanı da görev süresince bu yetkisini yasalar çerçevesinde kullandı. Mevcut Cumhurbaşkanı da bu yetki çerçevesinde geçen günlerde eski Başbakanlardan Erbakan'ın ev hapsi cezasına son verdi. 85 yaşına girmiş eski bir Başbakan... Malum çevrelerde kıyamet koptu. Bu çevrelerde siyasal nezaketten vazgeçtik, insanî hassasiyetlerin de yok olduğunu gördük. Allah'la problemlili bu kesim, artık hiçbir insanî özellik taşımıyor. Bir mukayese için eski Cumhurbaşkanı Sezer'in affettiği teröristlerin listesini yorumsuz veriyorum. Herkes vicdanını ve şapkasını önüne koysun ve düşünsün.

İşte Sezer'in serbest bıraktığı mahkumlar ve örgütleri:

İlhan Demirel (*Yasadışı örgüt*), **Yaşar Demircan** (*Dev-Sol*), **Ramazan Çiçek** (*Anayasal düzeni yıkmak*), **Metin Günnay** (*TİKB/GK*), **Atilla Selçuk** (*Anayasal düzeni yıkmak*), **Barış Kaya**, **Suat Karabulut** (*Dev-Sol*), **Ümit Kanlı**, **Gülseven Öztürk** (*DHKP-C*), **Fatma Güzel**, **Ergün Bütünler** (*TKP-ML*), **Barış Yıldırım** (*DHKP-C*), **Hakkı Şeker** (*DHKP-C*), **Nuray Gezici** (*Dev-Sol*), **Tamer Çadırcı**, **Ulaş Göktaş** (*DHKP-C*), **Mesut Avcı**, **Madımak Özen** (*DHKP-C*), **Ayten Eren** (*DHKP-C*), **Özgül Dede** (*DHKP-C*), **Yüksel Doğan** (*PKK*), **Murat Candar** (*TİKB/GK*), **Mustafa Genç**, **Ayla Özcan**, **İbrahim Tekin**, **Semra Askeri**, **Mehmet Şahin** (*DHKP-C*), **Gülperi Özen** (*DHKP-C*),

Haydar Baran (*TKİP-Ekim*) **M. Erkan Çetin** (*Dev-Sol*), **Hatun An**, **Hakan Baran**, **Yılmaz Babatümgöz** (*MLKP*), **Resul Ayaz** (*MLKP/K*), **Zeynel Yıldız**, **Nazan Yılmaz** (*DHKP-C*), **Hasan Çebe** (*TİKB*) **Ertuğral Kaya** (*DHKP-C*), **Mete Yalçın** (*TİKB*), **Barış Gönülşen** (*TİKB*), **Esmehan Ekinci** (*TİKB*), **Mehmet Acet-tin** (*MLKP*), **Mehmet Leylek** (*MLKP*), **Erol Altıokka** (*TİKB*) **Ercan Uçuk** (*TKP/ML-TİKKO*), **Ali Şahmo** (*TKP/ML-TİKKO*), **Gürban Hızmay** (*DHKP-C*), **Sadık Yılmaz** (*MLKP/K*), **Aydan Odabaş** (*DHKP-C*), **Petek Türkmen** (*TİKB*), **Haydar Özbilgin** (*MLKP*), **Muharrem Kurşun** (*MLKP*), **Leyla Alp** (*DHKP-C*), **Sedat Felek** (*TKP/ML-TİKKO*), **Şudaman Kamancı** (*Ekim*), **Ali Haydar Geckin** (*TKP/ML-TİKKO*), **Gamze Bayram** (*DHKP-C*), **Sibel Horasan** (*Dev-Sol*), **Hüseyin Ali Günay** (*TKP/ML*), **Erdal Arıkan**, **Suzan Baran** (*TKP/ML-TİKKO*), **Namık Kemal Bek-taş** (*MLKP*), **Nuray Özçelik** (*TİKB*), **Hülya Türüç** (*TİKB*), **Mah-mut Yücel** (*TKP/ML-TİKKO*), **Ömer Ünal** (*TİKB*), **İsmet Sınağ** (*DHKP-C*), **Makbule Akdeniz** (*TİKB*), **Cem Şahin** (*DHKP-C*), **İnayet Günenç** (*TİKB*)...

Ağustos 2008

İNÖNÜ SOYADINA SAYGISIZLIK!

””

İsmet İnönü, yakın tarihimizin önemli bir figürüdür. Hatalarıyla sevaplarıyla tarihe malolmuştur. Gerçekler, tarih kitaplarında yer almaz! Zira, tarih kitapları sadece galipleri yazar. Mağlupların seslerinin ve gerçeklerinin üzerleri örtülür.

Bu durum sadece bizim yakın tarihimiz için geçerli değildir. Osmanlı, Selçuklu, Roma, Çin... Yani tüm dünya milletleri ve tarihleri için de geçerlidir.

Kısaca, belgelere ve özellikle resmî belgelere dayanan tarihçilikle gerçeğe pek ulaşmaz!

Güzel bir atasözümüz vardır: Kör ölünce, badem gözlü olur! Bu kural herkes için geçerlidir. Zira genetik kültürümüz ölünün arkasından konuşmaya hoş bakmaz.

Erdal İnönü'yü de kaybettik. Bu badem gözlü edebiyatı yine sahnede... Normaldir de...

Ben, Erdal İnönü'yü şu üç özelliğiyle hep hatırlıyorum:

1. 1980 öncesi ODTÜ Rektörü iken, bu üniversite askere kurşun sıkan, Türk Ordusu'na " Faşist Ordu!" diyen komünist militanların karargâhı haline gelmişti.

2. HEP miydi, DEP miydi şimdi hatırlayamadığım, etnik milliyetçilik temelinde politika yapan Ahmet Türklü, Leyla Zanalı, Sırrı Sakıklı bu partiyi Meclis'e o taşımıştı.

3. Güler yüzlüydü, çocuklar onu Pembe Panter'e benzetirlerdi ve esprilerinden de çok hoşlanırlardı.

Aklımda kalanlar bunlardı...

Yani, babası gibi derin izler bırakamadı. Zaten tabiatı da buna uygun değildi. Uzatmadan söyleyeyim, ben de insan olarak kendisini severdim. Birçok düşüncesine katılmasam da düşüncelerinde samimiydi.

Halkı ve Türkiye gerçeklerini tanımazdı, bilmezdi. Hayatı boyunca bir eli yağda, bir eli balda bir SEÇKİN'di!..

Bütün bunların dışında, İNÖNÜ soyadını taşıyordu. Önemli soyadlar taşıyanlar, bu soyadların tarihî ağırlığına göre hareket etmek zorundadırlar.

İnönü soyadı için bir gün üzüleceğim hayatım boyunca aklımdan ucundan geçmedi. Rüyamda görsem inanmazdım. İnönü soyadına dilim varmadığı için terbiyesizlik diyemiyorum, ama büyük saygısızlık yapıldı.

Hem de bu saygısızlığı İsmet Paşanın kızı Özden Hanım ile Özden Hanımın kızı CHP milletvekili Gülsün Bilgehan Hanım yaptılar!

Olayı, Derya Sazak Milliyet'teki köşesinde (02.11.2007) duyurdu: Cumhurbaşkanlığı'ndan, Pembe Köşk'e telefon ediliyor. Taziye için Sayın Cumhurbaşkanı'nın eşi ile beraber Pembe Köşk'e geleceği haber veriliyor.

Eee, ne güzel demeyin... Çünkü cevap korkunç derecede, büyük bir saygısızlık örneği: Taziyenin telefonla yapılmasının daha uygun olacağı söyleniyor!

Derya Sazak, bunu **“Pembe Köşk ve Laiklik”** başlığı ile takdir hislerini de içine katarak, yorumlayarak köşesine taşıdı.

İnönü ailesinin laiklik hassasiyetini vurguladı.

Pembe Köşk'ün de kamusal alan olduğunu...

Bu saygısızlık, Türkiye Cumhuriyeti'ni devlet ve millet adına temsil eden Sayın Abdullah Gül'e yapılmamıştır bence!..

Birincisi, bu saygısızlık, üçbin yıllık Türk devlet felsefesine yapılmıştır. İkincisi ise, İnönü soyadına yapılmıştır. Yakın tarihimizin en önemli ailelerinde, yakın tarihimize damgasını vuran İnönü soyadına bu çığlığı maalesef, duygusal yönleri akıl ve izanlarını örten iki hanım yaptı!

Yazık, hem de çok yazık! Erdal Bey hayatta olsaydı, kesinlikle buna fırsat vermezdi. Devletle özdeşleşen ailelerin çocukları da bu devlet terbiyesi ve geleneğiyle yetişmelidirler! Üçbin yıllık devlet felsefe ve geleneğimiz, şahısların keyif ve duygularına bırakılamaz.

Gariptir, medyada hiç kimse bu konunun üzerine gitmedi. Belki de aile üzülmesin diye...

Ancak, İncili Çavuş geleneğine sahip bu devlet anlayışına, kimsenin de hakaret etme hakkı olamaz.

Siz bu cenazeyi alkışlarla yolcu edin beyler, ben ona Fatiha okuyacağım ve taksiratını affetmesi için Rabbime dua edeceğim.

Bu milletin ve bu coğrafyanın kültürü, gelenekleri bana bunu emrediyor.

Emperyalizmin bu topraklarda kurduğu okullardan yetişen, onların kültürleriyle ruhları şekillenen; bu millete, bu milletin tarihine, geleneklerine, dünya görüşüne, inançlarına, müziğine, folklorüne düşman olan, ondan hazzetmeyen, farklı kumaştan bedenleri dokunanlar bunu anlayamazlar!

Rahat uyu Erdal Bey, biliyorum ki orada alkışlar işine yaramayacak, seni sevdiklerini söyleyenler, senden bir Fatiha esirgeseler de ben okuyacağım.

Kasım 2007

HÂLÂ ÇIKAMADI ŞU HAVUZUN İÇİNDEN!

””

Hani bir atasözümüz vardır: Ayının kırk türküsü varmış, kırkı da ahlat (*bir armut çeşidi*) üzerine...

Biliyorsunuz, önümüzde bir referandum var. 12 Eylül’de her vatandaş sandık başına gidecek ve oyunu kullanacak. Yani bu bir seçim değil; bu referandumda milletvekili, belediye başkanı veya muhtar seçmiyoruz.

TBMM’de bizim seçtiğimiz vekiller, mevcut anayasanın bazı maddelerini değiştirdiler. Şimdi bize soruyorlar: Sizin adınıza yaptığımız bu değişiklikleri onaylıyor musunuz, onaylamıyor musunuz?

Bizden istedikleri evet ve hayır cevabı...

Bu konuda iki tarafa da görev düşmektedir: Bir taraf vekiller, bir taraf da halk!

Halk üzerine düşen görevi 12 Eylül 2010 günü sandık başına giderek yapacak.

Vekillere (siyasî partilere) düşen görev ise, Anayasa’nın değiştirilen maddelerinin eski halleri ile yeni hallerini halka anlatmak.

Ama hiçbiri bunu yapmıyor. Özellikle muhalefet partileri. Önce CHP’den ve Sayın Kılıçdaroğlu’ndan başlayalım: Sayın Kılıçdaroğlu’nun yürüttüğü “Hayır” kampanyasını başından beri izliyorum. Ordu’da “Bu Anayasa değişikliği fındığa çare getiriyor mu?” ile başlayan, Malatya’da “Kayısıya çare getiriyor mu?” ile devam eden, kellerin saç sorunu, kadınların selülit problemine

çare oluyor mu, durumuna kadar varan bir tuluat gösterisi izledik günlerce!..

Şimdi de bir havuzun içine düştü, günlerdir oradan çıkamıyor.

Sosyal demokrat bir parti ve lideri... 21. yüzyıla giren Türkiye’de tuluat kampanyası yürütüyor. Dersim dağlarının ürkek delikanlısı...

Birileri ısmarlama bir lakap taktılar bu ürkek delikanlıya: Gandi!..

Benden söylemesi, bu ceket sana çok büyük geldi. Geçen Erzurumluların kahvesinde senden bahsederken, Teyyo Kemal deyip gülüşüyorlardı.

Gandi tutmadı ama biraz daha böyle devam edersen “Teyyo” tutar, benden söylemesi...

Kemal Beye buradan naçizâne bir tavsiyede bulunayım: Mitinglere devam et. Yakında televizyon konuşmaları da başlayacak. Her mitingde değiştirilen Anayasa maddelerinin eski ve yeni hallerini halka oku; sonra da eski maddelerin neden iyi, yenilerinin neden kötü olduğunu izah et.

Bu millet öküz değil. Anlarlar. Ona göre de gider oylarını kullanırlar.

Tuluat gösterisiyle halkı kandırmak, polemik yapmak, saçma sapan iddialar ortaya atıp, zihin bulandırmak.

Yakışmıyor, yakışmıyor...

Halka ayıp oluyor, halkı sürü yerine koymak oluyor!..

Ha, Tayyip’in havuzundan, oğlunun gemisinden bahsedecek sen, biraz sabırlı ol. Bir yıl sonra genel seçim var, o zaman bunlardan bol bol bahsedersin!..

Konu, Tayyip değil, konu AK Parti değil...

Biraz ahlâk, biraz samimiyet lütfen...

Bir cümle de vatandaşa: Kandırılmaya gelme! Sürü olmaya isyan et!.. Bu Anayasa değişikliğinin şu parti, bu parti ile ilgisi yok!

Bu seninle ilgili!..

Lütfen internetten bul bu değişiklik maddelerini, sana yarıyorsa git “Evet” de, yaramıyorsa “Hayır” dersin, bu kadar basit.

Bir yıl sonra da genel seçim var, canın hangi partiye oy vermek istiyorsa, git ver.

Ama bu referandumu seçimle karıştırma, parti liderlerinin ve sözcülerinin zırvalarına kulak verme!

Ağustos 2010

İKİNCİ BÖLÜM

””

BİR BAŞKADIR BENİM MEMLEKETİM

YA TUZ KOKARSA?

””

Dünyada iki şeyi çok severim: İnsan ve fikir!..

Dili ve derisi farklı olsa da!

Bana ters gelen bir fikir ve düşünce olsa da!

Samimiyetsizlikten ve istismardan da o derece nefret ederim.

Dinî düşünceyi severim, dinciden nefret ederim.

Milliyetçi düşünceyi severim, ırkçılıktan nefret ederim.

Atatürk’ü severim, Atatürk ticareti yapandan nefret ederim.

Kısaca, safiyetini koruyan her şeyi severim, onun güzel yönlerini görmeye çalışırım, yani hep bardağın dolu tarafına bakarım. Ama her şeyin istismarına, kullanılmasına, rantına o derecede öfke duyarım.

Hele hele din ticaretine...

Yaşar Nuri’nin dilimize kazandırdığı “Allah’la aldatma”ya!.. İşte buna tahammül edemem!..

Cemaatler, tarikatlar, gruplar, topluluklar... Elbette samimi olanları tenzih ederim; ama öyle örneklere şahit olmuşumdur ki, insanın çıldırası geliyor.

Neyse, lafı şuraya getirmek istiyorum: Geçen hafta Tekbir Giyim tarafından bir tesettür defilesi düzenlendi. Televizyon kanalları haber yaptı, yazılı basında çok şey yazıldı, çizildi.

Giyim sektörü açısından bu ve buna benzer firmalara bir diyeceğim yok. Musluk imalatı yapan bir firmayla, çorap imalatçısı bir firmadan bence bir farkları yok. Hatta mallarını pazar-

lama için her türlü reklam, defile ve kampanyalar yapmaları da en tabii hakları. Mayo da imal edebilirsiniz, başörtüsü de... Yani ticaret, amenna!..

Ama dinî argümanlarla bunu pazarlayamazsın Mustafa Efendi!.. Burada dur bakalım. Gemi azıya alıp, üç karım var söylemleriyle sistemi de sorgulayamazsın!.. Bir tutam sakalla, yarım metre bezle İslam adına ahkâm kesemezsiniz!.. Aczimendilerin, Kalkancıların, Fadimelerin bu ülkeye ve bu ülke inancına kaybettirdiklerini herkes bir daha hesap etsin!

Hayat tarzınıza, demokrasi ve insan hakları çerçevesinde saygı duyarım. Fakat bu tarzınızı topluma dayatmaya, hele hele bu anlayışınızı İslam diye pazarlamaya tahammül edemem. Aklı başında hiç kimse de etmemelidir!

Laikçilik kalkaniyla, Allah'la problemli kitleler bu ülkenin birlik ve bütünlüğü için ne kadar tehlikeliyse, Allah'la aldatanlar da o derece tehlikelidirler. Bu ülkede "çatışma kültürü"nün yakıtları bu iki kesimdir!..

Bu iki taraflı yakıtı "çatışma kültürü"nün ocağına taşıyan bombaları da medya döşemektedir.

Bu ülkeyi seven, devlet-i ebed müddet felsefesine yürekten inanan her fert, bu Allah'la problemli ve Allah'la aldatan çıkarıcı, istismarcı ve hasta ruhlu kesimlere prim vermemelidir!

Din... Yani tuz, onu da kokutursak, geride bir şey kalmaz!..

Nisan 2008

AMA!..

””

Bu kelime dilimizde, itiraz cümlesinin yapı taşıdır. Son birkaç yıldır, tıpkı “şey” gibi fazlaca kullanılmaya başlandı.

Hatta avamî tabirle, yalama oldu.

Sağolsunlar siyasetçilerimiz sayesinde de toplumun bütün katmanlarına yayıldı.

Artık bu kelimeyle cümle kurmaya başlayan insanlarla konuşulamaz oldu.

Bozuk plak... Bildik söylemler!..

Fikir münafıklığı...

Allah bir, ama!..

Türkiye laik, ama!..

Dediğin doğru, ama!..

Seni severim, ama!..

Haklısın, ama!..

.....

Yok cehennemin dibi! Ne aması, maması?.. Ne yumurtlayacaksan, yumurtla... Ne ıkınıp sıkınıyorsun!

Kelimenin kullanılışı, stres yaratmaktan çıktı, nefrete dönüştü.

Özellikle siyasetçilerin dilinde.

Hukuk devleti, ama!..

Demokrasi, ama!..

Parti kapatmalarına karşıyız, ama!..

Münafıklığın dik alası... Seviyesizliğin, iki yüzlülüğün en temel göstergesi oldu bu kelime.

Ne söyleyeceksen, adam gibi söyle!

Hukuk, mukuk dinlemem de!

Burası, babamın çiftliği de!

Kimseye yâr etmem, de!

Zencilere yer yok burada, de!

Ülkenin başı derde girdiğinde, cepheye marş marş, de!

Ülkenin nimetleri dağıtıldığında, defol buradan, de!

Gözünü sevdiğim, suret-i haktan görünüp kısa bir cümlecik-ten sonra, ama diye başlama, ne olur!..

Nefret ediyorum artık o kelimeden...

Akşam da kahveci Veli, televizyonda konuşmanı dinlerken, o da zıvanadan çıktı: Ananı severim, ama...

Vallahî ağzını zorla elimle kapattım, yoksa cümlenin sonu geliyordu.

Siyasetçilere tavsiyem, seçimler yaklaşıyor, tüm millet Velileşir, karışmam!..

Benden söylemesi, ama!..

Hay lânet olası kelime, benim de ağzımdan çıktı!..

Mart 2008

MUTLU DEĞİLSEK BATSIN BU DÜNYA!

”””

Yüzyılın başında koca bir imparatorluk kaybettik.

Büyük ümitlerle yeni bir devlet kurduk.

Amaçlarımız vardı...

Hedeflerimiz vardı...

İdeallerimiz vardı...

Düşlerimiz ve hülyalarımız vardı...

Kısa sürede muasır medeniyeti yakalayacak, yarımına ümitle bakan nesiller yetiştirecektik!

Adliye sarayları değil, adaleti inşa edecektik!

Sınıfsız bir toplum oluşturacak; hukukun üstünlüğünü, adaleti sağlayacaktık!

Herkes karakola ve adliyeye emin olarak girecek, huzurlu olarak çıkacaktı!..

Beceremedik...

Demokrasiye inanmadık.

Hukuk güçlünün yanında yer aldı.

Beyazlarla zenciler ülkesi olduk!

Bu ülkede Türkler mutlu değiller...

Bu ülkede Kürtler mutlu değiller...

Bu ülkede Sünniler mutlu değiller...

Bu ülkede Aleviler mutlu değiller...

Bu ülkede dindarlar mutlu değiller...

Bu ülkede dinsizler mutlu değiller...

Bu ülkede tavuklar da mutlu değiller...

Bu ülkede inekler de mutlu değiller...

Bu ülkede kediler de mutlu değiller...

Bu ülkede köpekler de mutlu değiller...

Topraklarımız, ağaçlarımız, kuşlarımız...

Hiçbiri mutlu değil...

Peki 85 yıldır ne yaptık biz?..

Atatürk'ün kurduğu Cumhuriyeti bir ÇETE DEVLETİ'ne çevirdik!

Aferin bize...

Temmuz 2008

10 KASIM VE AĞA'NIN MEKTUBU

””

Tam 69 yıl oldu aramızdan ayrılalı.

Dünyanın değişmez hakikatini hatırlatmıştın: Benim nâciz bedenim bir gün toprak olacaktır, ama Türkiye Cumhuriyeti ilelebed yaşayacaktır!

Bir de, bir hedef göstermiştin: Türkiye Cumhuriyeti'ni muasır medeniyetin üstüne çıkarmak!

Ve 1938'in 10 Kasım'ında hayata gözlerini yumdun!

Peki, biz ne yaptık?..

Bunu bir hikayeyle anlatmaya çalışayım.

Evvel zaman içinde, diyarın birinde bir Ağa varmış. Çok güzel bir çiftliği varmış. Yüzlerce de maraba(çalışan)sı varmış. Kısaca koca bir köymüş burası, herkes çoluk-çocuğuyla Ağa'nın çiftliğinde çalışırlarmış. Ağa onların her şeyiymiş. Herkes çok mutluymuş.

Bir gün Ağa kâhyayı çağırmış, çok uzun bir yolculuğa çıkacağına söylemiş; çiftliğe iyi bakmalarını, döndüğü zaman her şeyin bıraktığından daha iyi, daha güzel olmasını arzu ettiğini emretmiş. Kâhyaya bir de mektup bırakmış ve gittikten sonra bütün çalışanları toplayıp, bu mektubu onlara okumasını emretmiş!

Bir gece, Ağa herkesten habersiz çiftliği terk etmiş. Sabah olunca, işe başlamadan Kâhya tüm çalışanları toplamış ve Ağa'nın çok uzun bir yolculuğa çıktığını, ne zaman döneceğini bilemediğini, hatta hiç dönmeyebileceğini de sözlerine eklemiş.

Sonra da, Ağa'nın kendilerine bıraktığı mektubu açıp okumuş. Mektupta Ağanın çiftlikle ilgili talimatları varmış. Yani, her gün ne yapılması gerektiği; ağaçların ne zaman budanacağı, ilaçlamanın ne zaman yapılacağı, sulamadan çapaya kadar... Kısaca çiftliğin daha güzel olması için titizlikle yerine getirilmesi gereken işler yazılıymış mektupta.

Can u gönülden, dikkatle dinlemişler tâlimatnâmeyi. Fakat üzüntüleri o kadar büyükmüş ki, üzüntüden birkaç gün ellerini hiçbir işe vurmamışlar.

3-5 dakika çalışıp, Ağa'yla ilgili anılarını konuşmaya başlamışlar. Günlerce bu böyle devam etmiş. Akşamları bir araya toplanıp, özlemlerini dile getirerek, Ağalarıyla geçirdikleri güzel günleri yâd etmeye başlamışlar.

Eskiden hiç umursamadıkları, Ağa'nın şurda, burda, herhangi bir konuda sarfettiği sözleri hatırlamaya başlamışlar. Bir müddet sonra bunları yazıya geçirmeye koyulmuşlar. Akıllı yeni yeni ermeye başlayan çocuklarına Ağa'nın faziletlerini ve yaptıkları işleri anlatır olmuşlar. Zaman biraz daha geçince, Ağa'nın dönüşünden yavaş yavaş ümit kesilince, anma günleri düzenlenir olmuş... Bu anma toplantılarında Ağa'dan kendilerine kalan tek somut şey olan o MEKTUP'u okumaya başlamışlar. Artık herkes o mektubu kelime kelime ezbere biliyormuş.

Bir müddet sonra bu anma günlerinde mektubu en iyi okuyan yarışmalar düzenlemişler. Törenler, plaketler, unvanlar... gırla gidiyormuş.

Artık çiftlik, bir tören diyarı olmuş. Çiçekler solmuş, ağaçlar yaşlanmış, her tarafta baykuşlar ötmeye başlamış...

İşler kötü gidince kâhyalar zalimleşmiş. Marabalar kamplara bölünmüş ve birbirleriyle didişmekten çiftliğe bakamaz olmuşlar.

Artık çiftlik eski çiftlik değilmiş. Bir yandan komşu çiftliklerin ağaları gözlerini buraya dikmişler, bir yandan da çiftliğin

içindeki çekişmeler ve kavgalar, bir zamanlar yalancı cennet olan çiftlikte hayatı çekilmez hale getirmiş!

Çiftliğin bu hale gelmesinden kimse kendini sorumlu tutmamış. Herkes birbirini ihanetle suçlamaya başlamış. Sabahtan akşama, akşamdan sabaha herkesin elinde Ağa'nın son mektubunun bir kopyası ve herkes buradan yaptığı alıntılarla çiftliği kurtarma, birbirlerini ihanetle suçlama nutuklarıyla zaman geçiriyormuş! Hiç kimse nutuktan zaman bularak çalışmayı düşünmüyormuş!

Nihayet bir zaman gelmiş ki, ortada ne çiftlik kalmış, ne de?..

Sadece Ağa'nın mektubunun kopyaları, boşboğaz bir Ağa-ist grup!

Teşbihte hata olmaz, diyerek bu hikayeyi ayna yapıp halimize bakalım:

Evet, Atam 1938'in 10 Kasım'ında aramızdan ayrıldın. Nutkunu elimize aldık, söylev ve demeçlerini toplayarak kitaplaştırdık. Her sene 10 Kasım'da törenler düzenleyerek seni andık. Millî bayramlarımızı hiç aksatmadan her yıl kutladık!

Mektubunu (ilkelerini ve hedeflerimizi) ilkökul talebelerinden tut, eğitimin her kademesinde çocuklarımıza ezberlettik! İlelebed yaşayacağını söylediğin ve muasır medeniyetin üstüne çıkarmamızı hedef gösterdiğin Cumhuriyetimiz ne halde, kalk da bir bak!..

400 milyar dolar borcu olan...

Nüfusunun yarısı açlık sınırında...

İşsizlik had safhada...

Rüşvet ve adam kayırma düzen olmuş...

Ekonomisi dışa bağımlı...

Okullarında bilim yerine ideoloji üretilen...

Askerî müdahalelerle demokрасisi gelişmeyen...

Millî geliri 3-5 bin dolar seviyesinde olan...

Sağlık sorunları kangrene dönüşen...

Generalleri çete kurmuş, sabah-akşam darbe planları yapıyorlar!

.....

Ve bugün parçalanmakla karşı karşıya kalan...

Otuz yıldır bir iç savaşa sahne olan...

Bu kanı durdurmak yerine, kan üzerinden politika üretilen bir ülkeye döndü, kurduğun Cumhuriyet!

Biz hâlâ uyanmadık; nutuklar atarak işi götürmeye çalışıyoruz!

Ben senden utanıyorum ama, tüccarlarında utanma duygusu da kalmadı, ne yapayım!

Kasım 2007

MUHAFAZAKÂRLARI REFORMİST LAİKLERİ TUTUCU ÜLKE!

””

Türkiye, Tanzimat’tan bu yana yüzünü Batı’ya çevirmiştir. Osmanlı aydınları, çökmekte olan koca bir imparatorluğun mevcut sistemle daha fazla gidemeyeceğini görmüşlerdi.

Tek çıkar yol Batılı ve çağdaş bir sistemle devleti dönüştürmekti. Bu nedenle 1839’dan itibaren başta hukuk, eğitim ve askerî alanlarda önemli çalışmalara imza atıldı. Ancak yapılanlar, imparatorluğu kurtarmaya yetmedi.

Dünya şartları da buna müsaade etmiyordu.

Nihayet imparatorluğumuz dağıldı. Yüzyıllarca hükmettiğimiz coğrafyada onlarca ulus devlet kuruldu. Biz de Anadolu coğrafyasında yeni bir ulus devlet inşa etmeye çalıştık: Türkiye Cumhuriyeti Devleti!

Cumhuriyeti kuran kadroların bir tek hedefi vardı: Çağdaş, muasır medeniyeti yakalamış, modern, Batılı bir devlet!

Atatürk döneminde samimi ve gayretli çalışmalar başlatıldı. Ancak O’nun ölümünden sonra, devleti ele geçiren zihniyet, gösterilen hedefi bir yana bıraktı, kendi statükosunu oluşturdu.

Devletin adı Cumhuriyet’ti; ancak demokratik değil, bürokratik bir Cumhuriyet’ti. Millî iradenin esâmesinin okunmadığı, halkın teb’a kabul edildiği bir Cumhuriyet! Parti hegemonyasının hâkim olduğu bir diktatörlük!..

Uydurma, yalan dolanla oluşturulmuş efsanevî bir tarih ve zorla oluşturulan bir ulus devlet modeli...

Dış dünyanın baskı ve yardımlarıyla 1950’de maymunun gözü açıldı. Devleti kendi malı, halkı da tabii kölesi kabul eden bürokratik elitist grup, statükoyu elinden kaçırmamak için bu sefer askeri devreye soktu.

1960, 1971, 1980, 28 Şubat, 27 Nisanlar hep bu nedenle millî iradeye karşı, yani halka karşı yapılan eylemlerdir.

50 yıldır millete karşı, kendi çocuklarını kışkırtarak darbe yaptıran zihniyet, bu zihniyettir.

27 Nisan e-muhtırasından sonra, ordu ne kadar yıprandığını nihayet anladı ve kenara çekildi. Ancak bu zevat bu sevdadan vazgeçmedi. Bu sefer yargıyı (Yüksek Yargı) devreye soktu.

Yargı, tüm gelişmiş ülkelerde demokrasinin, hukukun ve insan haklarının güvencesidir. Bizim ülkemizde demokrasinin, evrensel hukuk ilkelerinin ve insan haklarının önündeki engeldir. Değildir, diyen varsa, cevabım şudur: Halk böyle algılıyor!..

Ben darı mıyım, diye bana sormayın, tavuklar bilirler darı olup olmadığımızı...

Şu garabete bakın: Yıllarca halkı gerici, çağdışı, hilafetçi, ortaçağcı, örümcek kafalı diye suçlamışlardı. Bu halk Avrupa Birliği’ne katılmak istiyor.

Bu halk, Suudî veya İran kriterlerini değil, Kopenhag Kriterleri’ni istiyor.

Bu halk, evrensel demokrasi istiyor.

Bu halk, evrensel hukuk ilkeleri istiyor.

Bu halk, gerçek anlamda Batılı bir laik düzen istiyor.

Bu ülkenin elitleri (artık okumayan cahilleri), 1930’ların 1940’ların tek parti dönemine geri dönmek istiyor!

Bence haklılar: Halkı köle gibi çalışmalı, onlar da sefasını sürmeliler!

Yoksa, “Cumhuriyet’in Kazanımları” diye yırtındıkları bu mu?..

SAYIN BAŞBUĞ! İÇİNE SİNİYOR MU?

””

Geçen Perşembe günü NATO’ya üye ülkelerin savunma bakanları İstanbul’daydı.

Türkiye ev sahibiydi. Toplantı hangi NATO ülkesinde yapılırsa, ev sahibi o ülkenin Savunma Bakanı ile Genelkurmay Başkanıdır.

Haliyle bu toplantının ev sahibi de Sayın Vecdi Gönül ile Sayın İlker Başbuğ idiler. (Cümlede önce savunma bakanının adını yazdım diye, bozulur mu acaba!)

Basın da bunu pek sorgulamadı.

Hasta mıydı, yoksa daha önemli bir işi mi çıktı?..

Hasta olsa, yerine ikinci başkan vekâleten katılırdı.

Daha önemli iş ise, akıllara ziyan... Bundan daha önemli işi ne olabilir?..

Sebebi açık!..

Daha önceki NATO toplantılarını gözlerinizin önüne getirin. NATO’ya üye ülkelerin tüm savunma bakanları ön koltukta, hemen arkasında da kendi genelkurmay başkanı...

Bir tek ülke hariç!..

Haydi, bilin bakalım bu ülke hangi NATO ülkesi?!

Düşünmeye gerek yok, tabii ki Türkiye...

Evet, NATO toplantılarında tüm üye ülkelerin savunma bakanları ön koltukta, hemen arkasında da genelkurmay başkanları...

Bu toplantılarda, Türkiye'nin Genelkurmay Başkanı ön koltukta, arkasında ise Savunma Bakanımız!..

Bu, garabetten de öte bir şey!..

Tüm dünyaya rezil oluyoruz. Her ülkenin Savunma Bakanı ön koltukta, hemen arkasında Genelkurmay Başkanı...

28 ülkenin 27'si böyle oturuyor!..

27 "sivil"ın arasında tek üniformalı var: Türkiye Genelkurmay Başkanı...

27 generalin arasında da tek sivil var: Türkiye'nin Millî Savunma Bakanı...

Bırakınız kanımıza dokunma hamasetini...

İnsan utancından yerin dibine girer!..

Batılılara göre; her devletin bir ordusu var, Türk ordusunun ise bir devleti var!..

Veya; Garnizon Cumhuriyeti!..

Haksızlar mı?..

Peki, haksızlar diyelim.

Sayın Başbuğ niye bu NATO toplantısına, hem de ev sahibi olduğu halde katılmadı.

Açık değil mi?..

Yukarı tükürse, bıyık; aşağı tükürse, sakal!..

Ne yapsın?.. Katılıp önde otursa tüm dünyaya rezil oluyoruz. Arka koltuğa otursa, vallahi iyi saatte olsunlar, bu sefer öyle kafes, balyozla uğraşmaz; yataktan fırlar fırlamaz pijamaları üstlerinde iken düdüğü çalarlar.

15-20 sene öncesinin modasını taşıyan bir elbiseyle dışarı çıkmaya utanıyoruz ama 19. yüzyıl militarist rejim görüntüsü vermekten utanmıyoruz.

Ne garip ülkeyiz, değil mi?..

BAK SEN ŞU OSMANLARA!

””

Kendimi bildim bileli adı Osman olanlar hep şaşırtmıştır beni. Hayatımda her karşılaştığım Osman’dan beklemediğim zuhurata şahit olmuşumdur.

Hepsi kötü anlamda değil, iyi anlamda da şaşırdıklarım olmuştur. Örneğin, Hz. Osman... Bedir’de de Uhut’ta da hilafeti sırasında da beni hep şaşırtmıştır. Devlet-i Aliyye’yi kuran Osman da öyle... Aklın alacağı şey mi, 400 çadırlık bir aşiretten bir imparatorluk çıkar!..

Saymakla bitmez bu Osmanlar ve beni şaşırtan halleri. Bu nedenle tüm Osmanları tarihe havale edelim de yaşayan ikisini ele alalım.

Osman’ın biri, Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı. Diğeri Emekli General Osman Pamukoğlu. Birincisi, geçen gün Diyarbakır’da düzenlenen mitingde, barışı o kadar özlemiş ki askere sıkılan kurşun bana sıkılsın dedi!.. Samimi mi, değil mi Allah bilir. Zamanla biz de göreceğiz. Ama beni şaşırttı doğrusu...

İkincisine gelince, kamuoyu onu emekli olduktan sonra tanıdı. Önce terfi edemeyip emekli edilince canı sıkıldı. Demeçler vermeye başladı. Ağzı laf yapınca, televizyon ekranlarına konuk oldu. Bir Cevizkabağı programına da beraber katıldık. Kitaplar yazdı, konferanslar verdi ve sonunda bir de parti kurdu.

Parti kurmasına işin doğrusu çok sevindim. Bazı eli silahlı mütেকaitler gibi bari çete mete işlerine bulaşmadı. Aferin, siyasî ve meşru bir mücadele başlattı. Sonuna kadar arkasındayım de-

dim; tabi bu arkasındayım lafı oy vereceğim anlamına gelmez. Seyredip, gidişata göre tavır belirleyeceğiz.

Bu ikinci Osman hakkında iyi şeyler hayal ederken, önce baktım şu Kürt veya PKK meselesinde fıkra gibi şeyler anlatıyor: Toplarım 20.000 kişi... Bir süpürge harekatı... İşlem tamam!

Vay anasını sayın seyirciler! Hafızanız 1993-1995 Hakkari Dağ Komando Tugayı'nı ve 35.000 kişilik harekatı hatırlamıyorsa, yiyebilirsiniz bu edebiyatı!..

Bu atıp tutmalar yetmedi herhalde, bir de baktım eline almış bir harita, şehir şehir gezip konferanslar veriyor bu konu hakkında!

Aklı başında herkes, bu ülke bölünmesin diye birlik beraberlikten; Malazgirt'te, Çanakkale'de, Dumlupınar'da beraber savaşmış Cumhuriyet'i beraber kurduğumuzdan dem vururken, o elindeki harita ile bir televizyon kanalına çıkmış "bu söylemlerden rahatsızlık duyduğunu" söylüyordu. Bu nedenle Çanakkale Savaşı'ndaki şehit istatistiklerini çıkartmış. Güneydoğu'dan Çanakkale'de ölenlerin oranı %2 imiş. Şehit ola ola o bölgeden 585 kişi şehit olmuş!.. Özetle Rasim Ozan Kütahyalı'nın deyişiyle "Kürtler bu vatanı kurarken bizimle savaşmadılar. Bu devleti beraber kurmadık. Biz Türkler kurduk, biz Türkler şehit olduk!" diyor açık açık general. Arzu eden Rasim Ozan Kütahyalı'nın bu yazısının tamamını okusun (*Taraf*, 2 Eylül 2009).

Rasim çok kızmış. Bence gençliğinden... Ben Osman'a hiç kızmadım. Daha önce de bir meslektaşı Mehmet Akif'e ve Çanakkale Destanı'na saldırmıştı. Bir diğeri Osmanlı'yı tenkit ederken, "Ne işimiz vardı Galiçya'da, Kafkaslar'da, Yemen'de?" demişti.

Osman Pamukoğlu da bunlardan nihayet. Aynı eğitimden geliyorlar. Bunlar, 1919'dan önceki tarihi okumazlar, sonrasını da anlamazlar!..

Sevgili Osman Pamukoğlu, önce tarih öğren: 1914'lerde biz 7 cephede 7 düvelle çarpışıyorduk. Galiçya'da, Irak'ta, Suriye'de, Kafkaslar'da, Yemen'de...

Her cepheye, o cepheye yakın bölgelerden asker sevk edilirdi. Bu nedenle Çanakkale’de en fazla şehit İstanbul, Bursa, Manisa ve Balıkesir’denidir. Doğu’da Ruslarla çarpışıyorduk o sıralar. Doğu cephesinde söyler misin kaç Balıkesirli, kaç Kastamonulu, kaç Muğlalı çocuk vardı?..

Senin mantığınla bir Diyarbakırlı çıkıp dese ki, evet Çanakkale sizin vatanınızdı, siz orayı kurtardınız. Doğu ve Güneydoğu da bizim vatanımızdı. Siz de burada savaşmadınız, burayı da biz kurtardık!..

Yani, herkes kendi toprağını kurtardı!..

Söyle bakalım o zaman ne diyeceksin?..

Kabahat senin değil Osman. Senin vatansever olduğunu biliyorum.

Kabahat aldığın eğitimde.

Tarih, milletlerin hafızasıdır. Tarih eğitimi almayan ordu, pusulasız gemidir...

Eylül 2009

KAFAM KARIŞTI, EY BEZİRGAN GRUP NERDESİN?..

”

OYAK Bank Hollanda'nın ING Group'a 2 milyar 673 milyon dolara satıldı.

Ülkemize hayırlı uğurlu olsun!

İyi mi oldu, kötü mü oldu, ben onu bilmem. Bildiğim tek şey, kafamın karışık oluşu.

Kafamı karıştıran ne?.. Önce onu açıklayayım.

Erdemir satışa çıkarılırken, bazı bezirganlar ülkeyi ayağa kaldırdılar: Ülkenin en önemli stratejik kurumu nasıl yabancılara satılır, diye...

Kamuoyu baskısı öylesine güçlü bir dalga haline geldi ki, hükümet geri adım atmak zorunda kaldı ve Erdemir'i OYAK'a verdi.

Kamuoyunda tansiyon düştü, bu satış "millileştirilme" olarak alkışlandı. Sonra OYAK Erdemir'i yabancılara sattı. Kafalar karıştı.

Sinan Aygün'e sordum: Başkan ne oluyor? Bağırıp çağırmaların boşa mı gitti? Şimdi de konuşsana... Mezardan çıkmış ölüye dönmüştü Sinan. Hocam, kafam çok karışık, ne diyeceğimi bilemiyorum. Allah'tan ki o satış şimdi mahkemelik!..

2006 yılında bazı banka ve finans kuruluşlarının yabancılara satışında da bu bezirgancılar kıyameti koparmıştı!

Bu hükümet, yabancılara toprak satışını az gördü, şimdi de bankaları satıyor!..

Banka satmak demek, ülkenin ekonomisini yabancılara terk etmek demek!..

Bu iddia doğru mu?.. Bilemiyorum!

Bildiğim tek şey, kafamın karışmasına sebep olan tek şey bu bezirgan grubun OYAK satışı sırasında sus pus oluşları!..

Bilmem hangi finans kuruluşu veya Halk Bankası'nı hükümet yabancılara satarsa, vatan hainleri!..

Peki, OYAK Bank satılırsa ne oluyor?

Haa, bir kez daha hatırlatayım, ben bu satışa karşı değilim. İyi mi oldu, kötü mü oldu, bilemiyorum.

Kafamı karıştıran Sinan Aygün ile Osman Özbek'in tutumları. Osman Özbek herkesin çok yakından tanıdığı, benim de beraber bir televizyon programı yaptığım, emekli bir Tümgeneral!.. OYAK Bank'ın eski yönetim kurulu üyesi.

Geçmişte, OYAK Bank'ın satış dedikodusu gündeme gelince, basın önünde bunu şiddetle reddetmiş ve televizyonların karşısında şunları söylemişti: “Şerefli bir Türk subayı olarak Oyakbank'ın yabancılara satılmasını kabul edemem!”

İşte kafam, bundan dolayı karışık!..

Bence, bu ticarî bir olaydır ve Oyakbank yöneticileri doğru olanı yapmışlardır!

Kafamı karıştıran, hükümet satarsa, vatan hainliği edebiyatı!..

Ey bezirganbaşılı!.. Vatandaşın kafası karışık, çıkın bir açıklama yapın!.. Gerçekten bildiğiniz bir şeyler mi var, yoksa vatan-millet-Sakarya edebiyatı için özel tutulmuş bezirgan korusu musunuz?..

Axa-Oyak Sigorta Şirketi için çok ağır şeyler yazdım. 2006 yılında Türk vatandaşlarından topladıkları 16 milyon doları Ermenilere aktardıklarını bangır bangır haykırdım.

Ama Oyakbank için aynı şeyi söylemem!

Merakım, bu bezirgan grubun bildiği, benim bilmediğim bir şey varsa, çıkıp açıklasınlar!..

KIRK YILDIR SÖYLÜYORUM: BUNLARIN KUMAŞI FARKLI, KUMAŞI!..

””

Cuma günü Ertuğrul Özkök’le ilgili yazdığım yazıdan dolayı, fırıncılardan çok sayıda teşekkür telefonu aldım.

İnternette yazımı okuyan Kastamonulu bir fırıncı telefonda “Allah sizden razı olsun hocam, bu yaştan sonra kodesi boylayacak, çoluk çocuğa, torun torbaya rezil olacaktık. Yazını okuyunca koştum hemen bir Atatürk fotoğrafı, bir bayrak aldım; fırının duvarına astım. Altına da ‘Türkiye laikdir, laik kalacak, bu fırında sadece francala ekmek satılır. PİDE YOHTUR!’ yazdım!”

Aferin dedim, Süleyman Efendi... Akıllı adamsın, Cumhuriyet senin gibi uyanık ve dahi akıllı vatandaşlar ister! Tebrik ederim seni... Bundan sonra her gün bir Hürriyet almayı unutma ve mutlaka BÜYÜK TÜRK AYDINI, pardon ENTELEKTÜELİ Ertuğrul’u okumayı da ihmal etme!

Telefonu kapattım, arkama yaslandım, Ertuğrul’u okumak için Hürriyet’i elime aldım, bu sefer gözlerim Yalçın Doğan’a takıldı.

Aaaa...a...aaaa...aaaaaaaaa!..

“Bu da ne!..” diye haykırarak fırladım yerimden; öyle bir fırlamışım ki kafam avizeye çarptı bu sefer: Avize şangııırt bir tarafa, ben bir tarafa... Hanım koşarak geldi, ne oldu sana derken, şaşkınlıktan gözleri dışarı fırlamıştı. Ne oldu sana, ne oldu diye avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Hanımın sesiyle, komşular eve doluştular. Hepsi şaşkındı. Hocam, geçmiş olsun, ne oldu, diye

hepsi beni soru yağmuruna tuttular. Hanım avizeyi ve kırıklarını toplarken, herkes nefesini tutmuş ağızma bakıyordu.

Gazeteyi elime aldım, sevgili komşularım dedim. Yalçın Doğan'ı tanırısınız. Tam beş yıldır bıkmadan, usanmadan AK Parti'nin GİZLİ bir gündemi olduğunu, TAKİYYE yaptıklarını, amaç ve hedeflerinin laik Cumhuriyet'in altını oyup, kafalarında gizledikleri düzeni bu ülkeye getirmeye çalıştıklarını yazıp çizmekteydi.

İşte dostlar, nihayet yakaladı. AK Parti'nin maskesini düşürdü, artık Tayyip Efendi neyi nasıl kıvıracak kendi düşünsün, dedim.

Merak daha da arttı, gözler faltaşı gibi oldu.

Gazeteyi aldım elime, hükümetin sigara yasağı ile ilgili yasa tasarısı hakkında, Yalçın Doğan'ın yazdığı şu satırları yüksek sesle okumaya başladım:

“Sigara yasağı çok iyi. Kapsamı o kadar geniş ki, lokantalarda, barlarda, içkili yerlerde de yasak. Oralarda sigara içenler için ayrı yer bile yasak.

Oysa, içki ve sigara birbirinin hemen hemen ayrılmaz parçası. İçki içince, sigara içmeyen çok az insan var.

İmdi lokantalarda ve barlarda insanlar sigara içemeyecek. Sigara ancak evde içilebilecek. Pratikte, insanlar barlardan, içkili lokantalardan elini, ayağını çekecek, evlerine kapanacak. İçki yasağının olduğu bazı İslam ülkelerindeki gibi. Diğer taraftan, camilerde sigara içmeye yasak yok. Çünkü, camilere gidenleri rahatsız etmek istemiyorlar.

Sigara yasağı gibi, sağlıklı ve masum bir gerekçenin arkasına saklanarak, sosyal yaşamı, kendi ideolojisine göre biçimlendirme çabası. İster istemez hayat tarzı değişecek.

Yanlış anlaşılmasın, sigaranın yasaklanmasına karşı çıkıyor değilim. Tersine, yapılan doğru ve geç kalmış bir iş.

Ancak, dünyanın hiçbir ülkesinde hemen hiç görülmeyen kapsamı bu kadar geniş bir uygulamanın tek hedefinin insan sağlığı olduğunu söylemek, tam yutturmaca.

Dünya üzerinde her yasadık, mutlaka güler yüzlü bir amaç için geliyor. Arkadaki sinsilik daha sonra çıkıyor ortaya."

Herkes küçük dilini yutmuştu sanki... Şaşkın şaşkın bir bana, bir elimdeki gazeteyle bakıyorlardı. İçlerinden biri, "Şaka yapıyor-sun değil mi hocam?" deyip gazeteyi elimden çekerek aldı. Bu sefer kendisi okuyordu nefes nefese, herkes de onu dinliyordu.

Okuma bitti, ortalığı bir sessizlik kapladı.

Has komşum Nihat Bey, "Hocam bu adam Yahudi mi?" dedi. "Hayır" dedim, "Yahudi olsa havrada olduğu gibi camide de si-gara içilmeyeceğini bilir." Bir diğeri, "Hıristiyan mı?" dedi. "Ha-yır" dedim, "kiliselerde de sigara içilmez." Sorular peş peşe geldi: Budist mi, Şintoist mi, Brahmanist mi, Ermeni mi, Süryani mi?... Hiçbiri...

Komşum Nihat'ın baktım gözleri parladı... Gülümsemeye başladı. Ben anladım, dedi.

Hep bir ağızdan cevapladılar bu sefer: "Evet anladık, anla-dık: BU LAİK!.."

Salonda bir kahkaha tufanı dalgalandı. Salonda herkes bir ta-rafa savruldu, gözlerden yaş gelinceye kadar, herkes gülme kri-zine girdi.

Gülmekten herkes bitap düşünce, sükûnet sağlandı. Komşular toparlandılar, gitmek için izin istediler. Onları yolcu ederken, en yaşlıları, Fatma nine dönüp bana şunları söyledi: "Hocam, yıllar-dır seni dinleriz. Hep bu aydınların kumaşı farklı derdin de an-lamazdım. Televizyonda hem sana, hem onlara bakardım, elbi-selerimiz aynı... Bu nedenle kafam hep karıştı, hoca bununla neyi kastediyor diye düşünüp dururdum. İşte şimdi anladım, evet bunların kumaşı farklı..."

Evet dostlar, bu aydınlar yüzünden ruh sağlığım bozuldu. 70'ine merdiven dayayan, Türkiye'nin en büyük gazetesinde köşe yazarlığı yapan şu zata bakar mısınız; hayatında demek ki bir ca-

minin yanından geçmemiş. Be adam, camiye tahammülün yoksa, bari bir kilisenin, havranın önünden geç!..

Camiyi kahve mi zannettin?

Eh ne de olsa laiksin!

Bozacı şıracı meselesi...

Karga kılavuz meselesi...

Gazetenin genel yayın yönetmeni din özgürlüğünü Ramazan pidesine endekslerse, yazarı da camilerde sigara içildiğini zanneder!

Muazzez de camilerde zina odaları önermemiş miydi!..

Evet dostlarım: Türkiye sizlerle gurur duyuyor!

Fildişi kulelerinizde viskilerinizi yudumlayarak, sokaktaki saf vatandaşı keklemeye devam edin!

Ama unuttuğunuz bir şey var: Türkiye, bir iki büyük şehrin zengin semtleri ile 3-5 plajından ibaret değil.

Varoşların kültürel düzeyi, hayal edemeyeceğiniz sınırlara ulaştı. Kumaşları bu ülkenin tezgâhında dokunan, vücutlarından bu toprakların ter kokusu gelen insanlar, artık Haso, Memo de-ğiller, bilesiniz!..

Ocak 2008

İRTİCA ÜRETİM MERKEZLERİ

»»

Yüzyılın başında koca bir imparatorluk kaybettik. Bunun pek çok nedenleri var. Bu nedenleri burada sayamayız, ancak cilt cilt kitaplarla izah edebiliriz. Ama bu yıkılıştta, aydınların büyük günahı vardır. Çapsız aydınlar, mukallit aydınlar, cahil aydınlar!..

Cumhuriyetin aydınları da bunların çocukları. Onun için Atatürk'ün hedef gösterdiği muasır medeniyeti yakalayamadık bir türlü!

Lafla, hamasetle bu günlere geldik!

Durum ortada: Hiçbir konuda dünyanın gelişmiş, çağdaş ülkeleriyle yarışamıyoruz!

Dünya çapında, hiçbir alanda bir marka sahibi değiliz.

Çapsız aydınlarımız, günlük ıvır zıvırla vakit öldürüyorlar. Hiç kimse işini bir BATILI gibi, onların anlayışıyla yapmıyor.

Herkes vatan kurtarıyor, kendi çapında!

Sarhoş masasından, camideki safta yer alan vatandaşa kadar, herkes laklakla ülkeye hizmet yarışında!

Üniversitelerinde bilim üretilmeyen, hiçbir kurumu doğru dü-rüst çalışmayan, işsizliğin kol gezdiği, ahlaksızlığın had safhaya ulaştığı bir ülke burası.

Cumhuriyetin ilk yıllarındaki heyecanını da kaybetmiş üstelik.

Aydınlar çoban, millet sürü. Ucu görünmeyen bir tünelde, düşe-kalka yürüyoruz. Allah sonumuzu hayreyleye!

Geçen ay, Şerif Mardin'in sözlerini çarpıtarak günlerce "mahalle baskısı" siparişlerinin başaşaçılığını yapan Ertuğrul Özkök'ün bir yazısını okudum.

Saatlerce, gülme krizine girdim.

Sonra kendimi toparladım, yüreğim sıkıştı, tansiyonum fırladı.

Bu ülkenin aydınları, böyle mi olmalıydı?..

Vatandaşın, Derin Devlet'in Gazetesi diye damgaladığı Hürriyet'te, mahalle baskısından bahseden Özkök, Fazıl Say numaralarından başlayıp, lafı evirip-çevirerek şuraya getiriyor:

Türkiye'de hiçbir zaman dine ve dindarlara bir baskı yapılmadığını söylüyor ve delil olarak şu zırvayı milletin gözüne sokuyor: "Ben, Türkiye'nin en laik şehri olan İzmir'denim. Orada doğdum, büyüdüm. Dine ve dindarlara bugüne kadar hiçbir baskı yapıldığına şahit olmadım. Cumalarda, bayramlarda camiler dolup taşıyordu. Her Ramazan'da fırınlarda pide çıkıyordu!.."

Evet, din ve inanç özgürlüğü... Ramazan pidesi!

Haklısın Ertuğrul!.. Kim bu memlekette dine ve dindarlara baskı vardı, olmuştı, oluyor derse, vallahi ağzına çaput tıkayacağım bu günden sonra!..

Sonuna kadar yanındayım!..

Konuyu bir fıkrayla bağlayayım da gerisini siz anlayın: Baba Erenler, Bekrî Mustafa İstanbul'da bir semtten geçerken, bir caminin önünde kalabalığı görmüş. Yaklaşmış, bakmış musalla taşında bir cenaze, ama namazı kıldıracak kimse yok!.. Cemaat Bekrî'yi görünce, başındaki sarığa bakıp, hemen öne geçirmişler. Namazı sen kıldır demişler. Bekrî, ne etmişse durumunu anlatamamış. Nihayet namazı kılar gibi, uydurarak halletmiş. Cenaze mezarlığa getirilmiş, tam gömülürken, Bekrî mezara atlamış ve meyyitin kulağına bir şeyler fısıldamış.

Mezarlık dönüşü cemaat meraklanmış, Bekrî'ye sormuşlar:

– Ölünün kulağına ne dedin?

Bekrî cevap vermiş:

– Dedim ki, ahirette sana dünyada ne var, ne yok diye sorarlarsa, Bekrî imam olmuş de, onlar anlarlar dünyanın halini...

İşte böyle Ertuğrulcuğum. Türkiye'nin hali nicedir diye dışarıda bana sorarlarsa, ben de bu ülkenin başaydını olarak senin adını vereceğim!..

Bu kıyağımı unutma ama!..

Cumhuriyet bekçileri(!)ne de önerim: Gelecek yıl irticanın sembolü Ramazan pidesidir, unutulmaya, en görkemli Cumhuriyet mitingleri hazırlığına şimdiden başlanmalı... MGK'nın 2008 yılındaki ilk gündem maddesi de bu olmalıdır.

Yandınız fırıncı dostlar, yandınız... Gördünüz mü Ertuğrulcuğum ne yaptı? Sizi gidi irtica üreticileri sizi!..

Bundan sonra laik ekmek çıkarın!..

Vatandaşlar bu saatten sonra dikkat, siz de fırınlardan pide falan almaya kalkmayın, hatta pide çıkaran fırınların önünden dahi geçmeyin!

Sonra, fişlenirseniz karışmam...

Yaşasın laik ekmekler! Yaşasın laik fırınlar!..

Sen de çok yaşa laik ve aydın Ertuğrulcuğum!..

Laik Cumhuriyet'e bu katkını tarih yazacaktır, hiç merak etme!..

Ocak 2008

ARTIK BU ÜLKEDE DEMOKRASİ ENGELLENEMEZ BEYLER!

””

Biliyorsunuz, Hürriyet gazetesi 60. yılını kutluyor. Ertuğrul’un cinliği ile, bir Hürriyet Treni uyduruldu. Edirne’den Kars’a kadar 40 vilayete uğrayacak. Hürriyet Treni ilk fiyaskosunu Elazığ’da yaşadı: Ergenekon Medyası yuhalamalarıyla karşılandı. Ertuğrul, haberi iç sayfalara çekti ve tişört giydirdikleri 7-8 çocukla trenin fotoğrafını bastı. Protestolardan hiç bahsetmedi. Malum tren 12 Temmuz’da Batman’daydı. Burada Genç Siviller’le karşılaştı.

Olayları ve Hürriyet hakkındaki değerlendirmeleri Genç Siviller’in basın bildirisinden buyurun, okuyun:

“Hürriyet 60 yaşındaymış. Hürriyet’in kirlenmiş marka kimliğini aklamak paklamak için konsept arayan afacan reklamcılarının aklına şahane bir fikir gelmiş. 60 yıldır Türkiye’de sadece bazı insanların haklarını savunmuş, gerisini bidon kafalı, göbeğini kaşıyan adam olarak görmüş Hürriyet için bir insan Hakları Treni projesi hazırlamışlar. 60 yıldır Türkiye’deki insan hakları ihlallerini öküziün trene baktığı gibi izlemiş, yaptığı yayınlar, attığı manşetlerle insan hakları evrensel beyannamesinin çiğnenmiş maddesini bırakmamış bir gazetenin bu cüretkârlığı karşısında ‘Pes doğrusu’ diyoruz.

Aynı yaşta olmaları, Hürriyet ve insan hakları beyannamesinin aynı cümle içinde kullanılmasına yol açtığı için talihsiz bir te-sadüf olmaktan öteye geçemez. Hürriyet ve insan hakları ilişkisi,

züccaciye dükkânı ve fil, Hitler ve Yahudi sevgisi, Stalin ve demokrasi, kurt ve kuzu ilişkisinden ileriye gidemez. İşte size Hürriyet'in insan haklarına bakışının öküzün trene bakışından farksız olduğunu gösteren sadece bir örnek; Hürriyet'in Ahmet Kaya linçli. 60 yıllık insan hakları evrensel beyannamesinin 11. maddesi şöyle der: 'Bir suç işlemekten sanık herkes, savunması için kendisine gerekli bütün tertibatın sağlanmış bulunduğu açık bir yargılama ile kanunen suçlu olduğu tespit edilmedikçe masum sayılır.' Ama Hürriyet'in masum insanları hedef göstermesi, suçlu sandalyesine oturtması gereğini değiştirmemiş."

Millet uyanıyor. Çanak-çömlek devri bitti. Tren numaraları da artık sökmüyor. Üstelik Hürriyet'in Aydın Doğan'a ait olmadığı, Koç'un olduğu da ortaya çıktı! Ertuğrul'un Hürriyet Ekspresi, bir komediye dönüştü. Bir avuç genç, Hürriyet'in 60 yıllık karizmasını çizdi.

Takke düştü, kel göründü!..

Gözün aydın Türkiye!

Temmuz 2008

ETRÂK-I BÎ İDRÂK!

””

Meşhur laftır: İdrâksiz Türkler, yani kafasız Türkler!..

Bu laf, tarihte atasözü haline gelmiştir. Zaman zaman bu lafi herkes bir şeyler için kullanır. Bazen kızarız, bazen güler ve hak veririz kullananlara.

En son Aziz Nesin kullanmıştı: Bu milletin %65'i aptaldır diye... Ne de sinirlenmiştik... Yerin dibine batırmıştık!..

Ancak, evet ancak... O günden bugüne kim bir konuyu izahta güçlük çekse; rahmetli az söylemiş, bu milletin %70'i, %80'i ve hatta dahi %90'ı aptal kardeşim, Aziz Nesin az söylemiş, der durur!

İşin aslı, bu millet saf ve temizdir. Kumaşı bu milletin kumaşından olmayanlar veya genetiği değişmiş beyaz Türk(!)ler, bu lafi söylemeseler de, bu milletin saflığına hep aptallık algısıyla bakmışlardır.

Geçen yüzyılın başında, bu milletin çocukları 7 cephede tükendiler. Tarihin bütün faturası onların kanlarıyla tahsil edildi. Sonra o tasfiye edilen imparatorluğun külleri üzerine yeni bir devlet kurduk.

Rejimin adını Cumhuriyet koyduk: Sizi kul olmaktan kurtardık, artık kul-köle değilsiniz, Cumhuriyetin saygın birer vatandaşısınız.

Aç ve bî-ilaç olan millet ne yapsın: Bu Cumhuriyet yenilmiyordu, içilmiyordu ama herhalde iyi bir şey diye düşünüyordu.

Cumhuriyet, yenilip içilmese de karın doyurmasa da padişahların boyunduruğundan kurtulup halkın artık kendi kendisini yöneteceğini söylüyordu.

Her ne kadar seçilenler ve yönetenler bunu söyleseler de, halk bu işin içinde yoksa da!..

1950'lere kadar böyle geldi. Sonra maymunun gözleri açıldı. 1960'ta ilk tokadı indirdiler. Bu halk, Haso'nun kızına benziyordu. Kendi başına bırakırsan ya davulcuya ya zurnacıya kaçardı. Bu nedenle 1961 ve 1982 anayasalarıyla bunun önlemini aldılar.

Bu halk gerçekten Aziz Nesin'in dediği gibiydi... Gözü açılınca, ya davulcuya ya zurnacıya meylediyor.

Cumhuriyet dedik, demokrasi dedik... Essah zannettiler. Bre idrâksizler!..

Anayasa Mahkemesi'nin son kararı, beni 1944'lere götürdü. Meşhur milliyetçi avı... Tabutluklar... Alparslan Türkeş ve Nihal Atsız'ın aralarında bulunduğu tutuklamalar... İşkenceler...

İşte o günlerde, Ankara Valisi Nevzat Tandoğan Cumhuriyeti algılayamayan bu gençlerin en dik başlısına (Rahmetli Osman Yüksel Serdengeçti'ye) şunları söylüyordu: "Ulan öküz Anadolulu! Sizin milliyetçilikle, komünizmle ne işiniz var? Milliyetçilik lazımsa onu biz yaparız, komünizm gerekirse onu da biz getiririz. Sizin ise sadece ve sadece iki vazifeniz var: Birincisi, çiftçilik yapıp mahsul yetiştirmek. İkincisi, askere çağırduğımızda askere gelmek!"

Tornacının oğlu ile balıkçının oğlu bu Cumhuriyeti hâlâ algılayamadılar anlaşılan!..

Millî irade!.. Öküze bak, öküze!.. Tıpkı Osman Yüksel!..

Ulan bir şaka yaptık, essah zannettiniz!..

Hâlâ da konuşuyorsunuz!..

Haydi askere, cami önlerine teşrif edip, sizi şehit babası, anası diye iltifatlara boğduğumuz yetmiyor mu?.. Bu şeref her faniye

nasip olmaz... Bakın, şehitlik gibi ulvî bir rütbe bizim çocuklara nasip oluyor mu?..

Halinize şükredin!..

Ve dahi akıllı olun, akıllı!.. Evlerinize bayrak asın ve her sabah uyanırken, akşam yatağa girerken, “Yaşasın Cumhuriyet” diye de haykırın!..

Marş marş, hadi... Ense tıraşını görelim!

Haziran 2008

ERMENİLER, KÜRT ALEVİLER

VE

HALAÇOĞLU

””

Türk basınının büyük çoğunluğu için ahlakî ilkelermiş, insanların haysiyet ve şerefîymiş, hatta ve hatta ülkenin millî menfaatleriymiş... bunların hepsi içi boş kelimelerden başka bir şey değildir.

Bir haber patlatıp, bir kargaşa yaratma uğruna ülkeyi ateşe atmaktan zerre kadar imtina etmezler!..

Bakın şu Halaçoğlu'nun başına gelenlere...

Yusuf Halaçoğlu, birçok nedenden dolayı bundan fazlasını hak etmiştir. Bu ayrı mesele. 14 yıldır o kurumun kapısına kilit vurdu; âtıl duruma getirdi. Ermeni meselesi dahil, hiçbir konuda ciddi bir çalışma yapmadı, yaptırmadı, hatta yapanların da önünü kesti!

O kurumun makam arabalarını, sekreterlerini, lojmanlarını... kısacası imkanlarını sevdi.

Sevmediği insanları o kurumun kapısından bile içeri sokmadı. Doğru dürüst dergisini bile yayınlatabilirdi.

Düzenlediği bir iki sempozyumu yüzüne gözüne bulaştırdı.

Duyguları, zaman zaman ülke menfaatlerinin önüne geçti.

Lehindeki en küçük olayları sansasyonel hale getirmekten çekinmedi.

Kısaca, çok büyük günahları var milleti ve devleti adına.

Amma!..

Evet, amma!.. Halaçoğlu bölücü değildir, milliyetçidir.

Sözleri çarpıtılmıştır. Basın bunu bilerek yaptı. İsviçre'deki olay nedeniyle onu göklere çıkaran basın, bu sefer sözlerini çarpıtarak onu yerin dibine soktu.

Olayın aslı şu:

Tarih içerisinde bazı Türkmen aşiretleri, Kürtleşmişlerdir. Bazı Kürt aşiretleri de Türkleşmişlerdir. Bu sosyolojik bir olgudur. Bu kadar!..

İkincisi, yani Kürt Alevilerin Ermeni kökenli olması meselesi...

Öncelikle şunu belirtelim ki, bu cümle (yani Alevi Kürtlerin Ermeni kökenli oldukları meselesi) yanlış bir cümledir. Basın, Halaçoğlu'nun bu konudaki sözlerini çarpıtmıştır. Kayseri'deki konuşmasında, biraz da kendisi buna sebebiyet verdi. 3-4 gündür de düzeltmeye çalışıyor, basın ırgalamıyor bile.

Kısaca, yüzüne gözüne bulaştırdı. Basın da muradına erdi.

Bu meselenin aslı şudur: 1915'teki Ermeni Tehciri sırasında, Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da birçok Ermeni yaşadıkları toprakları terk etmek istemediler. Bu da doğaldı. İnsanların doğup büyüdüğü, acı tatlı hatıralarının iz bıraktığı toprakları terk etmesi elbette kolay değildi.

O dönemde İçişleri Bakanı olan Talat Paşa ard arda yayınladığı tamimlerde, bu tehcir sırasında Süryanilere dokunulmamasını ihtar ediyordu. Yaşadıkları toprakları terk etmek istemeyen kimi Ermeniler, bu tamimlerden yararlanarak, Süryanilerin arasına karıştılar.

Van, Muş, Bingöl, Elazığ, Malatya'dan Kayseri'ye kadar bir çizgi çizerken, bu çizginin güneyinde yaşayan birçok Ermeni Süryanilerin arasına karıştı. Bu çizginin kuzeyinde ise Süryani yoktu. Bu bölgelerde Alevi Kürtler yaşıyordu. Tarihî hakikat şudur ki, 1514 Çaldıran Savaşı'ndan beri, bu bölgede yaşayan Alevi Kürtler devlete ve Sünni Müslümanlara karşı soğuk idiler. En son 1938 Dersim Olayları da bunun tuzu biberi olmuştur. İşte bu soğukluğu bilen Ermeniler, yukarıda çizdiğim çizginin kuzeyinde

kalan bölgelerde bu Alevi Kürtlerin içine sızdılar. İşin doğrusu Alevi Kürtler de bunları korudular, gizlediler.

Hatta Abdülmelik Fırat, Varto ve Hısın civarında bu tehcir sırasında birçok Ermeni köyünün, tehcirden kurtulmak için, babasının telkinleri neticesinde din değiştirerek Müslüman olduğunu, ancak bu din değiştirmenin büyük çoğunlukla zahir olduğunu bana uzun uzun anlatmıştı. Yıllardan beri, PKK militanları arasında çok sayıda sünnetsiz terörist bulunduğu haberleri sık sık basında yer alır. İşte bunlar, Ermeni asıllı, zahiren Kürtleşmiş insanlardır.

2005 yılının Eylül ayında (25-3 Eylül) Antakya'da yapılan, UNESCO'nun programı çerçevesinde tertiplenen Uluslararası Medeniyetler Buluşması Sempozyumu sırasında, Ermeni Patriği Mesrop II. Mutaftyan'la bu konuyu uzun uzun konuşmuştuk.

Yıllarca bu konuda yaptığım çalışmalara dayanarak kısaca özetleyecek olursam, hadise şudur: Doğu Anadolu Bölgesi'nden Kürt Alevîlerden yılda 15-20 civarında yetişkin insan Ermeni Patrikhanesi'nde vaftiz olup, vaftiz belgelerini almaktadırlar. Örneğin elimde olan bir vaftiz belgesinde (2005 tarihli) şu kimlik bilgileri yer almaktadır:

Adı: Hıdır ...

Doğum Tarihi: 1941

Doğum Yeri: Nazimiye/ Tunceli

Şunu da kaydedelim ki, bir yılda vaftiz olan Kürt kökenli Alevi vatandaşlarımızın sayısı 15-20 ile sınırlı değildir. Bu rakam Türkiye'de vaftiz olanları kapsamaktadır. Bunun birkaç katı yurt dışında vaftiz olup belge almaktadır. Bunun sebebi, moda tabirle mahalle baskısından çekindikleri içindir.

Netice-i kelâm: Kürt kökenli Alevilerin Ermeni asıllı olduklarını söylemek, hem büyük bir yanlış, hem de iftiradır. Bu insanların bir kısmı Kürt, bir kısmı Türkmendir. Aralarına 1915'te

yukarıda saydığım sebeplerle karışmış bir miktar Ermeni kökenli insanlar vardır. Bunların bir kısmı da zaman içinde asimile olmuş ken bir kısmı kimliğini korumuştur. Türkiye Cumhuriyeti'nin laik, demokratik, sosyal bir hukuk devleti olduğuna güvenen bu insanlar, bugün için eski dinlerine avdet etmektedirler. Mesele bundan ibarettir. 70 milyonu aşan bir ülkede bundan ne korkmak gerekir ne de gocunmak...

Hele hele Müslüman Alevi olan bu bölge insanlarımıza o gözle bakmak, büyük bir hatadır.

Ağustos 2007

KARŞI SAFTAKİ BİDON KAFALILAR

””

Referandum bitti, tartışmalara hâlâ bitmedi. İşin garip tarafı (aslına bakılırsa hiç de garip değil, her zamanki huyları ama ben yine de öyle diyorum) kendilerinin bu ülkenin sahibi, halkın da köle olduğunda ısrar eden üstün azınlık sıkılmadan utanmadan halka hakaret etmeye devam ediyor!

Kimi Aziz Nesin’in meşhur lafını tekrar edip, duruyor: Türk milletin %60’ı aptaldır!

Tabi, bununla %58’i kastediyorlar. Bunun üzerine Aziz Nesin’in oğlu, dünyaca ünlü matematik profesörü Ali Nesin’i telefonla aradım. Bu konuyu konuştuk. Değerli meslektaşım dedi ki: Evet, o lafı babam inanarak söyledi. Ancak, babam bana bakarak gelecek nesilde bunun azalacağını söylüyordu. Bende ve benim jenerasyonumda, bu ışığı görüyordu. Benim zekamla da hayatı boyunca iftihar etti.

Eee, ne demek bu, diye saf saf sorunca, anlamadın mı hocam diye kahkahayı patlattı. Ve hemen ekledi:

Referandumda ben “evet” oyu verdim!

Bu sefer kahkahayı ben koyuverdim, desene üstad aptallar %40’lara indi diye...

Karşılıklı gülüşerek, telefonları kapattık!

Bir şehir efsanesidir, tutturmuş gidiyorlar.

Efendim, eğitim düzeyi yüksek olanlar “hayır” vermişler, eğitim düzeyi düşük olanlar “evet” demişler!..

Yok yaa!..

İzmir’de ilkokul mezunu olanların sayısı ne biliyor musunuz?..

Şehrin tüm nüfusunun %46’sı ilkokul mezunu. Ya okur yazar olmayanlar?.. Hadi onu yazmayayım. Peki üniversite mezunu olanlar?.. Onlar da %10. Onun da önemli bir kısmı açıköğretim veya iki yıllık meslek yüksek okulu mezunu.

Bu mu eğitim düzeyiniz?..

Ya %82 “hayır” oyu veren Tunceli?.. Onu da yazmayayım hadi.

Var mısınız iddiaya: Niğde’de, Kırşehir’de, Tokat’ta, Van’da bulunan kitapevlerinin sayısı İzmir’dekilerden fazla. Ayrıca İzmir’liler okul kırtasiyesi satan dükkanları kitapevi zannediyorlar.

İşte size bilimsel bir tespit: Türkiye’nin kültürel düzeyi en düşük kesimi sahillere. En az kitabın satıldığı bölgeler Ege, Akdeniz sahilleri ve Trakya bölgesi.

Emin Çölaşan’ın hanımı Tansel Çölaşan (Atatürkçü Düşünce Derneği - ADD başkanıdır) hızını alamadı ve “evet” oyu verenleri “aptallıkla, dalaletle ve ihanetle” suçladı.

Aptallık malum...

Dalalet de hakezâ...

Peki ihanet ne?..

Vatana ihanet... Yani “evet” verenler vatan haini...

Buradan, “hayır”cılar cephesinde yer alan bidon kafalı ve göbeğini kaşıyanlara sesleniyorum: Nerede durduğunuzun farkında mısınız, kimlerle beraber olduğunuzun farkında mısınız?..

Hâlâ bu efendilerin sizi nasıl gördüklerini anlamıyor musunuz?..

Bu efendilerin bir de utanmadan sıkılmadan, “Korkuyoruz. Bu gidişle bu ülkeye şeriat gelecek. Bu korkumuzu, endişelerim izi Tayyip Efendi niye gidermiyor?” diye mızımızlanıp durmaları yok mu?..

Bak bunda haklılar.

Tayyip, pardon Recep Bey, yarından tezi yok Emine Hanımın başını açsın ve yemekte de bir kadeh şarap içsin, bir de Ramazan'da oruç tutmasın. Ama bunları takiyye için yapmasın. Sözde değil, özde yapsın!..

Emriniz olur, cümlesini yazarken, Kerim'in kahvesindeki masamda, yan gözle yazdıklarımı okuyan emekli nüfus müdürü Hasan Bey dayanamadı:

"Ne korkması be hocam, bu üstün azınlık mı korkuyormuş? Görmüyor musunuz? Gözlerinden bu halka, bu halkın inançlarına, dünya görüşüne, hayat tarzına nefret fışkırıyor, nefret!..

Bu sahtekârların yüzüne bakınca her şey okunuyor; bunlarinki Ali muhabbeti değil, Muaviye buğzu, Muaviye buğzu!.."

Vay anasını sayın seyirciler! Aldınız mı alacağınızı!

Eylül 2010

AHH, ŞU BİDON KAFALILAR, AHH!..

””

Osmanlı'nın son döneminde kendilerine “aydın” sıfatını takı-
nan p..t p....k takımı şöyle düşünüyordu: Bu milletten adam ol-
maz. Genleri bozuk. Yeni bir “ırk” yaratmalıyız.

Yöntem, aşılama. Yani “insan haralları” kurulmalı.

Metod: Avrupalı (tercihen Alman) erkek + Türk kadın (tarla
niyetine)= eşittir pırıl pırıl, uzun boylu, sarışın, mavi gözlü TÜRK!

Olmadı. Bu absürt düşünce hayallerde kaldı.

Elimizde, mecburen kalan malzeme, tarihten tevarüs eden bu
bidon kafalılar!..

Göbeklerini de kaşırlar üstelik!..

Kader, bizleri bu bidon kafalılarla, göbeklerini kaşıyanlara
mahkûm etti.

Gerçi kadere bir çalım atarak, bunu da halletmiştik.

80 yıldır biz efendi, onlar tebaaydı.

Geçinip gidiyorduk.

Zaman zaman gönüllerini de hoş etmiyor değildik, doğrusu.

Köylü milletin efendisidir!

Halka inilmez, halka çıkılır!

Az şey miydi bu iltifatlar Allah aşkına, söyleyin!..

Ne olduysa bu “demokrasi” denen “fitne” ile bozuldu her şey.

Cumhuriyet’e ne olmuştu ki?..

Birileri bize iftira ettiler: "Bu Cumhuriyet, Garnizon Cumhuriyeti'dir!" dediler!..

İşte o noktada maymunun gözü açıldı.

Bir türlü Cumhuriyet'in kazanımlarını anlatamadık.

İlla da demokrasi, illa da demokrasi!..

Yahu tamam da bakın demokrasinin yerleşmesi için önce bir "demokrasi kültürü"nün oluşması lazım. Hiç mankenle çobanın oyu bir olur mu? O olmadan olmaz; acele etmeyin, atalarımız acele işe şeytan karışır dememişler miydi hem!

"Atalarınıza hiç mi saygınız yok?" dediysek de dinletemedik bu bidon kafalılara.

Referandum boyunca ülke bölünür, biteriz, öcü geliyor diye kışımızı yırttıysak da kâr etmedi efendi.

Peki ne olacak şimdi?

Vallahi bilemem kardeş... Uzaydan yeni bir halk mı getirsek?

Tayyip Erdoğan havalanmasın, bu %58 benim diye...

Kılıçdaroğlu, stajyerliğini başarısızlıkla tamamladı.

Bahçeli'ye gelince; kumsallardaki tabanını CHP'ye, Anadolu'daki tabanını AK Parti'ye kaptırmak istemiyorsa, yüzünü kumsallardan bozkırlara çevirsin.

Bugün itibariyle kimse artık kıvrımasın.

Yok şöyle olmuş da böyle olmuş da...

Geçin bunları, geçin!

Türkiye'nin önü aydınlıktır. Yarın Tayyip gider, Osman gelir; hiç fark etmez!

Artık demokrasiyi özümseyen, dünyayla bütünleşmeye hazır, milliyetçi (ulusalcı değil)-muhafazakar, demokrat bir halk var!

Korku ve endişeye mahal yok!

AYDIN DEDİĞİN HAYSİYETLİ OLMALI

””

Son günlerde mahalle baskısı, Malezya, şeriat, irtica yine gırla gidiyor ya!... Yıllardır aydın geçinen zevatın yazdıkları artık tiksinti duyguları uyandırmaya başladı. Yazdıkları düşüncelere karşı değilim. Yazdıklarına inanmıyorlar zira, konjonktür gereği talimatlarla öyle yazıyorlar diye tiksiniyorum. Çoğunu şahsen tanım, o nedenle diyorum yazdıklarına kendileri de inanmıyorlar.

Bu nedenle, bugün haysiyetli bir aydının (Emre AKÖZ) gündemle ilgili yazısını okuyucularımla paylaşmak istiyorum:

BAĞIRSAKLARA HİTAP ETMEK

Dün **Cem Küçük**’ün yönettiği ‘**Satranç Tahtası**’ programı için bir dönem **Sabah**’ta yazan **Ömer Lütfi Mete** ile bir araya geldik. Mete, “*şeriatı getirecekler, kadınları çarşıya sokacaklar*” diye korkanların samimiyetini uzun süre sorgulamış. Ve sonuçta karar vermiş: “Bu kişiler *samimi*; yani o korkuyu gerçekten yüreklerinde hissettikleri için öyle konuşuyorlar.”

İtiraz ediyorum. Banka çalışanı **Türkan**, müşteri temsilcisi **Badesu**, öğretmen emeklisi **Muazzez** böyle düşünebilir, böyle hissedebilir. Çünkü onlar “**bilmek ya da öğrenmek**” zorunda değil; ne meslekleri bunu gerektiriyor, ne de toplumsal konumları. Peki ya “**kanaat önderi**” rolüne soyunanlara mesela medyada yorum yapanlara, köşe yazarlarına filan ne demeli? Onlar “bilmek, bilmiyorsa da öğrenmek” zorunda değil mi? “*Boğaz’a bakarak rakı içmek istiyorum, ya engel olurlarsa?*” gibi şapşalca laflar etmeye hakları var mı?

Bu tip soruları ortaya atanlar, Türkiye’de yaşamıyor herhalde. Çünkü yaşasalardı şunları bilirlerdi: Güya rakı bizim ‘*millî içki-miz*’. Ama **beş yıl** öncesine kadar, bir **Yunan** turiste rakı ikram etmekten utanırdık. Halbuki rakı ‘**uzo**’nun abisi sayılır. Gel gör ki anasonuyla, alkolüyle bizim rakılar berbat. Sonra **Tekel** özelleştirildi, içki sektörü serbestleştirildi. Şimdi sürüyle üreticimiz, birbirinden lezzetli markalarımız var. Bu ne anlama gelir? Üzüm yetiştiren çiftçisiyle, fabrikadaki işçisiyle, dağıtımı gerçekleştiren bayi ve kamyoncularıyla, lokantacısıyla, garsonuyla, bakkalıyla binlerce aile şu koca rakı sektöründen ekmek yiyor. Bitmedi: Bir de işin içinde yabancı sermaye var. Peki bu iktidar rakıyı engellemek isteseydi, ne yapardı? Mesela:

1) Kendinden önceki hükümet döneminde alınmış olan özelleştirme kararını iptal ederdi.

2) Rakı üretimini giderek düşürür, *göstermelik* hale getirirdi.

Dediğim gibi... Sokaktaki vatandaş bunları düşünmeyebilir. Ama kanaat önderiysen, yorum yapıyorsan bu basit bağlantıları bilecek; aptalca laflar etmeyeceksin. Bütün ciddi araştırmalar, muhafazakârlıkta azalma olduğunu gösterirken, “*şeriat gelir*” diye korkuyorsan, ‘**Ayşanım Teyze**’den ne farkın kalır? Bak arkadaşını sokağın ortasında ensesine kurşun sıkarak öldürdüler. Bunu yapanlar ve yaptıranlar pişman da olmuyor ha! “**Yaptık, yine yaparız**” diyorlar. Bolca da alkış topluyorlar. Türküsü söyleniyor, klibi yapılıyor cinayetin. Ama hemen karşında, yanı başında duran bu tehlikeden tedirgin olacağına, uyduruk korkularla oyalanıyorsun. İşte bu yüzden Ömer Lütfü Mete’ye katılmıyorum. “**Bilme**” konumunda olanlar, “**öğrenmemekte**” ısrar ediyorsa, burada bir “**samimi-yetsizlik**” var demektir.

Geçen gün **Mehmet Ali Birand**, “*Gerçek bu değil, diyorsun ama korkanlar var, onları ne yapacağız?*” dedi. Korkanlarla uğraşmak, korkuların üstünde çalışmak, onları kaşımak ya da te-davi etmek politikacıların işi; bizim değil.

Aktüel'in son sayısında psikiyatri profesörü **Vedat Şar** ile yapılmış röportaj var: '*Duygulara, heyecanlara*' karşı hassas, buna karşılık '*mantığa kapalı*' bir "**politik beyne**" sahip olduğunu söylüyor insanların. Hoşunuza mı gitti? "Aaa, benim de bir politik beynim var" mı diyorsunuz? Hemen havaya girmeyin canım. Bakın Prof. Şar şöyle devam etmiş: "**ABD** siyasetinde buna '**bağırsaklara hitap etme**' deniyor. Duygulara seslenmeyen siyasetçinin hiç şansı yok."

İşte 'duygu-duygu' diye övündüğünüz bundan ibaret: Siz kalple ilişkili sanıyorsunuz ama asıl bağlantı noktası aşağılarda ve pis kokuyor.

Ekim 2010

ÇEKER GİDERİM HAAA!..

””

Harika çocuk Fazıl Say, Cingöz Ali numarasına yatarak bir kapı açtı ya, yeni cingözler hemen türedi.

Kartel medyasının bu işin üzerine atlayıp hükümeti top atışına tuttuğunu görenler türediler sıraya girdiler.

Malzeme hazır: Çağdaşlık, modernlik, sanat...

Hele hele içine bir de laiklik, Cumhuriyet ve dahi Atatürkçülük sosu katılırsa, seyreyleyin kartel medyanın gürültüsünü...

Fazıl Efendinin bedavadan reklamasyonunu görenler, öyle bir iştahlandılar ki her gün bir yerde bomba patlatıyorlar.

Hele hele Kültür Bakanı'nın bu harika çocuğun ayağına kadar gitmesi, yeni bir sipariş vermesi, gönlünü alması vs... cingözlerin iştahını iyice kabarttı.

Bu cingözlerin kafasında hemen şimşekler çakmaya başladı: Yöntem, televole!..

Hani sanatçılar(!) reklam için her gün birisiyle basılır veya kavga eder, magazinciler de saatlerce her akşam bunların görüntülerini yayınlılar ya. İşte o metot!..

Geçen bir baktım, ekranlarda Yaşar Çallı isminde bir resimci, pardon kendisi kendisine resimci, pardon ressam diyen birisi boy gösterdi. Hem de devletin maaşlı tek ressamıymış!.. TBMM'nin kadrolu, yüksek maaşlı ressamıymış!.. Emekli olmadan, Necdet Sezer kendisine Atatürk ve Millî Mücadele'yle ilgili 32 tablo yap-

masını söylemiş. O da yapmış. Sezer de bunları Çankaya köşkünün duvarlarına astırmış!

Birisi, aslı astarı olmayan bir haber uçuşuyor: Abdullah Gül bu tabloları duvarlardan indirtmiş, depoya kaldırmış.

Hem magazinciler hem hükümet karşıtları hem de Çallı için bundan büyük fırsat olur mu?..

Çankaya yetkilileri, tablolara dokunulmamıştır diye açıklama yapsa da nafi!..

Bu ortamda kale bomboş, birisi altıpasın üzerinde önünüze topu yuvarlamış, bu golü atmazsın da ne yaparsın?..

Çallı Efendi de bu fırsatı kaçırır mı? Mikrofonlara özetle şunları söylüyor: "...Şu anda Cumhurbaşkanlığı makamında olan zihniyet, o tabloları o duvarlarda görmek istemez tabii..."

Hızını alamayarak devam ediyor: "Çankaya Köşkü, Cumhuriyet'in zirvesindedir (ne demekse, dilini eşek arısı soksun, resim yaparken biraz da Türkçe öğrenseydin ya), oranın itinayla korunması gerekir. Burada, Cumhuriyet'e ters düşen davranışlar içinde olunamaz! (Bak sen, vallahi profesörlük diplomamı yırtacağım, demek ki Çallı Efendinin resimlerini duvardan indirmek veya beğenmemek, Cumhuriyet'e ters düşen davranışlarmış! Millî Eğitim Bakanı, mutlaka bu ilkeyi de Atatürk ve Cumhuriyet İlkeleri arasına katmalı, hem de derhal!)"

Çallı Efendi, kendisini tanımayanlara da konumunu hatırlatmayı ihmal etmiyor: "...ülkemi çok seviyorum. Bırakıp gitme niyetinde değilim. Ben kendimi görevli sayıyorum. Ben devletin kadrosundaki tek ressamım. Ben Cumhuriyet için görevliyim. Benim sorumluluğum milletvekillerinden daha büyüktür!"

Lafı buraya getirmişken, sizi biraz da güldüreyim. Geçen gün Salı pazarında bir sergiden sebze meyve seçiyorum, bir yandan da sebzelerin neden bu kadar kötü olduğunu soruyorum sahibine. Sergici sorum üzerine, "Bak hocam bir laf daha edersen, çeker giderim bu memleketten!" dedi. Şaşırdım, yüzüne baktım, gözle-

rimin içine baka baka, tekrarladı tehdidini: "10 yıldır burada size hizmet veriyorum, bir daha böyle dersen, vallahi terk ederim bu memleketi, siz de görürsünüz gününüzü haa!" Yüzüne tuhaf tuhaf baktım, gülümseyerek "Şaka yapmıyorum, Çallı kadar katkımız yok mu bu ülkeye?" demez mi!.. "Çallı kim?" diye aval aval yüzüne bakınca, "Ya şu bir resimci varmış ya!.." dedi de ben de "Haa, şu Çallı" dedim.

İkimiz de gülmeye başladık. Sakın ha dedim, milleti sebze-siz meyvesiz bırakırsın, ülke batar!..

Müstehzi müstehzi yüzüme baktı. Ülke batmaz hocam, Cumhuriyet'in altı oyulur, maazallah laiklik elden gider, yapar mıyım öyle bir şey!..

Gördünüz, bu mesele işportaya, pazara kadar düştü.

Çallı Efendi, sözlerini de şu anlamlı cümlelerle bitirmiş: "Her gelen kendine göre tablo asarsa, siyasî konumunun gücüne dayanarak kendine göre bir tablo koymak isterse olmaz. Öyleyse Meclis'in duvarlarına, Cumhurbaşkanlığı'nın duvarlarına Mekke, Medine tabloları mı asılsın?"

Buyurunuz buradan yakınız, beyler!..

Demek ki oraya sadece ve dahi sadece Çallı'nın tabloları asılabilirmiş!..

Olur mu öyle saçmalık, demeyin. Çallı Efendi, duymuş ki Abdullah Gül bana tablo siparişi vermiş, benimkileri de oraya asacakmış, uyanık benim önümü kesmeye çalışıyor.

Son sözüm gerçek Atatürkçülere. Beyler, bakın birileri Atatürk'ü işporta tezgahlarında pazarlamaya çalışıyor!

Neden sesiniz çıkmıyor?

Ocak 2008

DÜRÜM!

””

Materyalizm, her şeyi rant aracı haline getirebilir. Pardon getirebilir olmadı, kesinlikle getirir!

Dindar, dincileşir; dini rant aracı haline getirir!

Milliyetçi, şovenistleşir; milliyetçiliği rant aracı haline getirir!

Ulusalıcı, faşistleşir; Atatürk’ü rant aracı haline getirir!

Kısaca, ideallerini manevî duygulardan sıyrınca, dünyevî duygular; nefis, çıkar devreye girer. Sonuç materyalizmdir!

Artık her şey maddeyle ölçülür. Selamlaşmak dahil...

1985 yılında Cidde’ye gitmiştim. Melik Abdülaziz Üniversitesi’ni geziyordum. Bu üniversite, bir teknik üniversiteydi. Bizim ODTÜ gibi... Orada 100’ün üzerinde Türk profesörün çalıştığını gördüm. Hayretler içerisinde kaldım. Öğrendim ki, 1980 askerî ihtilali sonrası komünistlikten atılmışlar!

Yani 1402’lerdenmiş...

Üniversitenin bir katına “Türk Katı” adını vermişler. 102 Türk profesör... Komünistlermiş!.. Bir kalemde silinip atılmışlar!..

Çok üzülmüştüm. Bir profesör kolay mı yetişiyordu... Biri-leri, canları öyle istedi diye, konjonktürel yaftayı yapıştırdı mı, tamamlanıyordu işlem!..

Kimi zaman bu yafta komünistlikti.

Kimi zaman mürteçilik, kimi zaman faşistlik, kimi zaman da PKK’cı olmak!..

O gün, Cidde’de karşılaştığım o manzara gerçek bir hukuk devletin ne kadar elzem olduğunu bana öğretti. 1980 öncesi saçlarını laboratuarda ağartan birçok bilim adamının, ipsiz sapsızlar tarafından “hain”likler damgalanıp nasıl da tekme tokatla dövüldüğünü, bıçaklandığını, kurşunlandığını şimdi acı acı hatırlıyorum.

Şişli’de bir dürümcünün reklam broşüründe okuduğum şu satırlar, bana maziye hatırlattı. O günler bir film şeridi gibi gözlemin önünden bir kez daha akıp gitti. Bu satırlar o günleri görmeyenlere bir anlam ifade etmese de (Onlar “Hatırla Sevgili” makyajıyla keklenmeye devam edebilirler), o günleri yaşayanlar bu yazıyı algıladılar.

Yoruma hact yok. Buyurun, hep beraber okuyalım:

“Diyet, perhiz, rejim gibi faaliyetler hedefte Türk delikanlılarının ve genelde de Türk milletinin devamını engellemek için dış mihraklar tarafından gündeme getirilmiş şuurlu bir düzmecedir. Gaye, eskiden bir koyunu, bir oturuşta götüren dev gibi babayiğit atalarımızı ve tarlada doğum yaptıktan sonra bebeğini kundaklayıp, elde orak tarlada çalışmaya devam eden Türk kadınlarını; kalori hesaplayan, hapşırınca yatağa giren, fitness ve aerobik yapan çıkırıldım tiplere dönüştürmek ve büyük Türk ırkını Çinliler, Japonlar gibi sıska, zayıf ve sağlıksız bir ırk haline getirmektir. İcabi halinde 240 kiloluk top mermisini tek başına namluya süren bir babayiğidin, kalori hesaplayan, yoğurtlu kebabı reddeden bir züppe haline getirilmesinden daha büyük bir soykırım olabilir mi?

İç yağının, kuyruk yağlarının, anamızın Vita yağının kolesterol yaptığı palavradır. Kolesterol, kebapları yedikten sonra iki şişe soda içerek ayarlanabilecek bir gaz durumudur. Sakın bu oyuna düşmeyin.

Feminizm, kadın hakları, çevre şuuru ve eşitlik adı altında Türk kızlarının akılları çelinerek, yemek yapmayı bilmeyen, bizzim istikbalimiz olan yavrularını, abuk sabuk yiyeceklerle yetiştir-

tirecek, damak zevki gelişmemiş, sunta kılıklı diyet bisküvilerini yiyecek sanan bir hale getirmişlerdir.

Ayrıca kör olası dış mihraklar, bu kızlarımıza kebab, soğan, çiğ köfte vb. lezzetleri yiyen, bardak bardak şalgam suyu içen yiğitlerimize hanzo-kıro gibi sıfatlar takmayı öğretmişlerdir.

Ayrıca son yıllarda moda gibi gösterilmeye çalışılan Çin mutfakı diye bir şey de yoktur. Bu sözde mutfak, acayip zerzevat ile acayip mahlukatın, wog adı verilen bir tencerede yarı pişmiş yarı çiğ olarak hazırlanıp insanlara eziyet olsun diye sopalarla yemesinden ibaret bir hokkabazlıktır. Sakın kanmayın, sakın yemeyin. Helal değildir!”

Haziran 2008

BİR DE FUTBOL PENCERESİNDEN
BAKALIM ŞU ÜLKEYE
VE
MALUM ZİHNİYETE
””

Başlığı, Sabah gazetesinde gördüm: “Futbolun Tanrısı Varsa, Türk Olmalı!” İlk bakışta itici geldi. Haberi okuyunca, Hırvatistan maçından sonra bir Kürt haber sitesinin manşeti olduğunu gördüm. Gazeteyi bıraktım, divana uzandım. Derin bir sessizlik çöktü içime, bu başlık beni adeta peşinden sürükleyerek tarihin derinliklerine götürüyordu. Gözlerimi kapadığımda, Malazgirt'teydim...

Peçeneklerin, Uzların Türk oldukları halde, Alparslan'ın teklini reddederek, üç-beş kuruş dünyalık için Roma ordusunda yer almaları... Alparslan'ın acze düşüşü ve nihayet amcaoğullarının hiçbir beklenti içine girmeden imdada yetişmeleri!.. Otuz yıldır anlamsız bir kavganın içinde olsak da amcazâdelerin gönülleri işte yine bizimle beraber çarpıyor. Sevinçte de, tasada da yüreklerimiz aynı noktaya kilitleniyor.

Çek maçını Urfa'da izledim. Sokakta kedi köpek bile yoktu. Maçı bitiren düdükle beraber gökyüzü havaî fişeklerle aydınlandı. Kadın, çoluk-çocuk, genç-ihtiyar... herkes sokaklardaydı. Korna sesleri, davul-zurna gümbürtüleri, zılgıtlar, sloganlar (En büyük Türkiye, başka büyük yok!), ay-yıldızlı formalar, bayraklar, halaylar... Şehir adeta çıldırmıştı. Yorgun olduğum halde otele dönemedim. Sabah ezanına kadar tüm şehir ayaktaydı. Ezanlarla

beraber gösteriler bitti, korna sesleri kesildi, davullar sustu. Kimileri camilere koştu (şükür namazı için), kimileri evlerinin yolunu tuttu. Annelerinin ve babalarının kucağındaki küçük çocuklar bile o saate kadar uyumamış ve gözleri çakmak çakmaktı.

Divanda uzandığım halde, bu halet-i ruhiyyeyi bir kez daha tüm sıcaklığı ve canlılığıyla yaşarken, gözlerimin önüne Diyarbakır geldi. Aylar önce Chelsea-Fenerbahçe maçını hatırladım. Fenerbahçe'nin Şampiyonlar Ligi'nden elendiği maç... Maç akşam oynanacaktı. Diyarbakır'da bir genç (Galatasaraylı) taraftarlık duygusuyla Chelsea forması giymiş ve Diyarbakır'da ana caddelerden birinde tur atıyor. Bu forma amcaoğullarından birilerinin dikkatini çekmiş. Tekme tokat çocuğu dövmeye başlamışlar. Çocuk, zar zor kendini bir mağazaya atmış. Polis ve asker mağazanın önünden etten bir duvar ördüler. Yüzlerce (kamera arkasını hesap edersek, belki de binlerce) kişi bu genci linç etmek için slogan atıyorlardı. Bir saate yakın uğraşıldı da nihayet kalabalık dağıtılabildi.

Birdenbire bu Diyarbakır'daki tablo zihnimde tersine döndü: Bu genç Fenerbahçe forması giymişti ve halk onu linç etmek üzereydi. Korkunç bir irkilemeyle divandan fırladım. Tekrar uzandım ve gözlerimi yumdum. Maç sonrası Kuzey Irak'taki sevinç ve coşku gözlerimin önüne geldi, tıpkı Millî Takım'ın Kore'de dünya üçüncüsü olduğu günkü sevinç, tıpkı Galatasaray'ın UEFA kupasını aldığı günkü sevinç!.. Amcaoğullarının sevinci... Kendi kendime hayıflandım: Keşke bu Millî Takım'da bir Diyarbakırsporlu, bir Vansporlu futbolcu olsaydı. Ne muhteşem bir duygu dünyası oluştururduk, hayal edebiliyor musunuz?

Zihnimde filmin kareleri durmadan değişiyordu. Çek maçını Fransızların TV5'inde anlatan spikerin suratını ve Çekler için döküldüğü gözyaşlarını gözümde canlandırımdı, bir de Arap televizyonlarında maçı anlatan spikerlerin sevinç gözyaşlarını ve İslam dünyasındaki sevinç gösterilerini canlandırımdı gözlerimin önünde. Bir yandan aymazlığımıza, dışarıdaki bu potansiyeli kullanama-

mamıza yandım; bir yandan da dinî ve kültürel bağlarımız olan bu insanları nasıl da ötekileştirdiğimize kahroldum. Hele hele Bosna'da Hristiyan Hırvatlarla, Müslüman Hırvatların maç sonrası birbirlerine girmeleri yok muydu, futbolun ötesinde üzerinde çok ciddi düşünülmesi gereken bir konuydu!..

Futboldan zihnimi kurtarmaya çalışıyordum ama ne mümkün. Bu sefer Fenerbahçe-el-İttihad maçı ve Halep Olimpiyat Stadı gözlerimin önüne geldi. O ne muhteşem atmosferdi!.. Bu atmosferi düşünürken gazeteci Hüsnü Mahli'nin konuyla ilgili anekdotlarını hatırladım. Hüsnü Mahli, bir TV programında bu maçtaki ilgi üzerine kendisine yöneltilen soruya şu cevabı vermişti:

“Bu da bir şey mi? Suriye’de Galatasaray daha çok tanınmaktadır. Fenerbahçe yerine Galatasaray Halep’e gitseydi, 500 bin değil, 1 milyon insan Halep’e dökülürdü. Galatasaray’ın UEFA kupasını aldığı maçta Kamışlı (Nusaybin’in eski bir köyü, şu anda Suriye’nin Türkçe isimli doğudaki en büyük şehri)’daydım. O akşam sevinçten Nusaybin’de havaya bin mermi sıkıldıysa, Kamışlı’da 10 bin mermi sıkıldı. Hatta Kamışlı’daki tank birliğinden bir asker, makineli tüfekle tatmin olmayınca, kullandığı tanka atlayıp, karşı tepeleri top ateşine tuttu. Ordunun disiplinini bozan bu hareket karşısında, askerî mahkemeye, idam edilmek üzere sevkedilen askere, Hafız Esad’ın bütün baskılarına rağmen mahkeme başkanı olan General karşı çıkar ve sonunda askeri affettirir. Nedeni ise, General’in askerden daha fanatik bir Galatasaraylı oluşu.”

Futbolda geçmişe yolculuk, irademi adeta gaspetmiş ve beni peşinden sürüklüyordu. 2002 yılında Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk’le İran’a bir resmî ziyaret için gitmiştik. Ziyaretimizin 2. günü öğleden sonraya herhangi bir program konulmamıştı. Önce buna bir anlam verememiştik. Yemekten sonra çıkıp biraz gezelim dedik. Tahran’ın nüfusu aşağı-yukarı İstanbul kadar. Otelden çıkınca bir tuhafılık olduğunu hissettik. Caddeler bomboştu. Tek tük insanlar ve çok seyrek bir trafik vardı. Tatil günü değildi. Acaba resmî bir bayram falan mı diye hem sohbet ediyor, hem de yürüyorduk.

Hatta bir ara tedirgin olup otele geri dönmeyi bile düşündük. Biraz daha ilerleyince, büyük bir parkta bir kalabalık gördük. Önce miting zannettik. Biraz yaklaşıncı kalabalıktan “Gooooolll” diye topluca bir ses yeri göğü inletti. Yaşar Nuri ile gülerek baktık, maç varmış dedik. Maçı dev ekrandan seyreden binlerce kişi gol sesinden sonra, ellerini havaya kaldırarak, Fars şivesiyle “Hesen, Hesen!” diye tempo tutunca bizde jeton düştü. Türkiye-Brezilya maçı ve Hasan Şaş’ın golü... Sevinçle Yaşar Nuri’yle birbirimize sarıldık. Sonra gerek Galatasaray’ın UEFA şampiyonasında ve gerek Kore’deki Dünya Kupası’nda Millî Takım’ımızın tüm İslam dünyasında yarattığı heyecanı konuştuk. Türkiye’nin bu potansiyeli nasıl da değerlendiremediğini kahrolarak, dövünerek analiz ettik.

Bütün bunlar gözlerimin önünde canlanırken, bir de madalyonun öteki tarafını hatırladım. Bu sefer, bundan önceki Avrupa Şampiyonası hafızamda canlandı. Biz o turnuvaya katılamamıştık, elenmiştik. Finali Portekiz ile Yunanistan oynamış, kupayı Yunanistan Millî Takımı almıştı. Tüm Yunanistan ayakta! Tarihleri boyunca en büyük başarıyı yakalamışlar. Atina’da muhteşem bir törenle karşılandılar. Yunan milletinin kendilerine şükran nişânesi olarak birer madalyayla taltif edilecekler. Madalyaları Cumhurbaşkanı değil, Başbakanları değil, spordan sorumlu bakanları değil, futbol federasyonu başkanı değil, Yunanistan Başpiskopos’u boyunlarına takıyor. Birer tane de İncil hediye ediyor.

Bir anda dünyam değişti. Kimyam bozuldu, beynimde şimşekler çaktı. Yunan Millî Takımı’nın yerine Türk Millî Takımı, Yunan Başpiskoposunun yerinde de Diyanet İşleri Başkanı gözlerimin önünde canlandı.

Eyvah ki, eyvah!..

Ne laiklik kalırdı... Ne Cumhuriyet kalırdı... Ne Atatürk ilkeleri kalırdı... Ne rejim kalırdı!..

Türkiye birbirine girerdi... Ordu derhal darbeye davet edilirdi!..

Sonra, birkaç yıl geriye gittim. Kore'de Dünya Kupası'nda biz de Dünya Üçüncüsü olmuştuk!.. Bu başarı, komşunun başarısından hiç de aşağı değildi. Dünya Kupası sırasında futbolcularımız Cuma namazına gittikleri için, kökten laikçi yazarlarımız, gazetecilerimiz, sivil toplum(!) önderlerimiz, onları yerden yere vurmuşlardı!..

Hem de acımasızca, hem de vicdansızca!..

Gözleri dünya üçüncülüğünü, Türk spor tarihinin bu en büyük başarısını dahi görmüyordu. Hatta bu başarıyı gölgeleme gayretine girdiler!..

Geleneklerine ve ortak değerlerine saygılı millete (komşuya) bir bakın, bir de bizimkilere!..

Hem üzüldüm, hem utandım!..

Laik değil, hatta laikçi bile değil, düpedüz Allah'la problemlili bu kesim, bu millete Dünya Üçüncüsü olmanın sevincini dahi yaşatmak istemedi!.. Medyada aynı kesim ve aynı kalemler bu turnuvada da aynı rezaleti işlemeyi denediler. Allah'tan Fatih Terim dik durdu ve ağızlarının payını verdi.

Evet, Türkiye'deki rejimin olmazsa, olmazları laik ve demokratik vasıflarını taşıyacak Cumhuriyettir. Ama dinsizliği ve din düşmanlığını laiklik perdesiyle perdeleyecekseniz, bu ülkeye ve bu milletin geleceğine ihanet edersiniz. Yabancı futbolculara (gayrı-müslim olanlarına) gösterdiğiniz toleransın onda birini bizim çocuklarımıza gösterseniz kıyamet mi kopar? Hakan Şükür'e yapılanları siz milletin yuttuğunu mu zannediyorsunuz? Ersun Yenal'a Millî Takım Teknik Direktörü iken gösterilen tepkiyi, aldığı başarısız neticelere bağlıyorsanız, yanılıyorsunuz.

Şu Alex'e şükran borçluyum. Her sahaya çıktığında, yere diz çökerek dua ediyor ve haç çıkarıyor. Bu, bizim seyircimizin gözünü açtı. Bunu yapan Alex olunca, kumaşı bizden olmayanların sesi çıkmadı, yutkunmak zorunda kaldılar. Ama bir Türk futbolcusu bunu yapamazdı. Bu sefer de duygularımızın imdadına

Anelka yetişti. O da sahaya çıkarken, dua etmeye başladı. Müslümanca tabîî... Buna da tahammül edemediler. Hatta Fenerbahçeli yazarların bir kısmı bile, önce futbolculuğunu sorgulamaya başladılar, bundan tepki alınca, bu sefer iyi futbolcu ama sisteme uymuyor numarasına yatıp yıpratmaya çalıştılar. Nihayet kaçırınca, rahat ettiler.

Konuyu, daha fazla uzatmaya lüzum yok! Bin yıldır etle tırnak misali beraber yaşadığımız Kürt kardeşlerimiz ve gerekse adeta ötekileştirdiğimiz İslam dünyası ile soğukluklarımızın arızî ve konjonktürel olduğunu, futbol gibi bir oyunun oluşturduğu duygu dünyası açık seçik gözlerimizin önüne serdi...

Temmuz 2008

STADYUMLARDAKİ TEHLİKE!

””

25 yıldır bu ülkede kan akmaktadır. 40 bin insanımızı kaybettik. 25 yıldır bütçemiz ağırlıklı olarak bu terör belasına gitmekte. Ülkede şehidi olmayan mahalle, köy, hatta sokak kalmadı.

Bütün bunlara rağmen, Türkiye'nin her yerinde iç içe yaşayan Türk-Kürt, birbirlerine yüzlerini bile ekşitmediler. Milletimiz hiçbir zaman bir "bölünme" düşüncesini aklından bile geçirmedi.

Seçimlerde bile bu "ötekileştirme" düşüncesi ne Türkler arasında ne de Kürtler arasında dillendirildi. Ancak geçen hafta oynanan Bursaspor-Diyarbakırspor maçında tribünlerdeki sloganlar ve şuursuz duygu seli bir büyük tehlikenin fitilini ateşledi.

Geçmiş yıllarda da Diyarbakırspor, deplasman maçlarında bu tür protestolara maruz kalmıştı, ancak çok büyük etki yapmamıştı. Bu tür bölücü sloganlar tribünlerin bazı kısımlarında, küçük bir seyirci topluluğu ile sınırlı kalıyordu.

Ancak bu sefer öyle olmadı; medya kanalıyla tüm Türkiye'de hissedildi.

Buna mutlaka çok ciddi ve hızlı önlemler alınmalı. Çünkü tribünlerin aklı mantığı yoktur. Tribünlerde ateşlenen bu duygu damlacıkları, stadlardan sokağa taşarsa, sel olur.

Bu sel, sokağı esir alırsa, önüne gelen her şeyi şuursuzca alır götürür. Burada başta Hükümet'e, Futbol Federasyonu'na, siyasî parti liderlerine, mahalli yöneticilere, medyaya, kulüp yöneticilerine, hatta amigolara çok büyük görevler düşmektedir.

En son söyleyeceğim cümleleri söylemeden önce bir önceki yazıda yıl Tarih Bilinci dergisine (5. Sayı, Temmuz-Ağustos-Eylül, 2008) spor ile ilgili yazdıklarımı hatırlayın.

Şimdi gelelim son sözlerime:

Bu ülkeyi çok sevdiğini söyleyen beyinsiz yurtsever kardeşlerim: Diyarbakır'ın Bursa ile, Manisa ile, Trabzon ile aynı ligde top oynamasını mı istiyorsunuz, yoksa bir bölgede kendi ligini kurarak orada oynamasını mı?..

Eğer gerçekten bu ülkenin bölünmesini istemiyorsanız, Şırnak'ı da, Van'ı da, Hakkari'yi de Süper Lig'e taşıyın.

Keşke Millî Takım'ın yarısı Diyarbakırspor'dan, Vanspor'dan, Mardinspor'dan gelen futbolculardan oluşsa değil mi?..

Fena mı olur ha!..

Ya Diyarbakırspor ligden çekilse... PKK, bu konuyu Avrupa'da ağzına pelesenk etse, ne olur düşünebiliyor musunuz?..

Güneydoğuda kendi halinde, Galatasaraylı, Fenerbahçeli, Beşiktaşlı insanlar, Bursa tribünlerinden yükselen o sloganları televizyondan izlerken neler hissetti, düşünebiliyor musunuz?

Federasyon'a gelince, hak etmese de, çok ağır olsa da Bursaspor'a çok ağır bir ceza verilmeli ki başkaları için caydırıcı olsun...

Aralık 2009

DÜNYA ENGELLİLER GÜNÜ DOLAYISIYLA ENGELLİLER VE CAMİLER

”

- Sayın Hocam, Diyanet İşleri Başkanlığı birkaç gün önce, engelli veya ortopedik rahatsızlığı olanların camilerde ibadetlerini rahat yapabilmeleri için, cami ve mescitlerde uygun bölümlere sandalye konulması için bir genelge yayınladı. 4 Ekim 2007 tarihli Sabah gazetesi de konuyu manşet yaparak "Diyanetten Camilerde Reform" yorumuyla verdi.

Konu ile ilgili görüşlerinizi almadan önce, Sabah'taki bu manşeti görünce, sizin yaklaşık 2 sene önce Aralık 2005'te gazetemizde bu konuda yazdığınız bir öneriyi hatırladım. İsterseniz bu yazınızdan bir paragraf okuyayım, sonra görüşlerinizi alayım.

- ÇELİK: Tabi, memnuniyetle...

- Dünya Engelliler Günü dolayısıyla kaleme aldığınız yazınızda diyorsunuz ki "Dünya Engelliler Günü dolayısıyla, buradan Diyanet'e bir çağrıda bulunmak istiyorum.

Cuma günleri camiler dolup taşmakta. Birçok engelli vatandaşımız da camilere geliyor. Çeşitli nedenlerden dolayı, camilerde rahat ibadet edemiyorlar.

Engelli uzuvları, özellikle rükû ve secdede sıkıntılara sebep oluyor.

Yaşlı birçok insan için de bu tür sıkıntılar var.

Bazı camilerde plastik tabureler var. Bunlar hem yetersiz, hem kullanışsız, hem de çirkin bir görüntüye sebep oluyorlar.

Bu insanlar da Müslüman ve ibadet yapmaya ihtiyaçları var.

Acaba duvarlara monteli, açılıp kapanabilen, oturak görevi gören kapakçıklarla bu sorun çözülemez mi?

Böyle bir şey, hem bu vatandaşlarımızın sorununu çözer, hem de hayırlı bir iş yapılmış olur.

Hatta, teknik elemanlara bir ön çalışma yaptırılırsa, daha estetik ve işlevsel bir çözüm mutlaka üretilir.

Yaşlılarımızın, özellikle bacaklarında kireçlenme olan, rükû ve secde de sıkıntı çeken birçok insan bu konuda büyük acı çekmektedir.

- **ÇELİK:** Evet, çok teşekkür ederim Murat Bey. Ben o yazıyı belirttiğiniz gibi Dünya Engelliler Günü dolayısıyla yazmıştım ve Diyanet İşleri Başkanlığı'na da bir çağrıda bulunmuştum. Bu iş Türkiye'de er geç bir gün gerçekleşecek. Ama maalesef olmadı, ya yazıdan haberleri olmadı, ki bu mümkün değil ya da geriye bir ihtimal kalıyor: Tepkilerden çekindiler!

- Neyin tepkisi, tepki neden olsun ki hocam?

- **ÇELİK:** Murat Bey bu netâmeli bir konu doğrusu. Cumhuriyet'in hemen başında, Türkçülük devletin resmî ideolojisi olarak kabul edilince, Türkçe ezan, namazda surelerin Türkçe okunması gibi bazı denemeler yapıldı. Bu, halkta hem hoşnutsuzluk yarattı, hem de birçok sıkıntıya sebep oldu. Bir kısım dalkavuk, mevki-makam ve ikbal peşinde koşan zevat, "dinde reform" adı altında bir öneri paketi hazırladılar. Paketi, İstanbul Üniversitesi İlahiyat Fakültesi hazırlamıştı. Kurulun başkanlığını Prof. Dr. Fuat KÖPRÜLÜ yapıyordu. Heyette yer alan Babanzâde Ahmet Naim ve Prof. Dr. Ferit KÂM hazırlanan taslağı imzalamadılar. Hazırlanan taslak Atatürk'e sunuldu.

- *Bu taslakta ne vardı ki hocam?*

- **ÇELİK:** Kısaca camiler kiliseye çevriliyordu. Camilere sıralar konulacak, ayakkabıyla girilecek, rükûlu secdeli namaz kılınmayacak, sıralara oturulacak, camilerde görevli müzisyen grupları olacak, bunların öncülüğünde müzik eşliğinde ilahiler söylenecek ve dua ile tören sona erecek. Kısaca yeni bir din uydurulmaya çalışılıyordu. İşte bu olay, üzerinden yaklaşık 70-80 yıl geçtiği halde milletin şuuraltında hep bu şüpheyi beslemişti. Zannediyorum, Diyanet de sandalye işi bu işi çağrıştırır endişesiyle, bu çağrımızı görmezlikten geldi.

- *Peki hocam, o günler geride kaldı ve Diyanet şimdi sizin dediğiniz çizgiye geldi. Diyanet'in bu kararını nasıl yorumluyorsunuz?*

- **ÇELİK:** Diyanet İşleri Başkanlığı'nı öncelikle kutluyorum. Yaklaşık 2 sene önce gazetenizde bu konu ile alakalı yazım yayınlanınca, Diyanet'ten bir arkadaş aradı. İnternette yazımı okuduğunu, bazı arkadaşlara da gösterdiğini, çok olumlu ve sıcak karşılandığını belirtti. Ancak, moda tabirle "mahalle baskısı"ndan da endişe ettiklerini ekledi. Daha sonra bir engelli vatandaş da bu yazımın çıktısını alıp yazdığı mektuba ekleyerek Diyanet'e göndermiş. Konu soğukkanlılıkla düşünölmeye başlanmış, zaman zaman zihin jimnastiğı formunda tartışılmaya da başlanınca, sonuç olarak Din İşleri Yüksek Kurulu'nda ele alınarak, olumlu anlamda kabul edilmiş.

- *Sayın hocam, Siz Diyanet'in bu kararını olumlu karşılıyor-sunuz. Peki, o bahsettiğiniz şuur altından dolayı olumsuz tepkiler olmayacak mı?*

- **ÇELİK:** Hayır hayır. Siz, ulusal gazetelerde yazılanlara bakmayın. Bizim medya bu konuya Fransız olduğı için, kendi-

leri sapla samanı karıştırıyorlar, ama vatandaşımız karıştırmaz. Neyin ne olduğunu gayet iyi bilir. Bazı gazeteler isteyenler artık ayakkabılarını da çıkartmayacakmış, camide reform başlıklarıyla konuyu sundular. Yok böyle bir şey. Öncelikle bu millete ve bu topraklara yabancı bu Fransız tosuncuklara şunu hatırlatayım: Namaz her yerde ve her şartta kılınır. Hayvanın üstünde yürüyüş halinden tutun da uçakta, arabada, her yerde... Hatta yatakta hiç kımıldamadan zihinsel şuuru yerinde olmak şartıyla, işaret ve mimiklerle de kılınır. Kısaca, hiçbir şart ve ahvalde namaz terk edilmemesi gereken bir ibadettir.

Camiye ayakkabıyla girilecek iddiasına gelince, bunu yazan namaza Fransızlar, cehaletlerine kurban gidiyorlar. Namazın şartlarından birisi de necasetten taharettir. Yani namaz kılacak kişinin bedeni, giysileri ve namaz kılacağı yerin temiz olması gerekir. Dışarda, sokakta giyilmemiş bir ayakkabı ile elbette namaz kılınabilir. Sokakta giyilen ayakkabı temiz olmadığı için, onunla namaz kılınamaz. Yoksa, caminin halıları kirlenmesin diye değil. Hiç cami önünden geçmemiş bir profesör de bir zamanlar galoş giyilerek ibadet edilmesini yumurtlamıştı. Bunlar bilgisizlikten ve cehaletten kaynaklanıyor.

Bu noktada şu uyarıyı yapmadan geçmeyelim: Öyle rastgele her camiye birkaç sandalye, tabure koymasınlar. İç dekorasyon alanında uzmanlardan oluşan bir kurul oluştursunlar. Her cami ve mescidin büyüklüğüne, konumuna uygun, planı ile estetik açıdan uyum sağlayan projeler hazırlasınlar. Örneğin, safları bozmayan, her safin başında duvarlara monteli açılıp kapanabilen ve oturak görevi gören kapakçıklarla bu iş çözülebilir. Veya belirli bir bölme bu işe ayrılabilir. Ne bileyim yani, uzmanlar bizzat yerinde incelemeler yaparak, işlevsel ve estetik açıdan olumlu şeyler üretirler mutlaka, diye düşünüyorum.

Ayrıca bu iş için hayırseverler sponsorluk görevi üstlenmelidirler. O oturaklarda namaz kılan vatandaşlarımızın hayır dua-

ları çok önemlidir. Onlar namaz kılarken hanelerine sevap yazılırken, o oturakları yaptıranların da hanelerine sevap yazılacaktır. Bu noktayı unutmamak lazım.

- *Çok teşekkür ederim hocam, ağızınıza sağlık.*
- **ÇELİK:** Ben de teşekkür ederim.

Ekim 2007

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

””

ERGENEKON YAHUT
DEVLET İÇİNDE DEVLET

ABDÜLHAMİD KAYBETMEDİ, TÜRKİYE KAYBETTİ

”

Şu Ergenekon olayı, bana Sultan Abdülhamid ve İttihatçıların hallerini hatırlattı.

İki tarafın duruşları da psikolojileri de tıpatıp aynı. Sadece iki sahnede de yer alanların isimleri değişik. Emperyalist güçlerin imparatorluğu dağıtmak için mason locaları kanalıyla kurduktukları İttihat ve Terakki Cemiyeti çok kısa bir sürede askerler ve aydınlar arasında önemli bir taban buldu.

Abdülhamid'in takip ettiği politikalar, yanlış diye tenkit edilmiyordu. Alternatif çözüm getiren teklifler, düşünceler, fikirler yoktu!

Sadece ve sadece nefret vardı!

Gitsin de yıkılsın da ne olursa olsun!

Hiç kimse yarını düşünmüyordu.

İttihatçıların hepsi mason değildi. Çoğunluğu gayr-ı müslim kökenli de değildi. Yine çoğunluğu ülkeye ve millete düşman da değildi.

Hatta vatan ve millet sevgisiyle yanıp tutuşan çok saygıdeğer insanlar da bu harekete destek veriyorlardı. Örneğin Mehmet Akif, örneğin Said-i Nursî gibi...

Abdülhamid'e karşı bu nefret seli, yarını düşünmeye mani idi. Ona karşı kim olursa olsun kutsanıyor, taraf olanlar lanetleniyordu. Düşünün ki bu nefret dalgası Cumhuriyet döneminde de aydınlar arasında devam etti. Sanki bir kan davası vardı. Bu nedenle dev-

lete isyan eden bir eşkıya bozuntusu (Resneli Niyazi), 80 yıl ders kitaplarında çocuklarımıza “hürriyet kahramanı” diye okutuldu.

İttihatçılar ve onların ordudaki uzantıları Abdülhamid nefretiyle; Balkanlarda Bulgar komitacıları ile Anadolu’da da başta Ermeni ve Rumlar olmak üzere işbirliği yapmaktan çekinmediler. Önce Abdülhamid’i halledelim, sonra devlet elimize geçince bunların hakkından nasıl olsa geliriz, diye düşünüyorlardı.

Bu nedenle, 450 sene kaldığımız Balkanlardan, 148 günde çekildik. Hem de ne acılar yaşayarak! İttihatçıların azdırdığı Ermeniler, bugün hâlâ kendimizi temize çıkarmakta zorlandığımız olaylara ve sorunlara sebep oldular.

Atatürk, dağılan bir imparatorluğun küllerinden yeni bir devlet kurar kurmaz, İttihatçıların bu genetik yapısını bildiği için, üst düzey askerleri hemen Çankaya’da topladı ve onlara şu öneriyi sundu: Politikaya hevesli olanlar üniformalarını hemen çıkarsınlar, milletvekili olsunlar. Askerlik yapacaklar kıışlarına dönsünler. Böylece 1950 yılına kadar asker politikadan uzak tutuldu; seçimlerde oy bile kullanmadı.

1950’de Demokrat Parti iktidara gelince, İttihat ve Terakki kadro ve genetiğini içinde barındıran CHP, askeri tekrar politikaya bulaştırdı.

Böylece “Darbeler Dönemi” başlamış oldu.

Atatürk’ün hayal ettiği çağdaş, modern, kalkınmasını gerçekleştirmiş, Batılı değerlerle bütünleşmiş, klasik deyimle muasır medeniyeti yakalamış; demokratik, laik sosyal bir hukuk devleti de hayal oldu!

Ülkemiz, adeta bir Güney Amerika ülkesine dönüştü!

Askerî vesayet altında, adı Cumhuriyet olan, iç çekişmelerle boğuşan, aydınları halkı aşağılayan, kompleksli, sadece Batı’nın hayat tarzını benimseyen, Batı’nın bilim, demokrasi, hukukun üstünlüğü, insan hakları... gibi değerlerini iplemeyen, hatta onlardan nefret eden bir güruh oluştu bu ülkede.

Asalak, agresif, tembel, lafazan, slogancı; milletin tarihiyle, örfüyle, inançlarıyla kavgalı, hatta bu değerlerden nefret eden bir güruh!

Sonunda Abdülhamid gitti. İttihatçılar devleti ele geçirdiler. Her şey güllük-gülistanlık olacaktı. Dertlerimiz bitecekti. Çağdaş bir Avrupa devleti olacaktık!

Millet, bunları hayal ederken, bir de baktı ki devlet elden gidiyor. Paramparça olduk, bir ateş topunun içinde bulduk kendimizi. Hiçbir dönemde karşılaşmadığımız bir tehlikeyle yüzyüze geldik!

İstiklâlîmiz tehlikedeydi bu sefer!

Mustafa Kemal'in önderliğinde istiklâl mücadelesi verdik.

Ve... nihayet yıkılan imparatorluğun küllerinden yeni bir devlet çıkarmayı başardık!

Tarihe geri dönüp soruyorum: Kim kaybetti?

Abdülhamid kaybetmedi; Türkiye kaybetti, Türkiye...

Abdülhamid'e yönelen ittihatçı kin ve nefreti, bir imparatorluğun avucumuzun içinden kayıp gitmesine sebep oldu!

Balkanların 148 günde elimizden çıkmasının sebebi, İttihatçılardır. Öyle ki, Abdülhamid nefreti, bazı İttihatçı subaylarını, Bulgar eşkıya komiteleriyle işbirliği yapma gaflet ve dalaletine kadar götürdü. Abdülhamid gitsin de, ne olursa olsun!

Ergenekon, bana o günleri hatırlattı. Bazılarının AK Parti'ye olan kin ve nefreti, aynen Abdülhamid'e yönelen kin ve nefret gibi...

Bunlar gitsinler de, ne olursa olsun!

Darbe, marbe... Ekonomik kriz... AB'den atılma... ABD ile ilişkiler... Hiçbir şey bunların umurunda değil.

Darbe günlükleri basında yayınlandıkça, insanın aklını kaçırasa geliyor. Şu Hilmi Özkök (nâm-ı diğer Yetim) ne sıkıntılar çekmiş, Allah'ım!

Yaşar Büyükanıt'ın Genelkurmay Başkanı olacağı süreçte, aleyhindeki yayınlar (dedesi Yahudi imiş numarası)... İlker Baş-

buğ Paşa'nın fotoğrafları... Hem de dinci tabir ettikleri gazeteyi ketenpereye getirerek!

Avukat Beyimiz ve Ergenekon medyası için cabası. Koç ve Aydın Doğan'ın millet nazarındaki imajı...

Ah beyler, ah! Ruh halleri sağlıksız olan birkaç kişinin gazına geldiniz! Size neyse de, şu aydın takılan çetecilere ne demeli peki?

Yıllarca solculuk, özgürlük, cart-curt!..

Şimdi, darbeciler!..

Utanmazlar...

Tekrar ediyorum: Abdülhamid kaybetmemişti; Türkiye kaybetmişti!

Tayyip de kaybetmeyecek, Türkiye kaybedecek.

Babalarınız bir imparatorluğu tarihe gömdüler; siz de başarılı olursanız, Türkiye Cumhuriyeti'ni tarihe gömeceksiniz!

Ama heveslenmeyin, Kemalizm metâı zarfı içinde darbecilik pazarlayan Atatürkçü esnafı fazla sevinmesin, Mustafa Kemal'in ideallerine sadık 70 milyon insan var bu ülkede.

Esnaf taifesi, bu sefer avucunu yalayacak!

Temmuz 2008

BU SESSİZ ÇIĞLIĞA KULAK VERİN!

””

Onu İzmir’de bir parkta iskemleye adeta boş bir çuval gibi yığılmış vaziyette gördüm. Yıllar önce, 31 yaşında, üzerinde yüzbaşı üniformasıyla eski hali gözlerimin önünde canlandı. 1.78 boy, 65 kilo, tığ gibi bir delikanlıydı.

Askerî üniforma, bir insana ancak bu kadar yakışırdı. Türk subayı denilince, gözlerimin önünde hep o canlanırdı. Yürürken, tüm uzuvları ritmik bir musikinin notaları gibi uyumlu hareket ederdi. Vatan ve millet aşkıyla dolu kartal bakışlı o yüzbaşmayı, evet 28 Şubat günlerinde, bir parkta iskemleye yıkılmış bir boş çuval gibi gördüğümde, ben de yıkıldım doğrusu.

İç dünyasında fırtınalar kopmuştu. Usulca yaklaştım, “selamünaleyküm” der demez, gözücüyle yüzüme kaçamak bir bakış attı ve yerinden fırladı. Selamımı almadan, iskemleyi çekti. Bu ani refleksi esnasında da bana hissettirmeden bir eliyle de gözlerini siliyordu.

Karşısına oturdum, gayr-ı ihtiyari “Nasılsın?” diye sordum; kaçamak gözlerle yüzüme baktı, iki damla yaş yanaklarından süzülmeğe başladı. Kelimeler boğazında düğümlendi. Konuşamadı...

Kendisini teselli için, klasik bir-iki cümle kurmaya çalıştım, sonra vazgeçtim. Bu, artık boşboğazlık olurdu.

Abi dedi, bu sabah işe gittim. Patron buraya kadar, dedi. Ben de eve gidemedim; eşime, kızıma, küçük oğluma ne diyeyim diye, 7-8 saattir burada düşünüyorum. Allah’tan korkmasam, in-tihar edeceğim. Artık dayanamıyorum. Ve boşaldı... Yarım saat-

ten fazla, masaya başını koyarak hıçkırır hıçkırır ağladı. Masanın üstü, üzerine bir bardak su dökülmüş gibi ıslandı gözyaşlarıyla.

Gerisini anlatmayacağım.

Evet, o bir yüzbaşıydı. 28 Şubat sürecinde "irtica" ithamıyla ordudan atılmıştı. İrticayla mirticayla da alakası yoktu. Sadece fırsat bulursa zaman zaman gizlice Cuma namazlarına giderdi, o kadar. Senelerdir korkusundan Ramazan'da oruç tutamadığını, Ramazan dışında kimseye hissettirmeden oruçlarını kaza ettiğini söylerdi. Eşinin başı açıktı ve ev hanımıydı. Milliyetçi-muhafazakâr bir yapıya sahip olduğu; konuşma ve davranışlarından, bir de eşinin oruç tutmasından anlaşılmıştı. Sicilini tutan Yarbay'ın bunları kendisine söylediğini anlattı.

Ordudan atıldıktan sonra, bir ilçe belediyesinde işe girdiğini, ancak BÇG (*Batı Çalışma Grubu*) elemanlarınca bunun haber alındığını ve Belediye Başkanı'na yapılan baskılar sonucu, işten çıkarıldığını söyledi. Sonra aylarca iş aradığını ancak, bulduğu her işte, Ordu'dan atıldığını söyleyince işe alınmadığını da anlattı.

Nihayet, 20 gün önce bir konfeksiyon mağazasında çalışmaya başlamış. BÇG elemanları bir konfeksiyon mağazasında çalışmayı bile ona çok görmüşlerdi. Mağaza sahibine yapılan baskılar sonucu, bu sabah oradan da kovulmuştu işte...

7-8 saattir, bu parkta, bir iskemleye yığılmış vaziyette, intiharı düşünüyordu.

28 Şubat'ı ve o dönemde yapılanları burada gündeme getirmenin artık bir anlamı yok. İşin doğrusu, bu yapılanları Türk Ordusu'na maletmek de doğru değil. Bu işler, o dönemde komuta kademelerini ele geçiren bir avuç mezhepçi, ateist ve Marksist düşünceli, Türk milletine ve bu milletin değerlerine düşman, Atatürkçülük ve laiklik numarasına yatmış kişilerin eseridir.

"Bu zulmü, Yunan subayları yapmazdı!" diyen bir subay anesinin hıçkırıkları hâlâ kulaklarımda. Tarihte, Firavunlar bile böyle alçakça bir uygulamaya girişmemişlerdir.

Adamı atacaksan, at! Ama emeklilik hakkı varsa, emekli et bari! Attın, peki dışarıda çalışmasını niye engelliyorsun?..

Çoluk-çocuğuyla açlığa mahkum etmektir, bu!

Firavun'un vicdanı bile isyan eder buna!

Bu kin, bu husumet nereden kaynaklanıyor?

Bu kişiler ne gibi bir suç işlemişler?

Vatana ihanet mi etmişler, hırsızlık mı yapmışlar?.. Saydıklarına bir bakın lütfen.

Aylardır İstanbul'daki fuhuş çetesi olayında, onlarca denizci subayın adı geçiyor, onlara kimse bir şey yapamadığı gibi, demiyor da...

Suç, milliyetçi-muhafazakâr olmak!

Bu beylerin hazmedemedikleri, bu!

Allah'la problemleri var!

Bu milleti sevmiyor bunlar!

Kısaca, kumaşları bizden farklı!

Şimdi gelelim sonuca: Eğer bu referandumda "EVET" çıkarsa, bu firavunların zulümleri bitecek!

YAŞ kararlarına yargı yolu açılacak!

Ey Hayırcılar! Bir yıl sonra genel seçim var! Bir yıl sonra Tayyip'e istediğinizi yapabilirsiniz! İstediginize oy verebilirsiniz! Bu sizin hakkınız!

Bu referandumun parti ile seçim ile ilgisi yok! Bu maddeler bizim için!..

Sandık başında, hiçbir şey düşünmeseniz bile, bu yüzbaşının çılgılığına ses verin!..

Vicdan, vicdan, vicdan!..

O damarlarınız kurumuşsa, bence artık siz de yaşamayın!

Ağustos 2010

BİNGÖL-TOKAT KAVŞAĞI

””

Tarih 24 Mayıs 1993.

Millî Güvenlik Kurulu, uzun süredir PKK’nın uyduğu ateş-kesten dolayı, genel bir af için yeşil ışık yakar. Konu ile ilgili de bir bildiri yayınlar.

Bir gün sonra Bakanlar Kurulu bu “af konusunu” görüşecek ve Meclis’e sunacaktır. İktidar ve muhalefet bu konuda anlaşmışlardır.

Yaklaşık 10 yıldır (1985-1993) akan kanın durması artık an meselesidir.

Asker, Hükümet ve muhalefet fikir birliğine varmışlardır.

* * *

Tarih 25 Mayıs 1993.

Elazığ-Bingöl karayolunda PKK 33 savunmasız askerimizi katletti.

Bu askerler silahsız, korumasız ve eskortsuz bir şekilde “postalanmışlar”dı.

Tabii ne af kaldı, ne akıl kaldı, ne izan kaldı.

Sokak artık her şeye hakim...

Sözkonusu vatansa, gerisi teferruattı... Sokağın bu duygu yüklü öfke seli karşısında kim durabilirdi ki?..

Gözü görenler, aklı erenler lütfen söylesin:

Tokat’taki olay, Bingöl’deki olayın “fotokopisi” değil mi?

Başbakan ABD’de... Çok önemli temaslarda bulunuyor. Bu önemli konuların içinde PKK’nın tasfiyesi de var.

Bir gün sonra Anayasa Mahkemesi DTP’nin kapatılma davasını görüşecek... DTP ve PKK da 15-20 gündür birçok şehirde çocuklara yaptırdıkları eylemlerle, partilerinin kapatılması için büyük bir gayret içerisinde.

Birisi dağa çıkmaktan, diğeri sine-i millete bir an önce dönmekten bahsederken...

Evet, tam bu sırada Tokat’taki olay gerçekleşiyor.

Bingöl olayını çözemeyen bir Türkiye, 17 yıl daha bu kanın akmasını seyretti.

Eğer hâlâ bu millet, Tokat’ın Bingöl’ün fotokopisi olduğunu idrak edemiyorsa, vallahi de billahi de Aziz Nesin aptalın ilahıdır!..

Ne %65’i!!!

Bu olay günüşiğine çıkarılmazsa...

Bu millet Kürdüyle Türküyle meydanlara çıkıp, “kanla beslenenleri” tel’in etmezse...

Ben olacıkları söyleyeyim:

Türkiye’de bir iç harp çıkacaktır.

Kimse kendini kandırmasın.

Bin yıldır etle tırnak olmuş Türkler ve Kürtler birbirlerinin kanını dökeceklerdir.

Ey Türk anaları Memo doğurmaya hız verin...

Ey Kürt analar siz de Meho doğurmaya hız verin!..

Hey Aziz Nesin, sen yok musun, sen... Mezarında dik oturasın e mi!..

Aralık 2009

ŞEHİT CENAZELERİNİ ÖZLEMEDİNİZ Mİ?

””

4 Mart 2009 Çarşamba günü Star gazetesinde Berivan Oruçoğlu'nun Friedman'la yaptığı bir röportaj vardı. Friedman Türkiye'nin geleceği ile ilgili çok çarpıcı açıklamalarda bulundu.

Neydi bunlar, kim bu George Friedman, söylediklerinin değeri, önemi nedir?

Friedman, Stratfor adlı düşünce kuruluşunun başkanı... Ancak Stratfor, sıradan bir think thank kuruluşu değil.

Stratfor, gölge CIA'dir. Uzmanları, ülkenin en önemli istihbarat elemanlarından, akademisyen, asker ve stratejistlerden oluşur.

Hazırladıkları raporlar, hem ABD'nin dış politikasına, hem de Pentagon'a yön verir.

Friedman, Türkiye'nin geleceği üzerinde çok önemli şeyler söyledi, çok önemli tespitlerde bulundu. 20-30 yıl içerisinde bölgede süper bir güç olacağını, eski Osmanlı coğrafyasına liderlik edeceğini iddia etti.

Stratejistler tarafından "kâhin" lakabı verilen Friedman'ın öngörülerinin büyük bir kısmı, bugüne kadar gerçekleşti. Bu nedenle "kâhin" lakabını fazlasıyla hak etmiştir, denebilir.

Türkiye'nin önümüzdeki 20-25 yılda bu güce ulaşabilmesi için bazı şartların gerektiğinin altını çizen Friedman, en çok da şu şartın altını çizdi:

"Önümüzdeki 10 yılda iç çatışma yaşamazsa Türkiye 21. yüzyılın süper gücü olur!"

Evet, Friedman'ın en önemli şartı ve tespiti bu cümleydi. Bu cümleyi okur okumaz, aklıma, geçen hafta Perşembe Pazarı'nda bir pazarcının sorduğu şu soru geldi:

“Hocam, 6-7 aydır artık şehit cenazeleri gelmiyor. Neden?”

Bu soru karşısında önce şaşırdım, sonra adamın gözlerinin içine baktım. Tıpkı Gafur gibi bakıyordu bana ve gözleriyle şunları söylüyordu:

“Anladın sen onu...”

Evet, pazarcı vatandaş da 23 Temmuz 2007 seçimleri sırasında musalla taşlarından eksik olmayan şehit cenazelerini ve miting meydanına dönen cami avlularının içyüzünü anlamıştı.

Kahramanmaraş'ı, Çorum'u, Sivas'ı, Gazi Mahallesi'ni, Uğur Mumcu'yu, Hablemitoglu'nu, Rahip Santoro'yu, Zirve Yayınevi'ni, Hrant Dink'i... daha nicelerini bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçirdim.

Aktütün Karakolu'nu, Bingöl'de katledilen 33 Mehmetçiği... Hepsini, hepsini hatırladım!..

Atatürk'ün çağdaş, modern, halkın millî iradesiyle yönettiği demokratik bir hukuk devleti olarak hayal ettiği bu devleti, çeteler ele geçirmiş; “Vatan-millet-Sakarya” edebiyatıyla 40 yıldır bu ülkede insanları birbirine kırdırıyorlardı.

Elin gavuruna bak, Türkiye 21. yüzyılın süper gücü olacak, bir şartla: Önümüzdeki 10 yılda bir iç çatışma yaşamazsa!..

Hâlâ uyanmayanlara ne diyeyim?..

Şehit cenazelerini özleyen yok mu?..

Nereye gitti ulan bu PKK?.. Biri çıksın söylesin de, şu gari-ban pazarcı anlamlı anlamlı yüzüme bakmasın.

Saygın zevat!.. Allah'sız, kitapsız, vicdansız zevat!..

Mart 2009

ÇOCUĞUMUN KAHRAMAN ŞEHİT OLMASINI DEĞİL, YAŞAMASINI İSTİYORUM!

””

Bu cümle, geçenlerde bir Anadolu şehrinde “Şehitlik ve Vatan Savunması” üzerine verdiğim bir konferansta, bir annenin feryadı olarak salonda çınlamıştı!

İşin doğrusu, üç saate yakın ayet ve hadislerle süslediğim konuşmanın tüm etkisini de aldı, götürdü!

Bu feryat, benim sözlerimden hem daha samimiydi, hem de daha etkileyiciydi.

Ben cevap veremediğim gibi, salondaki herkes de dondu, kaldı.

Masadan ayağa güçlkle kalkabildim ve o anneye, “Haklı olan sensin!” diyebildim. Bu son cümlem, salonda üç saat sarfettiğim tüm cümlelerden daha çok alkış aldı!..

Evet, herkes her şeyin farkında... Hamaset, dinî ve millî duygularla süslenmiş “vatan-millet-Sakarya” edebiyatı, artık “hayatın gerçekleri” karşısında çok şey ifade etmiyor!..

2009 Belediye Seçimleri sırasında bir pazarcının gözlerimin içine bakarak, 2007 Genel Seçimleri’nde cami avlularında bolca görülen ve bu mekânları iktidar aleyhine miting meydanlarına çeviren şehit cenazelerine gönderme yaparak “Hocam, bu seçimde niye şehit cenazeleri artık gelmiyor?” cümlesi beni beynimden vurmuştu. İkimiz de “göz göze” gelip, öylece donup kaldık. Ken-

dimi toparlayıp “Ne demek istiyorsun sen?” diye sorunca, Avrupa Yakası’ndaki Gafur tiplmesi gibi muzipçe, Őu cevabı vermişti:

“Sen anladın onuuu!..”

Evet, herkes; köylü de, işçi de, çocuk da, yaşlı da artık oynanan oyunun farkında. Son 150 senedir bu ülkede, devleti ele geçiren çeteler tuzaklar kurarak, manipüle ederek, yönlendirerek... iktidarlarını devam ettiriyorlar!..

Anayasa değişiklik paketi görüşülürken, Danıştay baskınındaki OYAK rezaleti ortaya saçılmışken ve referandum gelip kapıya dayanmışken!..

Tekrar şehit cenazeleri gelmeye başladı.

Bu işin gerçeği nedir, onu analiz etmeyeceğim. Halkın bu gelişmeler karşısındaki “algılaması”nı aktaracağım.

Vatandaş;

“Ergenekon yine harekete geçti...”

“Bu sefer Türk ve Kürt kolları beraber çalışıyor!..”

...

Benden söylemesi, vatandaş böyle algılıyor.

Bin yıllık devlet felsefemiz yara alıyor!

Biz tarihinde ilk defa devlet kurmuş bir Afrika kabilesi değiliz!..

Yetki ve sorumluluk sahibi siyasetçi ve bürokrat, bu devlet felsefemizin yara almadan korunması için üzerlerine düşeni yapmalıdırlar.

Artık hiç kimse çetelerden ve millî iradenin hakim olmadığı, bir “Garnizon Cumhuriyeti” özleminden medet ummamalıdır.

Yazık bu millete!..

Mayıs 2010

ANNELERİN GÖZYAŞLARI

””

Dün anneler günüydü. Yine bildik demeçler ve naylon görün-
tüler. Kadın kuruluşları da aynı rezaletin içinde!..

2.5 yıldır bu ülkede dinmeyen gözyaşları var annelerin.

Ey kadın kuruluşları, bu annelerin gözyaşları dinsin diye ne
yaptınız?.. Söyler misiniz lütfen!..

Sakın ha, mitinglere, pardon cenaze törenlerine katıldık; “Şe-
hitler ölmez, vatan bölünmez” dua cümleleri(!) haykırdık demeyin!

Gencecik yaşında sizin çocuğunuzu kollarınızın arasından çe-
kip alarak kara toprağa verdiler mi?..

Bu duyguyu tattınız mı siz!..

Anneler gününde, dinî bayram günlerinde, necip Türk ba-
sını da şehitlikleri mekan tutar, oralardan devşirdikleri birkaç
kare fotoğraf ve bir iki acıklı cümleyle günü ve sayfalarını kur-
tarmaya çalışırlar!..

Şehit dernekleri dersenez, onlar da başka bir âlem...

Şehit ailelerine cenaze törenlerinde ne söyleyecekleri, nasıl
duracakları hususunda eğitim(!) verirler; tören tertip komitesi gö-
revini icra ederler!

Az buçuk Allah’a inanan, az buçuk akıllı olan, az buçuk vic-
danı olan şu soruya cevap versin:

PKK, ilk baskınını 1984’te Eruh’ta gerçekleştirdi.

1984-2010... Aradan tam 26 yıl geçmiş.

26 yıldır PKK aynı yöntemlerle baskınlar düzenliyor, biz de aynı törenlerle cenaze kaldırıyoruz.

Bana, birisi bu 26 yılda değişen bir şey söylesin!

Çözümü, 26 yıldır dağda aradık, durduk!

Hem de 3-5 aylık acemi çocuklarla!

Ölenlere törenler yaptık, süresini dolduranları terhis ettik; yerlerine yine acemi çocukları yolladık!

Fakir fukara çocuğu... Osmanlı'nın köylü taburları.

Ve dün anneler günüydü. Törenler, demeçler...

Şehit anneleri!..

Yazıktır, günahtır... Yürekleri yanan bu anneleri “sirk objeleri”ne çevirmeyelim lütfen!

Bitsin bu tiyatro artık!

Son bir ayda 17 şehit... Tıpkı 2007 Genel Seçimleri öncesindeki hava... Cami avluları miting alanlarına çevrilsin ki, halk kız-sın da bu anayasa değişikliğine hayır oyu versin, öyle mi?..

Ergenekon'un Fırat ötesindeki kolu bitirilmeden, PKK'nın taşeron kolu yok edilmeden, bu ülke huzur görmeyecektir.

Türk ve Kürt anaları ağlamaya devam edeceklerdir.

Fakir fukara çocuklarının kanı üzerinden politika üretiliyor.

Şu hale bakın: Tunceli'de bir karakol basılıyor. Kamerasını, silahını, teçhizatını tartışmıyorum. İki hemşireli bir ambulans 1,5 saat içinde olay yerine varıyor.

Asker 12 saat sonra...

Sebeup: Sis vardı, helikopter havalanamıyordu!..

...

Demek yarın bir savaşa girdiğimizde, düşmana ricada bulunacağız: Lütfen açık havada savaşalım!

Son söz, şehit anne ve babaları, çocuklarının naaşları başında “Vatan sağolsun, gerekirse ben de gidip şehit olurum!” dedikçe...

Bu iş böyle sürüp gidecektir.

Öyleyse ne yapalım?

Başbakanın 3 önerisini bence 5'e çıkaralım.

Yoksa bu karakollara "MEHMET" yetiştiremeyeceğiz!

Benden söylemesi... Yüce Türk milletine ve her karışı şehit kanıyla sulanmış aziz vatanımıza bu "akıl verme" de, son bir kıyağım olsun, geleceğin şehit anne ve babalarına!..

Bir de şunu hatırlatayım: Bir şehit, 70 kişiye şefaath edecekmiş. Fena mı, ahireti de çocuğunuz sayesinde kurtarmış oluyorsunuz!..

Laiklik mi dediniz?.. Boşverin, laik devlet, başörtüsüne karşıdır; şehitliğin hem arkasında, hem önünde, hem de yanındadır!..

Mayıs 2010

EŞREF BİTLİS'İN ÖLÜMÜ AÇIKLIĞA KAVUŞMADAN, PKK BİTİRİLEMEZ!

””

Bu 30 yıllık kirli savaş, ne Cemil Çiçek'in “pipi” edebiyatıyla, ne birilerinin “şehitler ölmez” sloganlarıyla ve ne de “dış düşmanlar, hainler” saptırmasıyla sona erer!

Sadece Eşref Bitlis suikastı da yetmez. Uğur Mumcu'dan tutun 17 bin 500 faili meçhul cinayetlere kadar... Bütün bunlar açığa çıkmadan, daha net söyleyelim şu Ergenekon ahtapotu tamamen deşifre edilmeden sadra şifa hiçbir gelişme olmayacaktır. Gövde durdukça, dalların budanması, günü kurtarmaktır!

Şu heron rezaleti...

Şu Aktütün görüntüleri...

Beyler, artık mızrak çuvala sığmıyor.

Birileri “gizli iktidarları”nı sürdürmek için bu ülkenin çocuklarını birbirlerine kırdırıyorlar, hâlâ fark etmiyor musunuz?

Aklınız alıyor mu, 30 yıldır hiçbir “kalifiye” özellikleri olmayan 5-10 bin Kürt genci bu mücadeleyi sürdürüyorlar. Koca Türkiye'ye karşı... Türk ordusuna karşı...

Katırlarla 175 kiloluk doçkaları Irak'tan sınırı geçerek getirecekler, heronlar saniye saniye bunları kaydedecek. Sonra saatlerce bir karakolu ateş altında tutacaklar; 17 Mehmetçiği şehit edecekler, 47 tanesini yaralayacaklar. 5-6 saat süren bu çatışmadan sonra da ellerini kollarını sallayarak tekrar sınırı geçip Irak'a gidecekler!..

Heronların saniye saniye kaydettiği görüntüler 30 komuta kademesinde (gerçi sayın Başbuğ 30 komuta kademesi değil diye açıklama yaptı amma kaç komuta kademesi olduğunu da söylemedi, millet hâlâ bunu merak ediyor) anında izlenecek ve çatışma boyunca bu karakola yardım gönderilmeyecek!..

Haydi eller havaya: şehitler ölmez, vatan bölünmez!

İndi mi karnınızın şişi!

Ey Türk anaları fazla mesai yapın, yeni Mehmetçikler lazım cepheye!

Lafi uzatmayalım.

Bu PKK ya bitecek, ya bitecek!

Yeri Kandil değil, Ankara'dır!

Nerden mi başlayalım?

Önce, Apo'yu İmralı'dan alacaksınız beyler!..

Sıradan bir hapishaneye ama, sivillerin yönetiminde bir hapishaneye, tekrar ediyorum tırnak içinde, altını çizerek söylüyorum, "sivillerin yönetiminde bir hapishane"ye koyacaksınız!

Ergenekon'un elleri Apo'nun üzerinden çekilmedikçe bu iş bitmez!

Benden söylemesi.

Ağustos 2010

27 MAYIS'I TÜRK ORDUSU MAHKUM ETMELİDİR!

”””

27 Mayıs'ın üzerinden tam yarım asır geçti.

27 Mayıs, birilerinin dediği gibi “ihtilal” veya o birilerinin çok sevdikleri tabirle “devrim mevrım” de değildir.

Türk ordusunun içinde yuvalanmış bir “çete”nin oluşturduğu “cunta” tarafından gerçekleştirilen bir “darbe”dir!

Şimdiye kadar yazılan çizilen şeylerde, hep bu askerî darbenin millî iradeye, sivil iktidara karşı olan yönü öne çıkarıldı. Halbuki bu darbenin iki temel hedefi vardı ve ikisi de ABD'nin yardımıyla gerçekleştirildi. Birinci yönü millî irade idi. İkinci yönü ise Türk ordusunun kurumsal “genetik”i idi.

Dikkat edilirse bu darbe 12 Eylül 1980 askerî darbesi gibi, “emir komuta” zinciri içinde yapılmamıştı. Yani yönetime Türk Silahlı Kuvvetleri el koymamıştı.

TSK içinde oluşan, çekirdeğini ABD'nin 1954 yılında kendi Özel Harp Dairesi'nde eğittiği 12 küçük rütbeli askerin oluşturduğu bir cuntanın marifetiydi bu darbe.

Nitekim bu cunta, sadece sivil iktidarı bertaraf etmedi. Türk ordusunun başta Genelkurmay Başkanı olmak üzere aşağı yukarı tüm generalleriyle beraber 5000'nin üzerinde subayını da askeriye uzaklaştırdı. Cunta bu operasyonu gerçekleştirmek için ABD'ye resmen başvurdu. ABD de bu konuda cuntaya hem destek verdi, hem de operasyonun tüm finansmanını karşıladı.

Hadi, tüm yalan dolanları doğru kabul edelim ve sivil iktidar bunu haketmemişti, diyelim.

Peki bu 5000 subayın günahı neydi?

Hamgi amaç uğruna bu subaylar ordudan atıldı?

Bu sorunun cevabı açıktır. Bu millet irfan sahibidir. Kendi kumaşının hangi tezgahta dokunduğunu bilir ve bu kumaşı tanır!..

Yabancı tezgahta dokunan kumaşları da tanır!

Fazla lafa hacet yok!

28 Şubat sürecinin komuta kademesinin, Ergenekon'da yargılanan askerlerin, hepsinin 27 Mayıs'ta aktif görevde olduklarını ve o "gen"i taşıdıklarını artık herkes gördü.

Merak edenler internette araştırsın bu subayları... Gerçeği apaçık görecektir!

Türk Ordusu bu "çete-cunta"nın bu ayıbını artık üzerinde taşımamalıdır, taşımaya devam ederse, zarar görür!..

Milletin vicdanında mahkum olan bu darbeyi artık yandaşları bile savunmazken, bir adım da TSK atmalıdır!

27 Mayıs'ı Türk ordusu mahkum etmelidir!..

Çünkü bu darbenin, bir ayağı da Türk Silahlı Kuvvetleri'nin kurumsal yapısını hedef almıştır!..

Mayıs 2010

İKİ KANATLI MİT

””

Her güçlü ve modern ülkenin can damarı, istihbarat teşkilatıdır. İstihbarat teşkilatı olmayan veya “sözde” olan ülkeler, kör ve sağırdırlar.

Yani görmezler ve duymazlar; bu nedenle de devletlerinin başına gelecek tehlikelerden zamanında haberdar olup gereğini icra edemezler.

ABD, Rusya, İsrail, İngiltere’nin güçleri istihbarat örgütlerinin gücüyle orantılı bir çizgide hep devam eder.

Güçlü ve modern ülkelerin istihbarat kurumları iki kanatlıdır: İç ve dış...

Demokrasiyle yönetilmeyen üçüncü dünya ülkelerinin, diktatörlüklerin ise istihbarat örgütleri tek kanatlıdır: İç!..

Yani görevleri ülkelerinin dünyadaki çıkarları değil, emrinde oldukları diktatörlüklerin, rejimin devamını sağlamaktır.

Bu istihbarat örgütlerinin hedef kitleleri, kendi halklarıdır. Onlar rejim için potansiyel tehlikedir. Rejime muhalif olan herkes haindir.

Diktatörlüklerin haini değil, kutsal vatanın hainleridir.

Osmanlı Devleti yıkılıp Cumhuriyet kurulunca; o günkü istihbarat teşkilatımız olan Teşkilat-ı Mahsusa lağvedildi. Yeni bir istihbarat teşkilatı kuruldu. Bu yeni istihbarat teşkilatına eskisinden kimse alınmadı.

Zamanla Millî İstihbarat Teşkilatı (MİT) adını alan bu teşkilat, maalesef tek kanatlı olarak dizayn edildi: İç!..

Tek parti döneminin siyasi kadroları, milleti yeni kurulan Cumhuriyet için potansiyel tehlike olarak görüyorlardı. Bu tehlikeye karşı MİT dizayn edilmişti. Hâlbuki milletin ne Cumhuriyet’ten ne de yapılan devrimlerden şikayeti vardı. Millet, tek parti diktatörlüğünün baskıcı politikalarından ve ekonomik programlarından şikayetçiydi. Tek parti hükümetleri, milletin bu hoşnutsuzluğunu, rejime karşı, gerici, saltanatçı, hilafetçi diye damgalayarak kendilerine meşruiyet sağlıyorlardı.

Gerçek şu ki MİT’in temel görevi içe yönelikti. Bu yüzdendir ki millet bu “Millî Teşkilat”ına hep şüpheyle baktı. Onu, “vatan-daşlarını fişleyen, gammazlayan, tehlikeli ve karanlık bir yapı” olarak algıladı. Devleti kutsarken, devletin “can damarı” olan bu teşkilata “vebali” gibi baktı. Hatta bir insanı cemiyetten tecrit etmek isteyenlerin, onun hakkında “MİT’çi”dir dedikodusunu çıkarması boşuna değildir. MİT, kağıt üzerinde Başbakan’a bağlı görünmesine rağmen hep askerler tarafından yönetilmiştir. Nitekim, yapılan askerî darbelerden Başbakanların haberinin dahi olmamasını bu ülkede hiç kimse yadırgamamıştır.

Sevinerek ifade edelim ki bu anlayış son yıllarda gittikçe kan kaybetmeye başladı ve bu millî teşkilatımız asker’in hegemonyasından yavaş yavaş kurtuldu.

Ergenekon yapılanmasının deşifresi, MİT’in başarı grafiğinin göstergesidir.

MİT’in başına son derece birikimli, değerli bir sivil bürokrat geldi: Hakan FİDAN...

Benim tanıdığım Hakan FİDAN, geçmişten tevarüs eden bu olumsuz algılamaları çok kısa zamanda silecektir. Bu imaj düzelmesinin ardından yapılması gereken en önemli şey, teşkilatın yeniden yapılandırılmasıdır.

Yani, teşkilatın iki kanatlı hale getirilmesi... Hatta zamanla iç istihbaratın tamamen Emniyet Teşkilatı'na devredilmesi...

ABD gibi... FBI-CIA!..

Bu aynı zamanda Türkiye için de kaçınılmaz bir zarurettir.

Dünyayı iyi okuyanlar, Türkiye'nin artık bölgede kendi iç problemleriyle başı dertte olan, Batılı ülkelerin oyuncağı ve bölgedeki taşeronu olmaktan hızla sıyrıldığını ve "bölgesel bir güç" haline geldiğini görmektedirler.

Bu nedenle Türkiye'nin acilen şu yapısal değişiklikleri çok hızlı bir şekilde gerçekleştirmesi gerekiyor:

1. Demokratik bir anayasa.
2. Tarafsız bir yargı.
3. Siyasetle uğraşmayan, millî iradeye bağlı, teknik donanımı yüksek, profesyonel bir ordu.
4. Çift kanatlı bir Millî İstihbarat Teşkilatı.

Aklı başında olan herkese bir soru: İsrail Hakan FİDAN'ın MİT Müsteşarı olmasından niye rahatsız oldu? Hangi devlette, kim, hangi bürokratik göreve gelirse gelsin haberimiz bile olmaz. Bizi ilgilendirmez de...

İyi düşünün, bu İsrail, demek ki bugüne kadar bu ülkede olup bitenlerle ilgileniyordu. Artık ilgilenemediği için mi?..

Ordu ne duruyor, niye darbe yapmıyor?

Laiklik elden gidiyor!..

Bunlara dikkat edin de, Türkiye daha önce nasıl yönetiliyor-muş, bir düşünün lütfen.

Haziran 2010

BU KAFA BU ÜLKEYİ BÖLER!

””

Hatırlar mısınız, TRT’de PERDE ARKASI diye bir program vardı. Ertürk Yöndem (bazıları Yöntem der) sunardı. Hangi şehirden bir Mehmetçik şehit düşerse, ona haber verirlerdi ve cenaze töreninden iki gün önce o şehre veya ilçeye gider ve halkı “patlamaya hazır bir bomba” kıvamına getirirdi. 1984’ten sonra bu “kıvama getirme” öyle bir “ivme” kazandı ki Güneydoğu’da PKK’ya taban kazandıran en önemli etken onun programları oldu.

O yıllarda bölgede Süryaniler ve Yezidiler üzerinde araştırmalar yapıyordum. PKK’nın tabanı bırakın yüzdeyi, bindeye bile zor giriyordu. Yani 1000 kişiden ya bir ya iki kişi PKK’nın eylemlerini tasvip ediyordu. Bölge halkı örgüte karşı büyük bir öfke içindeydi. Huzurlarının kaçacağını biliyorlardı. Fakat her hafta akşamları onun şehit cenazelerindeki tansiyonu yükselten programlarını kahvelerde izleyenler çıldırarak kahveden çıkıyorlardı. Programlar adeta bir Türk-Kürt çatışması başlatmak için yapılıyor şeklinde algılanıyordu.

Bölge halkı kendisine “felaket tellalı” lakabını uygun görmüştü. Devlet provokasyonları hakkında az-çok görüş sahibi olanlar ise ona “Askerin Psikolojik Savaş Silahı” diyorlardı. Hatta onun çağrıları sonucunda sevgili ülkemiz bir kutlama (anma olacak ama, pratikte kutlama gibi anılıyor) gününe daha kavuştu: 17 Eylül Şehitler Günü!

Az hizmet midir vatana böyle bir gün hediye etmek!.. Niha yet, program 2002’de yayından kaldırıldı.

2002'den bu yana sesi soluğu kesildi. Nerede, ne iş yapar, kim-senin haberi yoktu.

20 Eylül 2009 tarihinde Akşam gazetesine (Ali Ekber Ertürk'e) verdiği röportajı okuyuncaya kadar...

Bu röportajda askerlerle, özellikle Kenan Evren'le yakınlığını (kendi söylemiyor ama ben burada ifşa edeyim, damadı Erkan Gürvit'le), onun isteği üzerine çeşitli programlar yaptığını anlatıyor.

Asker-medya ilişkisi açısından bugünlerde saçılan lağımın anlaşılması açısından önemli bu konuda söyledikleri.

Ertürk Yöndem bile akıllanmış sizin anlayacağınız. Demokratik açılıma bırakın destek vermesini, Öcalan'ın idam edilmesine de kesinlikle karşı: O gün de, bu gün de!..

Hükümetin başlattığı Demokratik Açılım'ın mutlaka desteklenmesini istiyor. Üstü örtülü biçimde de muhalefeti tutumundan dolayı eleştiriyor.

Yani, kısaca Ertürk Yöndem bile “bu kafanın ülkeyi böleceğini” görmüş ve kafasını değiştirmiş.

Bunu anlayamayan zavallı kafalara da Allah “iz'an” versin.

Yerim müsait değil. Daha fazlasını isteyenler, Ekşi Sözlük'e müracaat edebilirler...

Kasım 2009

KAHVE SENARYOLARI VE KAFA KARIŞIKLIĞI ””

Gazze katliamı, 20 gün Ergenekon’u ikinci plana ittiyse de, vatandaş Gazze’deki katliamları yüreği kan ağlayarak izlerken bile, akli fikri Ergenekon’daydı.

Kürtler, son 30 yıldır kendi üzerlerinde oynanan “kumar”la bu örgütü ilişkilendirirken, ortalama Türkiye vatandaşı son yüzyılda, hadi biraz azaltalım 1960’dan bu yana geçen zamanı; siyasî ve ekonomik istikrarsızlığı, askerî darbeleri, kitle katliamına dönüşen (Maraş, Çorum, Sivas, Gazi...) terör hareketlerini hep bu örgütle ilişkilendirmeye başladı.

Aktütün baskını, Bingöl’de şehit edilen 33 askerin dramı, halkın kafasında “Artık mızrak çuvala sığmıyor!” noktasına geldi.

Hatta vatandaş eski JİTEM’ci Albay Kırca’nın intiharına da inanmıyor. Sorgulanma ve konuşma ihtimaline karşı susturulduğunu düşünüyor.

Gerçek ne peki?..

Hiç de önemli değil. Önemli olan vatandaşın neye inanmaya meyyâl olduğu...

Peki, vatandaşı kim bu hale getirdi?..

İşte oraya bakmak lazım. Vatandaş, istense PKK’nın bir hafta içinde bitirilebileceğine inanmaya başladı.

Kanaati: Bitirilmek istenmiyor!

Neden ve kimler bitirmek istemiyor?

Bu istikrarsızlıktan nemalanan her kesim!..

Güneydoğu'da ise zihinler daha da karışık.

Bunun iki sebebi var: Ergenekon ilk ortaya çıktığında, DTP ve PKK yöneticilerinin tavırları. Görmezden gelme, bizi ilgilen-dirmiyor havası...

Halbuki bu bölgede 17.500 civarında faili meçhul cinayet var ve halk bu örgütle o cinayetler arasında bağ kuruyor. Nitekim tabandan gelen dalga DTP yöneticilerini rahatsız etti ve kısmen çark etmeye başladılar. Ancak bu çark, tabanı tatmin etmiyooolooooooooooooo!!!!!!..

İkincisi, Kanal Şeş konusunda takındıkları tavır. PKK ve DTP neden bu kanaldan bu derece rahatsız oldular, Kürt vatandaşlarımız buna bir türlü anlam veremiyorlar.

Apışıp kaldıkları nokta şu: Kanal Şeş'e DTP ve PKK karşı,
bir de Ergenekon safında yer alanlar...

Vatandaş, Allah'ım sen aklıma sahip ol havalarında...

Maymunun gözü açıldı artık! Öyle senaryolar kuruluyor ki, duyduğunuzda küçük dilinizi yutuyorsunuz. Senaryoların satır başları mı?.. Ecevit'in kulağına Cumhurbaşkanlığı için kimin Sezer'in adını fısıldadığı, Ecevit'in basit bir gaz sıkışmasıyla hangi hastaneye nasıl yönlendirildiği, tam iş bitirilecekken Rahşan Hanımın kulağına kimin ne fısıldadığı ve Ecevit'in apar topar hastaneden nasıl kaçırıldığı, hiçbir hastaneye artık güvenilmediği için tedavisinin ilkel metotlarla evde nasıl yapıldığı... Özal, Eşref Bitlis, Uğur Mumcu, Hablemitoğlu cinayetleri vs. vs...

Vallahi, artık bilimi bırakmanın zamanı diye düşünüyorum. Kırk tane Kurtlar Vadisi senaryosu yazacak kadar malzeme var kahvelerde!

Vatandaş haksız mı?..

Vatandaş yanlış mı düşünüyor?..

Cevabım şudur: Ey devlet, vatandaşa darı olarak görünmek istemiyorsan, bağırsaklarını temizle!..

Atatürk'ün, muasır medeniyetin üzerinde görmek istediği devlet; çetelerin ele geçirdiği, 20 bin faili meçhul cinayetin işlendiği, başkentinde kazılan yerden cephaneliklerin fışkırdığı devlet değil!..

Demokrat, hukukun üstünlüğüne sahip, şeffaf ve millî irade tarafından yönetilen çağdaş devlettir!..

Eli sopalı, ağzı köpüklü sınıf ve zümrelerin hâkim olduğu üçüncü dünya ülkesi Saddamvari bir cumhuriyet değil özlenen; Batılı, çağdaş ve demokratik bir cumhuriyet!..

Yolun açık olsun Türkiye, Türküyle, Kürdüyle, Lazı, Çerkeziyle demokrat, özgür ve çağdaş bir Türkiye!..

Ocak 2009

BEYLERİN ASKER SEVGİSİ BURAYA KADARMIŞ!

””

Şu sıralar sokaktaki vatandaşın kafası oldukça karışık. Daha önce bir seferde okuyup anladığı köşe yazarlarını, şimdi defalarca okuyor, ama yine de anlayamıyor!

Bazen bir cümleyi üç saniyede okuyor, beş dakika düşünüyor; ne demek istediğini yine anlayamıyor. Belki bir sonraki cümleyi okursam, önceki cümleyi anlarım diye kafasından geçiriyor, bir ümitle sonraki cümleyi okuyor, ama nafile birinci cümleyi yine anlayamıyor!..

Kısaca kafa karışıklığı had safhada vatandaşta!..

Her gittiğim yerde, bu tür sorulara muhatap oluyorum: Hocam ne oldu bu Bekir (Coşkun)’e noldu bu Tuncay (Özkan)’a, ne oldu bu Mustafa (Mutlu)’ya?

Yıllardır askere toz kondurmayan bu Cumhuriyetçiler (!) birdenbire askere saldırmaya başladılar, nedir bu hal?..

Gariban vatandaşım nerden bilecek bunların askerden hiç hazzetmediklerini...

Bunların önemli bir kısmı, 1980’den önce bu askere kurşun sıkarlardı. Atatürk’ü “gardrop devrimcisi” diyerek küçümserlerdi, aşağılardı. Marks’ı, Lenin’i, Mao’yu, Enver Hoca’yı; bırak Atatürk’ü, analarından babalarından bile çok severlerdi.

Komünizm bitince, sarılacak bir şeyleri kalmadı.

Milletten ve milliyetçilikten nefret ettikleri için, ulusalcılık diye bir kavrama; vatansever olmadıkları için, yurtsever kavramının arkasına sığındılar.

Bu milletin tüm değerlerine düşman oldukları için, irtica diye bir heyûla yaratarak milletle kavgaya devam ettiler! 28 Şubat'la birlikte askerle aynı safta görünme kurnazlığına yattılar.

Dertleri; askeri, milletiyle kavga ettirmekti. Askerin en hasas olduğu noktaları kaşımaya başladılar. Milletle askerinin arası soğudukça, zil takip oynamaya başladılar.

Bu büyük millet, kendi bağrından çıkan ordusuna-askerine, kalbi-gönlü burulsa da kırılmadı. Bunun geçici bir süreç olduğunu düşünerek, sabretti.

Millî iradesiyle askerini sonunda yan yana getirdi. Parlamantosuyla, hükümetiyle, genelkurmayıyla millî noktada, aynı potada, aynı ülkü etrafında birleşmeyi başardı.

Emperyalizmin değer yargılarıyla yetişen, ulusalcı numarasına yatan kalemler bu nedenle askere cephe aldılar!..

Kimi, erkekliğini sorguluyor askerlerin..

Kimi, Fenerbahçe'nin zaferiyle sevinen Genelkurmay Başkanı'nı, Kuzey Irak ve teröre dikkat çekip, şehitlik sosuyla allayıp pullayıp kınama yazıları yazıyor.

Kimi de, istifaya davet ediyor!

Takke düştü, kel göründü!

Uyan, vatandaş uyan!..

Bunların asker sevgisi, bu milletin millî iradesiyle kavga etsin şartına bağlıdır!

Aslında bu grup, hiçbir zaman ne komünist, ne devrimci, ne laik, ne çağdaş ne de Atatürkçü oldular!

Bunlar, Batı emperyalizminin değerleriyle zehirlenen çocuklarımızdı. Konjonktür gereği yerine göre komünist, yerine göre devrimci oldular. Şimdi de ulusalcı, laikçi ve Atatürkçü görünüyorlar!

Yaşarsak göreceğiz, bundan sonra ne olacaklarını...

Allah, encâmını hayreyleye!..

Ne diyelim başka!

Not: Ya Süheyl, ya Süheyl!.. Kağıttan kaplanmış!..

Sebep?

Darbe yapmadığı için!..

Tühh suratınıza!..

Aralık 2007

AT İZİ, İT İZİNE Mİ KARIŞIYOR?

””

Perşembe günkü (04.01.2008) Yeniçağ gazetesinin sürmanşet (sermanşet)ini görünce, önce gözlerime inanamadım, Cumhuriyet’in manşeti sandım, sonra dikkatlice bakınca, bu sefer küçük dilimi yuttum.

Vahdettin’le ilgili bir manşet!..

Elimi cebime attım, para çıkardım; aniden koluma önce bir ağrı girdi, sonra omzumdan koluma doğru bir ağırlık çökmeye başladı. Kolumu kaldırıp, büfeciye parayı uzatamadım.

Sanki koluma bir ton yük bağlanmıştı ve aşağı doğru çekiyordu. Para elimden düştü. Eğildim, yerden almaya çalıştım, parmaklarım tutmuyordu.

Kalp krizi geçirdiğimi zannettim. Bir taksiye kendimi zor attım ve hastaneye geldim. Tansiyonum ve nabzım çok yükselmişti.

Gerekli tetkikler yapıldı, bir dil altı hapı verildi. Sakinleştirici bir iğne de yapıldı.

Eve döndüm. Vücudumda bir anormallik yoktu. Kolumdaki ağırlık da geçmişti. Fakat gazetenin manşeti gözlerimin önünden gitmiyordu.

Divana uzandım, gözlerimi yumdum. Çocukluğumdan beri, bugüne gelinceye kadar, yaşadığım süreç gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçti.

CKMP’nin kongresi, Nihal Atsız-Türkeş çekişmesi... Üç Hıralciler ile Şamanistlerin çekişmesi... Sonra 70’li yıllar... Sağ-sol

çekilmesi... Beş bin gencin hayatını kaybedişi... 12 Eylül... Hapisler, yargılanmalar, idamlar!..

Binlerce gencin hayatının sönüşü... Binlerce ailenin perişanlığı...

Bunları düşünürken dalmışım. Rüyamda yine bir büfenin önündeyim, Cumhuriyet gazetesi bir manşet atmış: Yaşasın şeriat!..

Şaşkınlığımı yenemeden, Vakıf gazetesinin manşeti gözüme çarptı: Kahrolsun İslam!..

Fırlayarak uyandım, divandan yere düştüm, kafamı sehpaye çarptım.

Bakın, doktorların yapamadığını sehpa yaptı. Aklım başıma geldi. Rahatladım.

Telefona sarıldım, Türk milliyetçiliğini hareketinin merkezi yapan Türkeş'in dava arkadaşlarını, 12 Eylül öncesinin çilekeş ülkücülerini aradım.

Hiçbirinin ağzını bıçak açmıyordu.

Sadece birisi şu anlamlı cümleyi söyledi: Ağabey, imama uyduk!..

Evet, Türkiye hızla değişiyor. 12 Eylül 1980 öncesi kavga edenlerin safları birbirine karışıyor.

Buna amenna!..

Problem kim kime uyuyor?..

Kaba tabirle, sol mu milliyetçileşiyor, sağ mı solcullaşiyor?

Pardon ulusallaşılıyor mu?

Eski ülkücülere göre, imam soldan!..

Tekrardan daldım. Kalktım bir abdest aldım, 12 Eylül öncesi hayatlarını kaybeden bu ülkenin çocuklarına bir yasin okudum. Hepsinin ruhuna bağışladım!..

Niye öldüler, niçin öldüler diye düşünürken, gözlerimden iki damla yaş yanaklarıma süzüldü.

Ama ılık değillerdi, buz gibiydiler!..

HUDSON'UN SENARYOLARINA MI, DEŞİFRE OLMASINA MI BOZULDUK?

”

Hudson Enstitüsü'nde konuşulan senaryo epey canımızı sıktı. Çelişkili açıklamalar, sinir bozucu iddialar, birbirlerini suçlamalar!..

Hatta Genelkurmay, Yasemin Çongar'ı hedef alarak e-muhtıradan sonra, bir de şahsa ait muhtıra icat etti.

Bu kızgınlık niye, anlayamadım. Hudson gibi ABD'de 400'ün üzerinde bu tür senaryo üreten merkez (think-thank kuruluşu) var. Yüzlerce akademisyen ve uzman buralarda görev yapar.

Hudson'da konuşulanların onlarcası Türkiye'de uygulandı da kimsenin gıkı çıkmadı!

Uğur Mumcu'dan Hablemitoğlu'na, Eşref Bitlis'ten Gaffar Okkan'a... Bunlar neyin nesi?..

Kimse bana taşeron örgüt adı ortaya atmasın! Planları ve amaçlarını düşünsün!..

Buyurun size uygulamaya konulan üç genç mühendisin in-tiharları(!!!)

Aselsan'da çalışan üç genç mühendis. Üçü de ODTÜ mezunu. Hem de şeref listesinde yer alarak mezun olmuşlar.

Üçü de, savunma sanayinin gizli projeleri üzerinde çalışıyor-lar. Üçü de onlarca defa yurtdışında bu tür toplantılarda ülkemizi temsil etmişler.

Biri İsrail'den aldığı cazip dünyalık teklifi, diğeri ABD'den aldığı milyon dolarlık teklifi elinin tersiyle itmiş!..

Halim Ünsem Ünal, Hüseyin Başbilen ve Evrim Yançeken. Yaşları 29, 31 ve 26. Hayat dolu, pırıl pırıl üç genç mühendis.

Bakıyorlar ki uçağımız var, tankımız var, füzemiz var. Ancak yazılım programları ABD'nin, İsrail'in elinde.

Uçağın var, ama uçuramıyorsun. Silahın var ama ateşleyemiyorsun. Yazılım programları başkasının elinde. İki tuşu değiştirdi mi, uçağın tabuta, füzen boruya dönüyor.

İşte bu üç genç, savunma sanayinde bu önemli ve gizli projeler üzerinde çalışıyorlardı.

Aaa!.. Bir baktık kısa aralılarla üçü de intihar etmiş!

Aileleri feryat ediyor, çocuklarımız intihar etmediler, öldürüldüler diye kendilerini paralaya dursunlar; Aselsan, intihar ettiler diye açıklama yapıyor!..

Tıpkı Eşref Bitlis Ankara'da uçağı düşünce, daha olay yerinde hiçbir inceleme yapılmadan, alelacele buzlanmadan dolayı düştü şeklinde yaptığımız resmî açıklama gibi...

Sonuç, Hudson'da konuşulanların onlarca bu ülkede icra edildi. Sesimiz çıkmadı da, sıradan bir senaryo tartışılınca, bu ne şiddet, bu celal!

Yoksa, deşifre olmasına mı bozulduk?..

Kafir Şeytan işte, bu saf milletin aklına artık bunları getirmeye başladı!..

Toprağın bol olsun Aziz Nesin, sen de artık rahat uyu!. Valahi millet artık yemiyor!..

Hudson senaryo uydurur da, biz uyduramaz mıyız?

Havalar çok sıcak, tımarhanede bana da yer kaldı mı acaba?..

Temmuz 2007

YETTİ ARTIK BU EL-KAİDE MASALI!..

””

11 Eylül saldırılarının altıncı yıl dönümü münasebetiyle, bol bol El-Kaide ve Üsame b. Ladin haberleri kanallardan servis edilmeye başlandı.

Mahir Kaynak başta olmak üzere, tüm stratejistler, siyaset bilimciler böyle bir örgütün olmadığını söyleme hususunda dillerinde tüy bitse de, bu TV kanalları her ne hikmetse bir yerlerden kendilerine sipariş edilen görüntü ve haberleri arka arkaya yayınlamaktan vazgeçmiyorlar.

İki gün önce Ankara’da bir otoparkta, çalıntı bir kamyonetin içinde 300 kg. patlayıcı ele geçti. Daha hiçbir açıklama yapılmadan, basın El-Kaide adını ortaya attı ve b. Ladin görüntülerini yayınlamaya başladı.

Şunu ben de kesinlikle söyleyebilirim ki, El-Kaide, CIA’nın yarattığı sanal bir örgüttür. Çeşitli ülkelerde varlığı iddia edilen bu örgütün uzantıları da sanaldır ve istihbarat örgütlerinin organizasyonudur. Bu sanal organizasyonlara her ülkede takılacak sazanlar bulunabilir ve gizli eller bunlara bazı eylemler de yaptırabilirler. Bu tür eylem ve faaliyetler dahi, El-Kaide’nin sanal bir örgüt olma gerçeğini değiştirmez.

Evet, El-Kaide, Batı emperyalizminin meşruiyet aracıdır. Artık herkes uyanmalıdır. Bu ülkede meydana gelen birçok olayın arkasında, El-Kaide ve PKK parmağı aramaktan önce yabancı istihbarat servislerinin ve onların taşeronu olan çetelerin parmak izlerini sürmek bana daha akıllıca geliyor.

Özellikle iki ülkenin istihbarat birimleri, bu ülkede cirit atmaktadır. Türkiye Cumhuriyeti Devleti, içerideki iç çatışmayı bitirmek istiyorsa, ülke ve millet bütünlüğünü korumak istiyorsa, behemahal bu istihbarat örgütlerinin taşeronluğunu yapan çeteleri çöktürmesi gerekmektedir.

Millî İstihbarat Teşkilatımız ve Emniyetimiz kapısının önünden bu temizliğe başlamalıdır. Hükümet, gerekli yeni yasal düzenlemeler yaparak, özellikle malum iki ülke ile işbirliği adı altında yaptığı antlaşmaları yeniden gözden geçirmelidir. İstihbarat alanında yapılan ikili antlaşmalar, hep aleyhimize işlemektedir.

Önümüzdeki süreçte, gerek Sayın Gül'ün Cumhurbaşkanı seçilmesi ve gerekse AK Parti'nin iç barışa ve üniter devlet yapısını korumaya yönelik akılcı atılımları, bu istihbarat örgütlerinin düzenleyeceği provokasyonlarla akamete uğrayabilir. Çeşitli kesimler körüklenerek ülke bir kaosa sürüklenebilir. Özellikle ABD'nin başta İran olmak üzere Ortadoğu'da yeni bir projeyi hayata geçirme düşüncesi bağlamında Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti'nden istediği desteği alamazsa, bu provokasyonlarla Türkiye'yi karıştırma ihtimali hep gözönünde bulundurulmalıdır.

Bu provokasyonlar vatan-millet-Sakarya, Atatürk-laiklik-cumhuriyet, din-Allah-Peygamber üzerinden yapılacaktır. Her kesimi sokağa dökecek malzeme bellidir. Bu işte de etkin olarak medya kullanılacaktır. Devleti yönetenler bir an önce akıllarını başlarına toplayarak, 73 milyon Anadolu insanının bütünlüğünü zedeleyen çatışma unsurlarını yok etmelidir. Başlangıç noktası malum iki ülkenin istihbarat örgütleri ile onların devlet birimlerindeki uzantıları ve çeteler olmalıdır.

Türk Devleti, devlet gibi yönetilmelidir. İki istihbarat örgütü ile üç çete artığının oyuncağı olmamalıdır. Sayın Gül'ün Güneydoğu'ya yaptığı gezide bölge halkından gördüğü ilgiyi, bu istihbarat örgütleri sinirden çıldırarak izlemektedirler. Devletle milletin muhabbetle kucaklaşması, bu istihbarat örgütlerinin yıl-

lardan beri sahneye koydukları oyunların sonunu getirecektir. Bu da onların uykularının kaçmasına yetmektedir. Onların isteği, devlet erkini ellerinde bulunduranlarla milletin hep gizli bir çatışma içinde olmasıdır.

Nerede görülmüştür milletin devletine, rejimine düşman olduğu?.. Nerede görülmüştür milletin kendi devletinin bekâsı için potansiyel tehlike kabul edildiği?.. Atatürk'ten sonra hep bu görüntü verildi. Yaklaşık 70 senedir devletle millet birbirine karşı hep gardını almış vaziyette gösterildi. Bu görüntü hep canlı tutulmaya çalışıldı.

Kime yaradı?.. Bu görüntü ve doğurduğu sonuçlar, hep emperyalistlere yaradı. Bir türlü çağdaş uygarlık seviyesine ulaşamadık. Batılı ülkeler üniversitelerinde bilim üretirken, biz 25 yıldır ideoloji üretiyoruz ve yarım metre bezin başında kavga ediyoruz...

Rejimi koruyoruz!..

Ahmaklığımıza doymayalım, e mi?..

Eylül 2007

PROFESYONEL ORDU

””

Medyanın ortaya attığı bu kavram, artık kamuoyunca da, hem de kahve sohbetlerinde bile tartışılmaya başlandı. Konu üzerinde teknik bilgiye sahip olamadıkları için fikir yürütemeyenler, slogan bazında komplo teorileri uydurarak hamaset edebiyatı yapmaya devam ediyorlar.

Tıpkı KİT’lerin özelleştirilmeleri sırasında ülkenin satıldığı iddia ettikleri gibi...

İşin doğrusu, bu konu kamuoyunun tartışacağı bir konu değildir. Yani kamuoyunun %90’ı bu konuda aynı çizgide fikir beyan etse de, pek bir şey ifade etmez!

Bu, teknik bir konu!

Sağlık meselesi nasıl oylanamazsa...

Güvenlik konusu da oylanamaz!..

Durum bu olmasına rağmen, TSK’nın da duruşu doğru bir duruş değil.

Dünyada her şey çok hızlı değişiyor. Hiçbir kurum bu değişime direnemez; kayıtsız da kalamaz...

İşin doğrusu, profesyonel orduya direnmek, tıpkı matbaaya direnmek gibi bir şeydir. Modern dünyada 19. yüzyıl teknolojisine sahip, hantal ve kalabalık ordulara, köylü taburlarına yer yok artık!

Vurucu gücü yüksek, teknik donanımı mükemmel, hareket kabiliyeti üstün, dinamik ordular artık dünyada geçerlidir. Bizim ordumuzun yapısı, tabiri caizse “askerî cemse”lerimize benze-

mektedir. Bu model eski arabalar hem çok masraflı, hem de kullanışsızlardır.

700-800 bin kişilik bir ordu, masraflı ve hantal bir ordudur. Sabah erkenden “yaylalar-yaylalar” türküsüyle spor yapan, yanaşık düzeni askerî eğitim sanan, 3-5 sefer, 3-5 mermiyle atış talimi yapan bir ordu, bu çağın modern ordusu olamaz!

Silahlı kuvvetler, bu konunun kamuoyunda kahve sohbetlerine konu olmasına meydan vermeden, kendisi bu konu üzerinde çalışmaya başlamalı ve kamuoyunu da ihtiyaç duyulduğu zamanlarda aydınlatmalıdır!

Elbette bu, bugünden-yarına gerçekleştirilecek bir konu değildir. Bir plan dahilinde zamana yayılarak, kademeli şekilde halledilecek bir konudur. TSK hiç zaman kaybetmeden, uzmanlardan oluşan komisyonlarla, profesyonel ordulara sahip ülkelerdeki bu değişimi incelemeli ve bir plan dahilinde Türkiye’nin şartlarını da göz önüne alarak işe başlamalıdır.

Profesyonel ve çağdaş ordu, sadece teknik donanımı yüksek askerî birliklerden oluşmaz. TSK’nın en büyük problemlerinden birisi de sosyolojiktir. TSK personeli halkı, halkın dinamiklerini yeterince tanımamaktadır. Halkından kopuktur. Bütün ömrü kışla-lojman ve orduevi arasında geçmektedir. Bir kasaptan, bir manavdan alışveriş etmemektedir. Toplumunu tanımayan bir subay kadrosu için ne söylenebilir ki...

Bir diğer konu eğitim ile ilgilidir. Sosyal bilimler açısından son derece zayıf bir programla eğitilmektedirler; tabiri caizse bu alanda acınacak bir haldedirler. Hele hele tarih hususunda, Cumhuriyet’ten önceki dönem adeta kendilerini ilgilendirmekte; Cumhuriyet dönemindeki bilgileri ise, dilim varmıyor ama, yumuşatarak söyleyeyim, yeterli değildirler. Slogan bazında bir takım bilgilere sahiptirler. Üstelik bu bilgilerin doğruluğuna da iman etmiş, bu bilgilere zıt “gerçeklere” de düşmanvari bir psikolojik yaklaşım içindeler. Birileri bunu nereden çıkarıyorsun diye-

bilirler, yüksek lisans ve doktora yapan subay arkadaşlardan ders, herhalde yeterlidir.

Güçlü bir Türkiye'nin hantal ve kalabalık bir orduya değil, modern ve güçlü bir orduya ihtiyacı vardır!

Mayıs 2010

ERZİNCAN: KRAL ÇIPLAK!

””

Bu ülkenin nimetlerini değil, bu ülkenin bizzat kendisini, taşını-toprağını, kuşunu-kurdunu, böceğini-çöregini, kedisini-köpeğini ve tabii “insan” yerine konulmayan vatandaşlarını seven, birazcık vicdanı olan her canlıya sesleniyorum.

Bırakınız ağaçları tek tek değerlendirmeyi...

Bırakınız her yaprağa veya dala, dolambaçlı bahanelerle izahlar getirmeyi...

Ormanın tümüne birden bakın Allah aşkına!..

Her ağacın dalından krokiler, şemalar, listeler, lahikalar, bal-yozlar, eldivenler, sarıkızlar çiçek açarken, her ağacın kökünden cephanelikler fişkirirken, hâlâ hangi mızrağı, hangi çuvala sığdırmaya çalışıyorsunuz?..

Koca koca adamlar; güya güngörmüş, devlete hizmet etmiş, âkil adamlar... Önce bulunan cephaneliklere “Efendim, bunlar Güneydoğu’da görev yapmış bazı askerlerin HATIRA diye getirip sakladıkları şeyler...” türünden zıvalıklarla milletin zihnini iğfal etmeye çalıştılar.

Ancak her kazma kepçe vurulan yerden cephanelikler fişkirince, bu sefer “Efendim, düşmanlar bir gün yurdumuzu işgal ederlerse, bu silahlar topraktan çıkarılıp, onlara karşı kullanılacakmış...” türü izahlar geliştirdiler...

Halkı doğru bilgilendirmek için konuşup yazanlara da, “Göz-bebeğimiz, yedeği olmayan, peygamber ocağı... ordumuzu yıpratmayalım...” nakaratlarını devreye soktular!

Erzincan, artık derin devlet için de, asker için de milattır!

Ne yazarsanız yazın, ne çizerseniz çizin, milletin zihnindeki fotoğraf netleşmiştir.

Devletin içinde yapılandırılan kurumların içinde saf tutan bazı güçlerin bir tek görevi vardır: Millî iradeyi engellemek!

Yıllardır “iç tehdit” diye nitelendirdikleri bizzat milletin kendisidir!

İçerideki kaosun, siyasî cinayetlerin, kitle katliamlarının arkasında hep bu karanlık güçlerin eli vardır!

Kimse dışarıda düşman aramasın! Yok CIA, yok MOSSAD, yok dış güçler!.. Milletin artık bunlara karnı tok...

Öcü numaralarını da artık kimse yutmaz!

Yok bizi parçalayacaklarmış, yok etrafımız düşmanlarla çevriliymiş...

Yeraltından fişkıran cephanelerin seri numaraları ne MOSSAD’a, ne de CIA’ya ait...

Kimse de bizi bölüp parçalamak için gece gündüz plan program yapmıyor!

Birileri, bu milleti bir açık hava hapishanesine tıkmış, kendi çocuklarını da onların başına bekçi olarak dikmiş.

Bir asırdır da korku masalları anlatıyor, korku filmleri seyrettiriyor.

Ama artık kral çıplak olarak göründü.

Yer de ERZİNCAN!..

ACZMENDİLER ÜZERİNDEN ERGENEKON’U ANLAMAK

””

Öncelikle şu tespiti yapalım: Bugün Ergenekon adı verilen ve “asrın davası” olarak kabul edilen bu derin yapının, Tanzimat’la beraber başladığını, İttihat ve Terakki ile devleti kontrol etmeye başladığını, Cumhuriyet’le beraber “resmî ideoloji” kamufllajıyla varlığını devam ettirdiğini, 1960’la beraber bu ülkede darbeler düzenlediğini ve birçok anayasal kuruluşu da kontrol ederek, siyâsî hayatı yönlendirdiğini belirtelim. Bu, bir özet “tarihçe” idi. Yaklaşık bir asırlık “derin yapıyı” 5-10 sayfada bütün detaylarıyla anlatmak zaten mümkün değildi; bu konuda ciltleri bulan bir çalışma yapmak gerekir.

Bu konudaki bir yazım üzerine onlarca e-mail ve telefon aldım. Hatta bunları bir televizyon kanalında anlatmam istendi. Bunun üzerine Ülke TV’de Sayın Turgay Güler’in sunduğu Sıradışı programında iki akşam (Haziran 2009) arka arkaya bir program yaptım. Bu programdan sonra da pek çok e-mail ve telefonlar aldım. Daha da açmamı istiyorlardı. Vatandaşın Kurtlar Vadisi aşkını göz önüne alarak, bu Ergenekon’u beş yıl anlatsam, bu vatandaş “daha da, daha da...” demekten vazgeçmeyecek. Ömür bitecek, vatandaşın bu aşkı bitmeyecek!..

Neden mi?..

Nedeni çok basit!

Bu vatandaş tam bir asırdır bu zokayı “vatan-millet-Sakarya” sosuyla öylesine yutmuş ki, tam bir asır anlatsan, yine de az diye-

cek! Önce dedesi yutmuş bu zokayı, vatan-millet aşkına bu “ulvî hizmetleri” gerine gerine oğluna anlatmış. Sonra oğlu yutmuş bu zokayı, o da gerine gerine oğluna (babasının torununa) anlatmış. Son 50 yıldır da torun bu zokayı yutuyordu. Halinden de memnundu. Ne de olsa, söz konusu vatan ise gerisi teferruatlı!..

Sonra bir dizi çıktı ortaya. Dizi başladığında sokaklarda canlı kalmıyordu: Okumuşla okumamış, generalle er, yaşlıyla genç, kadınla erkek... herkes televizyonun karşısına diziliyor ve nefes almadan diziyi izliyordu.

Vatan-millet aşkına Polat Alemdar, Psikopat Memati ve diğerleri her Türk vatandaşının gönlünde birer Malkoçoğlu olmuşlardı. Dizinin ilk sezonu (Pusu’dan önceki bölümler) bittiğinde yakalanan kahramanlar, yüzlerce insanı katlettikleri halde, mahkemeden hâkimin hayranlıkla mahmurlaşan bakışları ve takdir dolu cümleleri ile ellerini kollarını sallayarak çıktılar. Onurlu ve gururluydular. Vatan ve millet için hainleri tepeleyen birer kahramandılar onlar. Tabi, yeni yetişen gençliğin de “idolü” idiler.

Hiç kimse ne oluyor yahu, demedi. Bu devletin üç bin yıllık bir “devlet felsefesi” vardı. Biz tarihte 16 tane büyük devlet kurmuş bir milletiz. Tarihin hiçbir döneminde; yıkılış ve inkırazlarda dahi “devlet felsefesi”ni hep merkezde tuttuk. Meşru ve o süreçte geçerli olan hukuk çerçevesi içinde hareket ettik hep. Yedi düvel üzerimize çullanırken bile, devletin bu meşru çarkı içinde Mustafa Kemal “resmî görevle”, “devlet adına” Anadolu’ya geçti. İngilizlerin baskısıyla görevden alınınca, Kazım Karabekir’le beraber kolorduyu alarak dağa çıkmayı akıllarından dahi geçirmediler. Bu büyük ve asil milletin bağımsızlığını ve hukukunu müdafaa sürecinde o “devlet felsefesi”ne, o nâ-müsait şartlar içinde bile tevessül etmediler; bırakınız tevessül etmeyi, akıllarının ucundan dahi geçirmediler. Bilakis milletin temsilcileriyle kongreler topladılar; sorunları tartıştılar, çözüm yollarını müzakere ettiler, Ankara’da milletin temsilcilerinden oluşan “Meclis”i açtılar. Her aldıkları kararı, bu millet adına o mecliste onaylattılar. Millî Mücadele’nin o

ağır şartları içinde dahi, Meclis'ten ve millî iradedен vazgeçmediler. Düzenli orduyu kurar kurmaz, Millî Mücadele'ye çok büyük hizmetleri geçen, kendi başına buyruk, çetecilik felsefesini üzerlerinden atamayan Kuva-yi Milliye'yi dahi derhal dağıttılar.

Bütün bunları bir kenara bırakmışız, Polat Alemdar felsefesi ile Mustafa Kemal'i aynı kefeye koymuşuz. Felsefemiz: Söz konusu vatan ise gerisi teferruattır!..

Yok yaa!..

Vatan çapulculara, psikopatlarla ve çetelere mi kaldı?.. Tarihte, devletlerimizin en mümeyyiz vasfı, "hukuk devleti" olmuştur. Nerede kaldı hukuk?.. Nerede kaldı hukuk devleti?..

Polat Alemdar ve Memati yasaları, devletin hukukunun üzerine çıktı. Eee, Millî Mücadele'nin kahramanını, devletin "hukukî çerçeve içerisinde resmî görevli paşası"nı, gece gizlice pusulası bozuk bir tekneye bindirir, çizgi kahramanı gibi Anadolu'ya çıkarır ve devlete küfür ettire ettire, sanki düşmanı bu topraklardan kovmak için değil de, Devlet-i Aliyye'yi yıkmak için, mücadele etti havasını vererseniz, olacağı budur!

Konuyu nereden nereye getirdim. Oysa niyetim, şu Ergenekon konusu bağlamında Aczmendileri anlatmaktı. Amacım, burada Aczmendileri anlatmak değil. Şahit olduğum bir iki eylemlerini anlatarak, devletin içine çöreklenen bu "derin yapı"nın anlaşılmasını sağlamak.

Kimdir bu Aczmendi Şeyhi Müslüm Gündüz?

Müslüm Gündüz'ü ve ailesini tam 40 yıldır tanıyorum. Ailesi, tertemiz Müslüman bir ailedir. Müslüm, gençliğinde çok haşarıydı ve her türlü yol yordamı hem bilir, hem yaşardı. Aile de bundan son derece rahatsızdı. Özel hayatını anlatmayayım. Elazığ'da bir devlet kurumunda (orduya ait) çalışmaya başladı, sonra başka bir ile tayini çıktı, 8-10 yıl ortalıktan kayboldu. Nihayet bir gün Elazığ'da gözüktü. O bildiğimiz Müslüm gitmiş, yerine müte-

vazı, ağır başlı ve son derece dindar bir Müslüm gelmişti. Cami cemaatine dâhil olan Müslüm, her hafta Hacı Hulusi Efendi'nin sohbet halkasına katılıyor, dinî sohbetler dışında ağzından dünya kelâmı çıkmıyordu. Aradan bir zaman geçti, Elazığ Müslüm'ü bu yeni "hal ve tavırla" tanıdı ve bağrına bastı. Bu süreç tamamlanınca, Müslüm bir kıyafet devrimi gerçekleştirdi... O bildik kıyafet... Artık Gazi Caddesi'nde esasını yere vurarak heybetli heybetli yürürken, insanlar ister istemez duruyor ve gözleriyle onu izliyorlardı. Caddenin en kalabalık olduğu saatlerde Müslüm mutlaka caddede olurdu.

Günler, haftalar böyle geçerken, Müslüm'ün etrafında aynı kıyafetleri giymiş üç beş kişi daha görünmeye başladı. Her gün bu üç beş kişi o tuhaf kıyafetleri ve asalarıyla ana caddede saatlerce tur atıyorlardı. Müslüm artık Hacı Hulusi Efendi'nin sohbetlerine katılmıyordu. Kendi evini tekkeye çevirmişti ve kendisi sohbetler ve zikirler tertip ediyordu. Müslüm'ün kıyafeti ve zikirleri, birçok çevrenin hem dikkatini, hem ilgisini yoğun bir şekilde çekmeye başlamıştı. Manevî boşluk içinde bocalayan insanlar (bunların bir kısmı 12 Eylül'de hapishanelere düşüp, idamla yargılanan ve orada kendilerini dine veren gençlerdi) Müslüm'ün dergâhını adeta sığınacak bir liman gibi görüyorlardı. Sorgusuz sualsiz Müslüm'e teslim olmuşlardı. İçlerinde Elazığlı olmayan, Elazığlıların tanımadığı çok sayıda insan da vardı. Bunlar, Müslüm'e en yakın hal-kada yer alıyorlardı. Bu, herkesin dikkatini çekiyordu. Müslüm, dışarıya da açılmıştı. Başka vilayetlere de el atmıştı. Ama merkez ve ağırlık Elazığ'daydı. Olgunlar Mahallesi'nde yeni bir cami yapılmıştı. Önceleri topluca bu camiye gitmeye başladılar, çok kısa sürede normal cemaati buradan kaçırttılar ve camiye tamamen hâkim oldular. İmamı da kovdular. Artık cami kendilerininindi...

Yerel Sahneye Çıkışları

Artık Elazığ'da tanınıyorlardı. Elazığ halkı da onlara tüm tuhaflıklarına rağmen, hoşgörüyle bakıyordu. Kimse, herhangi bir

rahatsızlık duymuyordu. Zira hiçbir zaman toplu halde, "eylem" denilebilecek herhangi bir harekette bulunmadılar. Kendilerine has "dinî bir hayat" anlayışları vardı ve kıyafetleri de kimseyi rahatsız etmiyordu; sadece normal vatandaşların tuhafına gidiyorlardı. Nihayet sahneye çıkış zamanları gelmişti. Önce Elazığ'da "ses getirecek" bir eylem yapmaları gerekiyordu. Ve sonunda, o düşündükleri eylemin zamanı gelmişti.

Her vilayette olduğu gibi, Elazığ'da da Hac mevsiminde, müftülüğün organize ettiği ve halkın da yoğun olarak iştirak ettiği bir "tören"le hacılar uğurlanırdı. 1992 yılının bu hacı uğurlama törenine Aczmendiler damgalarını vurdular. Binlerce kişinin katıldığı, "tekbir ve salavat" getirerek hacıların uğurlandığı o manevî atmosfer ve meydan, birden bire Aczmendilerin "Kahrolsun Kemalist rejim, kahrolsun laiklik, yaşasın şeriat!" sloganlarıyla inlemeye başladı. Herkeste bir şaşkınlık vardı. Sıradan cami cemaati onları susturmaya çalışırken, yer yer arbeye yaşanmaya başladı, törendeki sevgi ve coşku atmosferi kayboldu. Aczmendiler bu olaydan sonra artık Elazığ halkı için "dikkat edilmesi gereken grup" olarak algılanmaya başladı.

Ulusal Sahneye Çıkışları

Aczmendiler, bu hacı gönderme törenindeki eylemleriyle, Elazığ'da artık 7'den 70'e herkesin dilindeydiler. Sıra Türkiye genelinde sahne almaya gelmişti. Sıra yerellikten ulusallığa gelmişti. Bunun için daha ciddi ve tüyler ürperten, resmî ideolojiyi hedef alacak bir eylem gerekiyordu. Üstelik tüm vilayetlerde bu eylemi tek tek yapmak da, mümkün değildi. Bu bir yerde yapılmalıydı, ancak tüm Türkiye bu eylemi canlı izlemeliydi. O gün için Türkiye'de iki televizyon kanalı vardı: Biri TRT diğeri Cem Uzan'ın sahip olduğu İnterstar televizyonu idi.

Tüm Türkiye gibi, Elazığ da hiçbir şeyden haberi olmadan 10 Kasım törenlerine hazırlanıyordu. Elazığ'da 10 Kasım törenleri,

Öğretmen Evi'nin önündeki meydanda yapılır. Atatürk heykeli bu meydandadır. O sabah 08.15 gibi üniversitedeki lojmanımdan arabama bindim ve şehre doğru, Atatürk heykelinin bulunduğu alana doğru seyir halindeyim. Alana 500 metre kala polisler yolu kesmişlerdi. Seyir halindeki tüm arabaları arka caddeye yönlendiriyorlardı, çünkü meydana tören vardı. Ben de arka caddeden gittim ve uygun bir yere aracımı park ederek, tören alanına yöneldim. Tören alanına açılan tüm yollar polis tarafından kapatılmıştı. Ne araba, ne de sıradan vatandaşlar, çocuklar, kadınlar... kısaca törenle ilgisi olmayan hiç kimse, tören alanına sokulmuyordu. Törenin başlamasına, daha doğrusu 9:05'teki saygı duruşu için sirenin çalmasına 5-6 dakika kala, 100-150 kadar Aczmendi o tuhaf kıyafetleriyle, ellerinde sırıklar(asalar)la tören alanına geldiler.

Tören alanı deyince, Elazığ'ı bilmeyenler büyük bir alandan sözettiğimi sanacaklar ve Aczmendiler'in de koca bir alanın bir köşesinde gelip durduklarını zannedecekler. Hayır, 1930'larda yapılmış Atatürk heykelinin bulunduğu alan, toplam 300 kişi alacak ufak bir meydandır.

İşte bu alana giren 100-150 kişilik bu Aczmendi grubu protokol ve resmî zevatla yan yana durdular. Polis, yanında çocuğuyla yürüyen bir bayanı, memur tipi taşımayan bir esnafı dahi tören alanına yaklaştırmazken, bu Ortaçağ kıyafetiyle ellerinde koca koca sırıklar olan, sarıklı, saçlı sakallı 100-150 kişilik güruhu nasıl bu alana aldı, hiçbir Elazığlı bunu izah edemedi. Ayrıca tören alanında devletin Valisi, Kolordu Komutanı, üst düzey subaylar, Cumhuriyet Başsavcısı, Emniyet Müdürü ve tüm devlet görevlileri hazırды ve hiç kimse bunların burada ne işi var diyerek de müdahale etmedi. İşin daha da garibi, o gün Türkiye'de bir tek özel televizyon var (Cem Uzan'ın İnterstar'ı). O da 80 vilyet içinde, canlı yayın arabasını ve ekibini Elazığ'a göndermiş.

Sahne hazır... Kameralar yerlerini almışlar. 100-150 Aczmendi, Vali, Kolordu Komutanı, Cumhuriyet Başsavcısı ve Emniyet Müdürü'nün bulunduğu zevatla yan yanalar... Nihayet saat

9:05'i gösteriyordu. Siren sesi duyulur duyulmaz, o 100-150 kişilik Aczmendi grubu ellerindeki uçlarında demir olan asalarını var güçleriyle yere vurmaya başladılar. Arkasından tekbirler getirdiler. "Kahrolsun Kemalist rejim, kahrolsun laik Cumhuriyet" diye sloganlar atmaya başladılar. Her şey saniye saniye İnterstar ekranlarından canlı olarak yayınlanıyordu. Tüm Türkiye ayağa kalktı.

Birileri amaçlarına ulaşmıştı. Tüm Türkiye artık irticanın ayak seslerini duymuştu. Uyuyan bir kişi vardı Başbakan, Necmeddin Erbakan!..

Bir yandan Aczmendiler, bir yandan Ali Kalkancılar, her gün bir eyleme imza atıyorlardı ve bunları tüm Türkiye ekranlardan bir dizi seyreder gibi izliyordu. Vatandaş, o gün, bugünkü gibi derin bir yapının bunları tezgâhladığını düşünemiyordu bile. Basın "tek merkezden kontrol ediliyordu" ve halkı rahatça yönlendirebiliyordu.

Müslüm, her hafta ekrandaydı. Öyle sözler söylüyordu ki, duyanlar kulaklarına inanamıyordu. İşin garibi hiçbir "CUMHURİYET SAVCISI" bu olaylar karşısında dava açmıyordu. Örneğin bir akşam İnterstar'da 3,5 saat süren bir programa çıktı Müslüm Gündüz. Sunucu, ona şunu sordu:

- **Sunucu:** Amacınız ve hedefiniz ne?
- **Müslüm Gündüz:** Kemalist rejimi yıkıp, şeriat ve hilafeti geri getireceğiz.

- **Sunucu:** İyi ama, bu rejimi, laik Cumhuriyeti koruyan çok güçlü bir ordu var. Bunu nasıl yapacaksınız? Ordu buna müsaade eder mi?

- **Müslüm Gündüz:** Kemalist rejimin ordusuna karşı, biz de bir ordu hazırlıyoruz. Türkiye'nin dört bir yanında yüzlerce kamp kurduk. Buralarda silahlı eğitim veriyoruz. Öyle imanlı bir ordu yetiştiriyoruz ki, bu Kemalist ordu çil yavrusu gibi dağılacak. Bu Kemalist subaylar korkudan kaçacak delik arayacaklar.

Program yöneticisi dersini iyi çalışmıştı. Can alıcı noktadaki soruyu sormuş, sıra üzerine kaymaklı kadayıfı koymaya gelmişti.

- **Sunucu:** Peki, efendi hazretleri bir ordu yetiştirdiğinizden, ülkenin dört bir tarafında silahlı eğitim veren kamplar kurduğunuzdan bahsediyorsunuz. Bunun için bir finans kaynağı gerekir, bu iş çok para gerektirir. Bu parayı nereden buluyorsunuz?

- **Müslüm Gündüz:** Para sıkıntımız yok. İran'dan bize çuval çuval para geliyor elhamdülillah!..

Fazla söze lüzum yok. Bu zat 3,5 saatlik bu programdan sonra, elini kolunu sallayarak Mercedes'ine bindi ve gitti. Bir tek savcı kılını kıpırdatmadı, hakkında tek soruşturma açılmadı.

Başbakan Erbakan, İçişleri ve Adalet bakanları ne yapıyordu dersiniz; onlar da Başbakanlık binasında tarikat şeyhlerine iftar yemeği vermekle meşguldüler.

Aczmendiler ve Ali Kalkancılar, senaryo gereği her hafta bir yerde rollerini icra ederken, Başbakan Erbakan da katıldığı her resmî tören ve açılıшта hakaretlere uğruyor, tahkir ediliyor, pişkin pişkin de sesini çıkaramıyordu. Öyle ki Erzurum'da bir Tümgeneral bir köy kahvesinde yaptığı basın toplantısında Başbakan'a "pezevenk" diyordu, Başbakan'ın sesi çıkmazken, Cumhurbaşkanı Demirel de "deşarj oldu, boşaldı" diyerek konuyu geçiştirdi.

Yetmedi... Müslüm nerede, İnterstar orada. Bu sefer hazret Adana'da... Muhabir soruyor:

- **Muhabir:** Efendi hazretleri, hayrola Adana'da ne geziyorsunuz? (Tabi kimse, Türkiye'nin tek özel televizyonu olarak sen ne geziyorsun Adana'da diye sormuyor!)

- **Müslüm Gündüz:** Hayırlı bir iş için buradayız. Bir kardeşimiz Şeytana uymuş zina işlemiş. Sonra pişman olmuş ve arkadaşlara itiraf etmiş bu günahını. Arkadaşlar da bize haber verdiler. Biz de kalktık, geldik.

- **Muhabir:** Eee, ne yapacaksınız?

- **Müslüm Gündüz:** Zinanın cezası belli. Şeriat mahkemesinde önce yargılayacağız, sonra da "recm" (taşlayarak öldürme) uygulayacağız.

- **Muhabir:** Ama nasıl olur? Bu ülkede medenî hukuk geçerli. Laik hukuk var. Devletin kanunları, yasaları var. Siz ayrı bir hukuk sisteminden bahsediyorsunuz, nasıl olur böyle bir şey? Devlet size bu ülkede şeriat kurallarını uygulamaya müsaade eder mi?

- **Müslüm Gündüz:** Edecek, edecek. Sadece burada değil. Bu günahkar kardeşimize recm cezası uyguladıktan sonra, buradan da Kastamonu'ya gideceğiz. Orada da böyle bir suç işlenmiş, orada da şeriat mahkemesi kuracağız ve recm cezasını uygulayacağız! Türkiye'nin her tarafından kardeşlerimiz bize haber veriyorlar ve biz bundan böyle tüm şehirleri gezeceğiz ve buralarda şeriat mahkemeleri kuracağız. Artık Müslümanlar bu Kemalist ve kafir devletin mahkemelerinde yargılanamayacaklar. Bitti artık, bu Kemalist rejimin sonu geldi.

Bu dehşet verici sözler karşısında Cumhuriyet savcılarını kollarını kıpırdatmazken, Müslüm Gündüz de elini kolunu sallaya sallaya, peşinde İnterstar, her hafta bir şehirde, farklı bir eyleme imza atıyordu.

Peki, neredeydi bu Cumhuriyet savcıları?..

Haa, onlar mı, onlar Cumhuriyet'i daha büyük tehlikelere karşı korumakla meşguldüler. Neydi o daha büyük tehlikeler dersiniz, fazla uzatmadan, bir iki örnekle iktifa edelim:

Efendim o sıralar Süper Star'ımız Ajda Pekkan bir magazin gazetesine röportaj veriyordu. Sanatçılarla yapılan bu tür röportajların formatı bellidir. Müzik ve sahne çalışmalarından, yediği yemeklere, yaptığı perhize, olduğu estetik ameliyatlara kadar her türlü soru sorulur. Sıra, birlikte olduğu erkek arkadaşına gelmişti. Aylardan beri birlikteydiler ve aynı evi paylaşıyorlardı. Ajda Pekkan bu konu ile ilgili sorulara yuvarlak cevaplar vererek geçti-

riyordu. Muhabir ısrarla bu ilişkinin sonucunda “evlilik” var mı, yok mu şeklinde sorular soruyordu. Ajda Pekkan bu birliktelikten mutlu olduğunu, düzeyli bir ilişki sürdürdüklerini, kağıt üzerinde bir imzanın çok da önemli olmadığını, ayrıca biraz da gülümseyerek “aralarında imam nikahı kıydırdıklarını” da söyledi.

Aradan birkaç gün geçti geçmedi, gazetelerde bir haber, İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı, Ajda Pekkan hakkında, “devletin anayasal düzenini, tamamen veya kısmen dinî yasalara dayandırmaktan” dolayı dava açtı.

Yani, devletin laik anayasal düzenini değiştirmek, şeriat yasalarını uygulamaktan dava açıldı. Özetle, Ajda Pekkan “şeriat”çılıkla suçlanıyordu. Ajda Pekkan ve şeriat... Düzen ve rejimi tehlikeye sokmuştu. Bu nedenle dava açılmıştı. Dava sırasında Ajda Pekkan’ın avukatları kırk dereden su getirselers de sonucu değiştiremediler; savcı ve hâkimlere laf anlatamadılar ve Ajda mahkûm oldu. Hapis cezası paraya çevrilerek ertelendi. Aynı şekilde yıllar sonra Hülya Avşar da böyle bir laf etti, o da mahkûmiyet aldı.

Şimdi herkes; sağcı-solcu, laik-antilaik, Alevi-Sünni, Türk-Kürt, büyük-küçük, asker-sivil, hatta kedi-köpek... Evet, herkes şapkasını önüne koysun ve düşünsün: Bir yanda Aczmendilerin lideri Müslüm Efendi o tuhaf giyimiyle, elinde sopasıyla, televizyon ekranlarından Türkiye’nin dört bir yanında silahlı eğitim veren askerî kamp kurduklarını, amaç ve hedeflerinin bu Kemalist ve laik rejimi yıkmak olduğunu, bir süre sonra bunun için iç savaş çıkartacaklarını, laik ve Kemalist orduyla savaşıacaklarını, onları çil yavrusu gibi dağıtacaklarını... Her şehirde Şeriat Mahkemeleri kurduklarını, devletin anayasal hukuk sistemini tanımadıklarını ve kendi hukuklarını icra ettiklerini bangır bangır bağırarak ilan ediyor; elini kolunu sallayarak da vilayetten vilayete giderek her hafta bir eylem gerçekleştiriyor, Cumhuriyet savcılarında tık yok!..

Ama iki sanatçının özel hayatı, rejimi ve laik cumhuriyeti tehlikeye sokuyormuş iddiasıyla Cumhuriyet savcıları

şahin kesiliyor, derhal davalar açılıyor ve mahkumiyet kararları çıkıyor!..

Bugün Ergenekon Terör Örgütü olarak isimlendirilen bu derin yapıyı savunanlar, bu mazlum millete yukarıdaki bu olayların makul bir izahını yapsınlar, Ergenekon'un en ateşli avukatı olmaya hazırım. Saygın adamlarmış, yurtseverlermiş, ülkenin bölünmemesi için çalışan kahramanlarmış, geçin artık bunları. Millet uyandı, maymunun gözü açıldı.

Vatan-millet-Sakarya edebiyatı bu tür alçakların ağzına artık yakışmıyor. Ellerindeki bayrak, yakalarındaki Atatürk rozeti bu pisliklerini örtmeye yetmiyor.

Bu millet resmî tören nutuklarıyla süslenmiş bir Garnizon Cumhuriyeti, mafya ve çete düzeneğiyle işleyen bir devlet çarkı istemiyor. Bu milletin isteği, Atatürk'ün hayal ettiği ve hedef olarak gösterdiği "Muasır Medeniyeti Yakalayan Bir Devlet"e sahip olmak istiyor. Hukukun üstünlüğünü hayata geçirmiş, evrensel demokrasinin kurallarını uygulayan, evrensel insan haklarını gözeten, vatandaşlarını tebaa görmeyen, zenci ve beyaz tasnifine tâbi tutmayan, şeffaf ve millî iradeye kendini teslim etmiş "laik, demokratik, sosyal bir hukuk devleti" talep ediyor.

Mesut Yılmaz Başbakan iken, Gazi olayları için bir cümle sarfetmişti: "Devlet, vatandaşına tuzak kurmaktan artık vazgeçmelidir!"

Evet, devlet bugün artık bu anlayışından vazgeçiyor. Bağır-saklarını temizliyor; bu bağır-sak temizlemenin önünde durmaya çalışanlar, boşuna uğraşmasınlar, bu pisliğin içinde boğulup gideceklerdir.

Bu millet artık Garnizon Cumhuriyeti istemiyor!

Bu millet, çetelerin yönettiği bir Cumhuriyet istemiyor!

Bu millet, laik, demokratik, sosyal bir hukuk devleti olan bir Cumhuriyet istiyor!

Temmuz 2009

ERGENEKON MEDYASI

””

Atatürk ne demişti: Türk milleti zekidir, çalışkandır!

Çalışkanlığı eskidendi.

Zekiliği ise tartışma konusu... Gerçi Aziz Nesin %65'i aptaldır dediğinde, kıyamet kopmuştu ama her kızan Türk de akabinde “rahmetli az söylemiş!” diye de hayıflanırdı.

Ben bu milletin zeki olduğuna inananlardanım. Ancak aptallık derecesinde saf da olduğuna... Ama kesinlikle aptal değil.

Nasreddin Hocalar yetiştiren bir millet, nasıl aptal olabilir ki?

Bu milletin aptal olmadığını, medyaya bakarak anlayabilirsiniz. Bu medya, 50 yıldır uğraşıp durur da, bu milleti bir türlü yönlendiremez. 1950’den beri yapılan seçimlere bakın, anlarsınız!

Bu millet, kendi değerlerine karşı olan bu medyayı yıllardır beslese de yönlendirmesi tuzağına hiç düşmedi.

Medya da bunun farkında. Bu nedenle satabilmek için hep tepkisel haberler yaptı. Tabak çanak verdi, cinsel dürtülerini tahrik etti. Ama oyunu yönlendiremedi.

Millet son zamanlarda medyaya çeşitli isimler de takmaya başladı: Önce “Kartel Medyası” dedi. Uzun süre bu tabiri kullandı. Ancak son gelişmeler bu tabiri yeterli görmedi. Bu sefer “CHP Medyası” adını taktı. Bu biraz sevimsiz bir tabirdi. Üzerinden çok geçmedi, yeni bir isim buldu: “Ergenekon Medyası”!

Benden söylemesi: Bu isim, milletin çok hoşuna gitti. Genel yayın yönetmenleri, ne yapıp edin; bu milleti bu isimden vazge-

çirin. Kahvelere muhabirleriniz girip çıksınlar, birçok kahve artık gazetelerinizi almıyor. Ergenekon medyası bu kahveye giremez diye de açık açık söylüyorlar!

Yazık oldu bu ülkeye. Bu hallere düşmemeliydik. Medyamız bile kaç bölündü bakın: Dinci medya, demokrat ve liberal medya, faşist medya ve Ergenekon medyası!..

Bu tasnifte bir şey dikkatinizi çekmiyor mu?..

Komünist medya yok!.. Mihri Belli "92 yaşına girdim, iki gün önce düştüm ayağımı iki yerden kırdım, yataktan kalkmaya takatim yok... Olsaydı, bir komünist medya kurardım!" diyor.

Bu toz duman içinde, herkes Erdoğan ve iktidar partisinin akıbetine kilitlenmişken bir şey gözden kaçırılıyor: Baykal'ın telaşı!..

Sakın tasfiye edilme telaşı olmasın?..

Gülmeyin, hiç de uzak ihtimal değil.

Bu ülkenin gerçek bir sosyal demokrat partiye ihtiyacı olduğunu Mısır'daki sağır sultan duydu da bizimkiler anlamamazlıktan geliyorlar!..

Dikkatli takip edin, avukat beyi...

Temmuz 2008

BUNLARIN GÖZLERİ GÖRMEZ, KULAKLARI DUYMAZ!

””

Belgenin aslı ortaya çıktı ya, ıslak imzanın Albay Çiçek’e ait olduğu Adli Tıp raporu ile kesinleşti ya...

Dört ay önce belge “fotokopi” diye ortalığı velveleye veren postal yalayıcı, demokrasi düşmanı, “garnizon cumhuriyeti” aşıkları şimdi ne yapacaklar, herkeste bir meraklı bekleyiş başladı...

Hatta Taraf gazetesi aynı gün bu muhteremlerin “fotokopi” belge hakkında dört ay önce yazdıklarından alıntılar yaptı ve “Milletten özür dileyecek misiniz?” diye de çağrıda bulundu.

Bir-iki gün bu muhterem zevattan ses sedâ çıkmadı. Sonunda sadece Melih Aşık daha önceden yazdıkları için “özür” diledi.

Yanıldığını söyledi.

Ama diğer muhteremlerden ses sedâ çıkmadı. Çeşitli basın organlarında birçok köşe yazarı bu meslektaşlarına çağrılarda bulundu ve onları millettten özür dilemeye davet etti.

Millet bu beklentide iken, Baykal imdatlarına yetişti:

Bu belgenin aslı neden dört ay önce ortaya çıkarılmadı da, şimdi çıkıyor?

Bu muhterem zevat, sus pus iken, muhasara Baykal tarafından delindi ve iğreti de olsa bir çıkış yolu bulundu.

Evet, neden dört ay önce bu belgenin aslı ortaya çıkarılmadı da, bugüne kadar bekletildi?

Güzel bir soru.

Demokrat gazetelerin köşe yazarları bu soruya cevap yetiştirme yarışına giriştiler.

Aynı cenah ikinci bir soru ortaya attı: Bırakın belgeyi melgeyi... Bu ihbarı yapan kim, o bulunsun!

...

Hani kadıncağızın birine tecavüz edilmiş, tecavüzcüyü birisi polise ihbar etmiş. Bu cenah kadını ve tecavüzcüyü bir yana bırakmış, bunu polise kim ihbar etti diye onun peşine düşmüş.

Aydınlarının bu kadar alçaklaştığı bir ülkede insan olarak yaşamak gerçekten büyük zül!

Üç gün önce Melih Aşık özür dilemişti ya; hazmedememiş ki, iki gün sonra onun da imdadına bir şey yetişti!

Islak İmza Makinesi...

Durur mu Sayın Aşık! Hemen çarketti; özrü unuttu, hatta muhtemelen pişman da oldu ve derhal kaleme sarıldı, bu makinenin marifetlerini anlatmaya başladı.

Bu makine herkesin ıslak imzasını taklit edebiliyormuş. Fiyatı da 1000 dolarmış. ABD’de sokaklarda bile satılıyormuş!..

Yeter be, yeter!

Bu millet ahmak değil! Ordumuzun darbeler ve cuntalar hususundaki sicili bellidir. Fazla lafa lüzum yok!

Biraz edep, biraz edep!

Ekim 2009

HÂLÂ UYANMAYACAK MIYIZ?

””

ABD’nin nüfusu, dünya nüfusunun %5’ini teşkil etmektedir. Ama aynı ABD dünya gıda üretiminin %27’sini, enerji üretiminin %32’sini tüketmekte, silahlanmaya da dünyada harcanan paranın %52’sini ayırmaktadır.

Neden?

Adil bir dağıtım olsa, ABD’nin nüfusu kadar dünya üretiminden pay alması gerekir. Yani %5.

Özetle, dünyadaki her yoksulun ekmeğinin yarasını ABD gasp etmektedir.

Emperyalist ülkeler bunu eskiden diğer ülkeleri işgal ederek yaparlardı. Burada bir ordu besleyerek ve işbirlikçi bir yönetimi iktidarda tutarak bunu gerçekleştirirlerdi.

Bu yöntem hem çok pahalıydı, hem de o ülkede milliyetçilik duygularının gelişmesine sebep oluyordu. Nitekim 19. ve 20. yüzyıllarda emperyalist ülkeler sömürgelerini bu nedenle kaybettiler.

21. yüzyılda bu amaç için yeni yöntemler keşfettiler: O ülkede medyayı, siyasî partileri ve mason locaları kanalıyla bürokrasiyi kontrol altına almak ve sivil toplum kuruluşları yoluyla da kamuoyunu manipüle etmek!..

Bunda da başarılı oldular doğrusu.

19 Mayıs 2009 günü Pakistan Devlet Başkanı Asif Ali Zerdari’den şok açıklamalar medyada yer aldı. Zerdari diyordu ki: “11 Eylül saldırısından üç ay sonra el-Kaide lideri Bin Ladin’i yakaladık ve Amerikalılara teslim ettik. Ancak Amerikalılar bir

müddet sonra Bin Ladin'i serbest bıraktılar. Sekiz yıldır da Bin Ladin'in Tora Tora dağlarında saklandığını ve bir türlü yakalanamadığına dünyayı inandırmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bu çabanın arkasında başka plan ve emelleri var!..”

Haydi gelin şimdi bu işin içinden çıkın!

Aklı başında biri çıksın da şu 11 Eylül'ü, Afganistan ve Irak işgallerini izah etsin!..

Bir de kafasını avuçlarının içine alsın ve 50 senedir bu ülkedeki kargaşayı anlatsın. 1980 öncesi sağ-sol çatışmalarını, Alevi-Sünni, laik-antilaik ve en son Türk-Kürt çatışmasını... Haydi anlatın bakalım!

Komünistler Moskova'ya!..

Faşistlere ölüm!..

Gericiler İran'a!..

Yıllarca, yırtınırcasına bu sloganları miting meydanlarında haykırmadık mı?..

Hâlâ da mı uyanmayacağız?..

Bu saatten sonra, hâlâ mı bu çatışma kültürünün ocağına odun taşımaya devam edeceğiz?..

Kimin, kimlerin ekmeğine yağ sürdüğümüzü hâlâ anlamayacak mıyız?..

Derin uykuya, gaflete devam mı?..

Yetmez mi Zerdari'nin bu açıklaması?..

Bunu sıradan bir kişi söylemiyor; bir devlet başkanı ifade ediyor. Hem de ima etmiyor, açık açık söylüyor: 11 Eylül'den 3 ay sonra Bin Ladin'i yakaladık ve Amerikalılara teslim ettik. Onlar da bir müddet sonra serbest bıraktılar. Ve 8 yıldır da tüm dünyaya Bin Ladin'in yaşadığını ispata çalışıyorlar!..

Daha neyi, nasıl söylemek gerekir; başka, daha açık bir söyleme biçimini bilen varsa, beri gelsin!..

Haziran 2009

MASONLAR VE ERUYGUR'DA ELE GEÇEN GİZLİ BELGE

””

GATA'dan yapılan açıklamalara göre, Ergenekon'un birinci derecedeki sanığı Şener Eruygur, beyin kanamasından dolayı hâlâ GATA'da tedavi görmekte!..

Ancak Cumartesi günü (2 Mayıs 2009) Kadıköy'de bir çay bahçesinde kahve içerken kameralara yakalandı.

Gözünü sevdiğimin hukuk devleti! Gücün tebaaya yetiyor. Osmanlı'nın son dönemi de böyleydi. Hani biz Cumhuriyet'le tebaalıktan kurtulmuş, saygın vatandaşlar olmuştuk?

Gerçek şu ki saygın zevat ayrı, tebaa ayrı. Şehit cenazelerine bakın, musalla taşında yatanla, ön safta saf bağlayanları görün... Kim nerede bakın!..

Neyse!.. Nevzat Tandoğan'ın tarifiyle öküz Anadolu'ya ne zaman ayılır, bilemem!..

Gelelim şu gizli belgeye: Ergenekon ikinci iddianamesinin ek klasörlerinde çarpıcı bir belge yer aldı. Şener Eruygur'dan ele geçirilen ve 36. klasörde yer alan bu belge Avusturya'daki Mason toplantısında alınan kararları ihtiva etmektedir. “Convent'te(Otel) Alınan Kararlar” adını taşıyan bu belgede, Türkiye ile ilgili şu çarpıcı tespitler yer almaktadır. Buna göre “Türkiye’de özellikle ‘hassas noktalardaki’ ve basın sektöründe söz sahibi BİRADERLERin uyarılması gerektiğine dikkat çekilerek, hayatî tedbirlerin alınması öngörülüyor. Tüm tedbirlerin alınarak deşifre olmalarının önlenmesi için gereken her şeyin yapılması talimatı verili-

yor. Alınan kararlar sıralanırken şu başlıklar öne çıkıyor: Dinci teşekküllerin önlenmesi konusunda daha dikkatli ve hassas davranılması için basındaki biraderlerin uyarılması. Halkçı partilerin kadrolarındaki biraderlerin miktarının çoğaltılması ve bunların etkilerinin takviyesi. Türk devletlerinin Türkiye Cumhuriyeti ile birleşmesini önlemek üzere kamuoyunun böyle bir birliğin zararlı olacağı yolunda yönlendirilmesi. Dinî gruplar arasındaki ihtilaf ve bölünmelerin körüklenerek, Masonluk aleyhindeki etkilerinin zayıflatılması. İsmi geçen mason biraderlerin dayanışmalarının güçlendirilmesi.”

Herkes şapkasını önüne koyup düşünsün.

Bu basındaki BİRADERLER kimler?

Desteklenmesi istenen bu halkçı partiler hangileri?

Bu partilerde yer alan biraderler kimler?

Bunların sayılarının arttırılması ve etkinliklerinin güçlendirilmesi ne demek?

Yoruma gerek yok. Herkes Türkiye’deki gelişmeleri bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçirsün. Ergenekon medyasındaki kalemşörlerle, partilerdeki avukatlara baksın ve bir kez daha düşünsün.

Mayıs 2009

KARPUZ KAMYONU MU LEN BU?

””

Pazar günü saat sekiz gibi kalktım, alelacele hazırlanıp kendimi dışarı attım. Pencereden hanım “Nereye sabah sabah, kahvaltı etmeyecek misin?” diye ardımdan seslendi.

“İdris’in Kahvesi’ne, kahvaltıyı orada yapacağız.” dedim. Arabama atladım, Karaköy’de Börekçi Abdurrahman’ın önünde arabayı parkettim. Emekli Hâkim Ali Bey, emekli Astsubay Recep Bey, peynirli böreği pek severler. Almasam olmaz. Neyse biraz börek, biraz çörek, 10 adet de simit alıp İdris’in Kahvesi’ne yöneldim. Ellerim dolu olduğu için kapıyı ayağımla iterek açtım.

Pazar sakinlerinin tümü gelmiş ve üç masayı birleştirmişler, beni bekliyorlarmış. Sıcak simitleri, çörekleri ve peynirli börekleri görünce Ali Bey oldukça neşelendi.

Sofra kuruldu, çaylar geldi. Daha bismillah demeden Kaportacı Sabri, emekli asker Recep Beye döndü:

“Söyle bakayım General, nedir şu karpuz kamyonu?”

Karpuz kamyonu tabiri önce herkeste bir şaşkınlık yarattı, sonra kahkahalara sebep oldu.

Bozulan tek kişi ise emekli astsubay Recep Beydi. Arkadaşları ona Ergenekon davasından sonra hep general diye hitap ederler. Takılmak için tabii...

Recep Bey, Karpuz kamyonu tabirinden belli ki rahatsız olmuştu. İkına sıkıla bir yerinden söze başlaması gerekiyordu. Birkaç derin nefes aldıktan sonra; “Arkadaşlar lütfen ciddi olalım

biraz. Ordumuzu yıpratmayalım. Muğla'daki komutan açıklama yaptı işte. O silahlar Ordu'nun malıymış. Resmî evrak ve resmî görevlilerce naklediliyor, bunda ne var?" dedi.

Cümlelerin sonu soru işareti ile bitince, Hâkim Ali Bey Recep Beyin bir kelime daha etmesine fırsat vermeden, bağırarak elini masaya vurdu: "Karpuz kamyonu mu bu len Recep? Ne biçim iştir bu? 900 el bombası, cephane, mühimmat... sivil arabayla, korumasız, eskortsuz... Kafayı yedirme general bana! Bu halde olsa olsa karpuz nakledilir. Bu milleti aptal mı sanıyorsunuz? İki yıldır çırpındıkça batıyorsunuz. Yalan üstüne yalan! Nedir bu!"

Ali Bey sabah sabah o kadar sinirliydi ki, elini masaya vururken çaylar dökülmüş ve 3 bardak da kırılmıştı.

Bir Pazar sabahı, Hâkim Ali ile General Recep'in münakaşaları, ağız tadıyla bir kahvaltı etmemize müsaade etmedi. İkisinin münakaşası tam 2,5 saat sürdü. Kahvaltı boyunca birbirlerine cevap yetiştirmeye çalıştılar.

Sonucu merak eden siz değerli okuyuculara, özetleyeyim:

1. Bu bombaları yükleyen askerlerin arasında bir örgüt sempatizanı olsaydı ve örgüte haber verseydi, örgüt de bu aracı yolda durdurup, ele geçirseydi, ne olurdu?

2. Cephane ve mühimmatın sivil ve kiralık araçla nakledilmesi, yasal bir zorunluluk mudur?

3. Cephane ve mühimmatın, korumasız ve eskortsuz taşınması yönetmelik gereği midir?

4. Yoksa bu da ordumuzun kurmay dehasıyla ilgili yeni bir zihinsel manipüle atraksiyonu mudur?

Bu sonuncusu, akla en yatkın olanı... Zira "kullanılabilecek gazeteciler" listesinde yer alanların, olayın hemen akabinde yazdıkları yazılara bakın: "Efendim, görüyorsunuz bu işler askeriye-nin rutin işleridir. Hepsinin belgesi, görev kâğıdı var. Daha önce ele geçirilen cephanelikler de bu görev formatı içinde belirli yer-

lere saklanmıştı. Bu AKP, ABD ve AB orduyu yıpratmak için gerçekleri ters yüz ederek, bu haince operasyonları yapıyorlar ve kamuoyunu yanıltıyorlar... vs. vs.”

Beyler yırtınmayın, artık ahmak bir halk yaşamıyor bu topraklarda. Onlar uçtu gitti!

Maymunun gözü açıldı. Çırpınmayın, çırpındıkça batıyorsunuz çünkü.

Çare, hukuk devleti ve şeffaflık!

Mart 2010

DİNO MERLİN’İ DİNLERKEN!

””

Türkiye’de birçok kimsenin, özellikle Boşnak kökenli vatandaşlarımızın yakından tanıdığı bir isim.

Kadife sesli, Boşnak şarkıcı...

İlk defa onun ağzından “Da te Nije Alija” şarkısını dinlerken çok duygulanmıştım. Tek kelime Boşnakça anlamadığım halde dakikalarca gözyaşlarıma hâkim olamamıştım.

Bu yıl Srebrenitsa Katliamı’nın yıldönümü anma programları vesilesiyle, bir kez daha aynı şarkıyı onun ağzından dinledim. Yine gözyaşlarına boğuldum.

Kalabalıklar, nasıl içten ve yürekten bu şarkıya katılıyorlar, insanın tüyleri diken diken oluyor!..

Bir lider ancak bu kadar sevebilir halkı tarafından. Cadde ve meydanlarda heykelleri olmamış, ne gam!.. Tüm yüreklerde canlı canlı yaşıyor!

İslam dünyası, Aliya İzzet Begoviç’e “Bilge Kral” sıfatını yakıştırdı.

Siyasetteki anlamıyla değil, felsefî anlamıyla Bilge Kral sıfatını kullandılar!

Boşnak halkı, sokaktaki vatandaş, sıradan insan ona hiçbir zaman “Bilge Kral” demedi.

Boşnak halkı O’na BABO dedi.

Bizdeki Baba yani...

Bu tabiri ilk duyduğumda Demirel aklıma geldi. Bu lakabı Özal karşıtı muhalif parti taraftarları Demirel'e takmışlardı.

"Kurtar bizi Baba!" diye, miting meydanlarında yeri göğü inletiyorlardı.

Baba'yı bu millet, hep İnci Baba'yla el ele tutuşmuş fotoğraflarıyla, yeğen ve kardeşlerinin ticarî faaliyetleriyle hatırlasa da yıllarca peşine takıldıkları Demirel'e yine de Baba dediler.

Tâ ki, Cumhurbaşkanı olana kadar...

Ehh, artık milletle işi bitmişti. Bir daha millettten oy istemeyecekti nasıl olsa!..

40 yıl mücadele ettiği muhalif kesimlerle kol kola girdi. Artık bu kesimin SAYIN Cumhurbaşkanı idi! Millet de önemli değildi bu durumda. Bu cahil halk ancak oyu için keklenirdi. Erzurum'da Kur'an'lı, bayraklı mitingler, İzmir'de çağdaşlık numaraları...

Dünya fani... Allah, bazılarının ömrünü, öbür tarafta azabının arttırmak için uzatmış!..

O tarafta, herkesin saçını önüne dökülecek!

Bakıp göreceğiz!

Ancak bu dünya için şunu söyleyebilirim: BABO, kıyamete kadar halkının gönlünde yaşayacak; her yıl dualarla anılacak, minnet ve şükranla yadedilecek!..

Sana gelince Baba, sen bir kesimin SAYIN Cumhurbaşkanı idin. Bu kesimden Fatih falan bekleme, çoğu bilmez de zaten!..

Benden de bekleme, çünkü ben laik bir bilim adamıyım, öyle irticaî şeyler kitabımda yazmaz!

Haa, saygı duruşunda dur bari dersin, ona da yokum... Bulabilirsen, Sayın diyenler akıllarına gelirse dururlar!

BABO, seni çok seviyorum. Baba seni hiç... haydi üzmemek için susayım...

Darbe olsun mu Baba, ses ver, belki bir daha yol açılır, kim bilir? Ergenekonculara umut bağladıysan, nafile... Bence Cindoruk'u

boşuna konuşuruyorsun, nefesine yazık zavallının. Onunla da herhalde Menderes'le hesaplaşacak o tarafta!..

Bu laf kafa mı karıştırdı?.. Bilemem valla. Benim bildiğim Menderes'in avukatıydı Yassıada'da... Karaköy'de Hüsnü'nün kahvesinin müdavimi eski Demirkatlar, şimdi şüphedeler... Acaba Er-genekoncular mı yerleştirdi yanına, yönlendirsin diye...

Töbü, töbü!.. Ne fitneler çıkıyor bu millettten ya Rabbi!..

Sen bizi koru Tanrım, bu fitne fesatçılardan...

Temmuz 2008

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

””

YASAMA YÜRÜTME YARGI

HUKUK DEVLETİ

””

Dünya kurulduğu günden beri, nerede bir insan topluluğu varsa, orada yasalar da vardır. İlkçağlardan beri bu böyledir.

Tarih boyunca hangi coğrafyada olursa olsun, hatta ister ilahî ister beşerî kaynaklı olsun, yasaların hedefi, amaç ve gayesi, insanın mutluluğu olmuştur. İnsanın mutluluğunu hedeflemeyen yasalar, zulmün ve istibdadın dayanağı olmaktan başka bir işlevi yerine getiremezler.

Daha net bir ifadeyle söyleyecek olursak, yapılan yasaların hareket noktası, devleti ve yönetimin çıkarlarını korumak ise, bu yasalar birer zulüm aracı olmaktan başka bir işe yaramazlar.

Yasaların hareket noktası “insan” olursa, yani bireyin hakları devlete karşı korunur ise, bu yasalar insanın ve toplumun yararına olan yasalaradır.

Devlet sizin için mi vardır, yoksa siz mi devlet için varsınız? Esas mesele budur. Devlet sizin için varsa, bu devlet çağdaş bir devlettir. Siz devlet için varsanız, bu devlet ceberut bir devlettir, bir diktatörlüktür. Adı ister cumhuriyet olsun, ister krallık, fark etmez.

Bunu nasıl anlayacağız dersiniz, ölçüsü basittir: Kanunların hareket noktasına dikkat edin. Daha rahat anlaşılınsın diye, bir örnek üzerinden izah edelim.

Diyelim ki sabah kalktınız, Tedaş’tan bir fatura gelmiş: 10 milyar lira... Önce gözlerinize inanamıyorsunuz, sonra bir yanlışlık olduğuna kanaat getiriyorsunuz. Ortalama her ay 40-50 TL. öderken, bu 10 milyar da nereden çıktı!

Telaşlanmıyorsunuz da... Bir yanlışlık olduğu ortada. Kendinizden emin olarak, fatura elinizde Tedaş'a gidiyorsunuz. Memura faturayı uzatıyorsunuz. Memur da hiç düşünmeden "Bir yanlışlık var." diyor. Sonra bilgisayarı açıyor, bir yıl boyunca ortalama 40-50 TL. arasında faturaların geldiğini görüyor.

"Evet, bir yanlışlık var. Saatten kaynaklanıyor herhalde." Rahatlıyorsunuz. Peki ne yapacağız, bunu nasıl düzelteceğiz diye memura bir soru daha soruyorsunuz.

Hiç düşünmeden şu cevabı veriyor: "10 milyar vezneye yatırın. Sonra gidin mahkemeye müracaat edin. Birkaç ay içinde mahkeme neticelenir. O zaman gelirsiniz. 50 TL.yi keseriz, geri kalan 9 milyar 950 milyonu da size geri öderiz."

Bu memur kafayı mı yemiş, manyak mı diye hiç düşünmeyin.

Yasa böyle diyor, memurun bir suçu yok.

Devlet kendini garantiye alıyor. Sen uğraş dur.

Aynı olay İngiltere'de cereyan etse, oradaki memur o ayın parasını da almaz. Biz düzeltiriz, gelecek ay ikisini beraber tahsil ederiz, der.

Bizimki ceberut devlete örnek; elinki çağdaş devlete...

Tören ve nutuklara devam!.. Cumhuriyetin kazanımları diye yalan dolana devam!..

Yalandan kimse ölmemiş ama bu da böyle gitmez!..

Aralık 2009

DANIŞTAY VE TUZUN KOKMASI

””

Cumhurbaşkanlığı Forsu’nda 16 tane yıldız vardır. Bunun anlamı, tarihte 16 tane büyük devlet kurmuşuz demektir.

Bununla iftihar ederiz. Bu iftihar içi boş bir böbürlenme değildir. Tarih, buna şehâdet eder!

Tabi, bu, aynı zamanda 15 devlet yıkmışız da demektir... İki bin yıllık tarihî süreçte, bu nedenle dostlarımız da çok olmuştur, düşmanlarımız da...

İnsanlık tarihi içinde, dünyaya “düzen vermek” yani “nizâm-ı âlem” iddiasında bulunmuşsunuz; bu hedef için Ortaasya’dan kopup, Viyana kapılarına kadar dayanmışsınız...

Dünyanın hangi köşesinde olursa olsun, yapılan her işte zalim de, mazlum da sizi hatırlamak zorunda kalmış.

Bir zamanlar Ufukların Efendisi idiniz. Ama gün gelmiş, 400 yıl bir valiyle yönettiğiniz küçük bir eyaletinizin çocukları Anayurdunuzu bile işgale tevessül etmiş. Ankara’ya kadar yürümüş. Sakarya’da durdurmasaydık, son Meclisimizi dahi işgal edebileceklerdi. Bir zamanların Ufukları Efendisi olan bizleri kader, bir gün öylesine güçsüz bir duruma düşürdü ki, bir zamanlar kâinata “nizâm” vermeye kalkışan bu millet ve devlet, bağımsızlığını kaybetmekle karşı karşıya geldi.

Kader işte. Her şeyimizi kaybetmiştik. Ayağımızda çarığımız, soframızda ekmeğimiz yoktu...

Ama bir şeyi, tarih boyunca şartlar ne olursa olsun, kaybet-medik: Devlet felsefemizi!..

Evet o, ayaktaıdı. Evet o, hep diriıdı...

Tehlike anları bizim için 1919'da almıyordu... Bugün alıyor, bugün!..

Devlet felsefemiz gitti, gidiyor!

Çetelerin yönettiğı bir devlet, devlet değıldir. Cumhurbaşkanlığı forsunda yer alan 16 yıldıza hakarettir bu!..

Hâlâ bu ülkede siyasetçiler, askerler, yüksek yargı neyin kavgasını veriyor, anlamak mümkün değıil!

Herkes Daniřtay saldırısını hatırlasın tekrar: Bir tesadüf eseri katil yakalanıyor. Önceden hazırlanmış açıklama metni basına servis ediliyor: Dinciler, laik Cumhuriyeti yıkmak için vs. vs... Başta Cumhurbaşkanlığı makamını işgal eden zat olmak üzere tüm devlet erkânı, bu derin çetenin dümen suyuna giriyor, birileri meze masasına gönüllü garsonluk rolüne soyunuyor!..

İlk soru: Daniřtay'ın Güvenlik Kameraları!

İlk cevap: Arızalı!..

Bitti!..

Sokak ise tamam: Kahrolsun şeriat, mollalar İran'a, Türkiye laiktir, laik kalacak!..

Türkiye'nin %80'i, katille aynı dünyanın suçlusu haline geliyor!..

Bugün ortaya çıktı ki, Daniřtay'ın güvenlik kameraları bozuk değıilmiş. Olaydan sonra kayıtlar silinmiş!..

Bu güvenlik kameralarından hangi řirket sorumlu: OYAK!

Yeter mi?.. Devam etmeye gerek var mı?..

Az çok haysiyeti olan, bırakınız milliyetçi, ulusalcı olmayı; bir dirhem de olsa bu topraklara "aidiyet" hissi ile bağılı olan insan, çetelerin hâkim olduğı bu çarkın yokedilmesi için gayret gösterir!

Bu eteler, Türk devlet felsefesini yok ettiler!

İki bin yıllık devlet geleneğimizi yok ettiler!..

Bu albayrak, bu çete artıklarının eline yakışıyor mu sizce?..

Hâlâ Tayyip, Bahçeli, Baykal goygoyculuğuyla mı meşgulsünüz?

Bu bir siyasî mücadele değildir!

Hâlâ mı farkında değilsiniz!..

Nisan 2010

Y-MUHTIRA!

'''

Muhtıralar ülkesi olduk. Binbir kere maşallah!

Allah nazardan saklasın, 27 Nisan e-muhtırasıyla sıcak gündeme oturan konu, erken genel seçimle ve %47 ile aşılmıştı. Ancak ferdî muhtıralar devam etti: Vural Savaş, Sabih Kanadoğlu, Özdemir Özok... Bu ferdî muhtıralar kesmeyince, Yargıtay Başkanlar Kurulu devreye girdi:

Y-muhtıra!

Bu konuda çok şey yazıldı, çizildi. Bir yenisini de ben yazmayayım. Gevezelik etmenin anlamı yok!

Vatandaş bunları nasıl algılıyor, oraya dikkat çekmek istiyorum: Tüfek icad oldu, mertlik bozuldu. Şu körolası televizyonlar çıktı çıkalı, bu milletin ahlakı bozuldu, yani gözleri açıldı. Artık yutmuyor. Kartel medyasının söyledikleri %20'yi heyecanlandırırken, %80'ini bazen öfkeliendiriyor, bazen güldürüyor!

Yargıtay bildirisi, pardon muhtırası ile, öyle yargıya baskı var, yargı bağımsızlığı zedeleniyor... gibi perdeleme numaralarını da kimse yutmuyor.

Dün, yani Pazar günü Karaköy'deki Hüsnü'nün kahvesinde analizleri dinleseyniz, öfkeden kudurur, gülmekten çatlardınız! Avukat Sami Bey, avaz avaz bağıırıyordu: "Baykal, eğer 367 kararını Anayasa Mahkemesi onaylamazsa, ülkede çatışma çıkar dediğinde, neredeydiniz beyler! Bu, yargıyı yönlendirme değil, tehditti, tehdit!"

Avukat Sami Bey sözlerini bitirmeden, emekli nüfus memuru Ali cümleyi tamamladı: “Ya Kanadoğlu’nun tehditleri, Vural Savaş’ın savaş çağrıları?..”

Ortalığı bir sessizlik kapladı. Külyutmaz Recep Efendi ortamı yumuşatmaya uğraştı: “Beyler sakın olalım, herkes işini yapıyor. En son hukuk karar verecek der demez, Arabacı Şerafettin sandalyeyi kapıldığı gibi Recep Efendinin üstüne yürüdü. Kahveci zor zaptetti Şerafettin’i... Simitçi Naci, oturduğu yerden Recep Efendiye taş attı: “Siz Baykalcılar iflah olmazsınız!..” Gerisini yazmayım. Recep Efendi selameti, kahveyi terk etmekte buldu.

Ortalık yatıştır gibi oldu. Avukat Sami Bey tekrar söz aldı: “Arkadaşlar tartışmaya, kavga etmeye gerek yok!.. Her şey ayan beyan ortada. Yahu, ilaç için olsa şu Yargıtay Başkanlar Kurulu’ndaki bir tek muhalif yok muydu?.. Demek ki Baykal boşuna AK Parti kadrolaşıyor diye, ortalığı velveleye vermiyor. Yargıtay aslında burada yargıyı eleştirenleri hedef almıyor. Temel amacı Anayasa Mahkemesi’ne gözdağı vermek. Haziran’ın ilk haftasında görülecek olan 10. ve 42. maddelerle (yani başörtüsü ile) ilgili. Anayasa Mahkemesi bu maddelerdeki değişikliği onaylarsa, AK Parti için hazırlanan iddianame büyük yara alacak. Kısaca, AK Parti o zaman kapatılamayacak. Dava bu. Anayasa Mahkemesi’ne baskı yapıyorlar. Siyasî misyon üstlenmişler!”

Avukat Sami Bey sözlerini bitirince bana döndü ve onaylamamı istercesine sordu: “Öyle değil mi, yanlış mı söylüyorum hocam!”

Nutkum tutuldu, ne söyleyeceğimi şaşırdım: “Görüş kutsaldır, yorum hürdür.” diyebildim. Bunun üzerine Kahveci Hüsnü bana dik dik baktı: “Yapma hoca, geçiştirme, aydınlat bizi!”

Ne diyebilirim ki, tuz da koktu artık. Vatandaş belden aşağı vuranları sevmiyor. Yargıya ise tüm inancını kaybetti. Eskiden adi davalarda şu veya bu nedenle yargıçlar yanlış kararlar verseler de, vatandaş bunu tolere edebiliyordu ve yargı camiasını tümünden suçlamıyordu.

Her sepette çürük elma bulunur mantığıyla geçiştiriyordu.

Ama artık, bırakın yargının bağımsızlığını-tarafsızlığını, bir siyasî görüşün yan kuruluşu gibi görmeye başladı. Yazık, çok yazık!..

Tuz kokmamalı. Bir kuruma en büyük zararı, o kurumun temsilcileri verir, bunu unutmamak lazım. Din adamları dine, doktorlar tıbbı... Yargıçlar da yargıya!..

Benden hatırlatması, bırakınız güven kaybını, nefret oluşuyor, nefret!

Mayıs 2008

HUKUK FİTNESİ

””

Hani Türkçe’de bir tabir vardır: Ya tuz da kokarsa!..

Evet, tuz da kokarsa artık yapacak bir şey yoktur.

Bir ülkede her şey rayından çıkabilir. Zamanla bunun çaresi, bir şekilde bulunur.

Rayından hiçbir zaman çıkmaması gereken, hukuktur. Kokmaması gereken hukuktur!

Kokanı ve rayından çıkanı, hukuk yola getirir, düzene sokar!

Hukuk rayından çıktı mı, artık tuz da kokmuş demektir; yapılabilecek bir şey kalmamış demektir.

Bu nedenle ülkemizde son yıllarda hukukun siyasallaştığı iddia ve ithamları kimsenin dilinden düşmedi. İşin garibi bu iddiaları yüksek sesle dillendirenler, hep bu haltı işlediler.

28 Şubat’ın meşhur brifingleri, Şemdinli rezaleti herkesin hafızasında tazeliğini korumaktadır.

Hele hele seçimler öncesi ortaya atılan 367 karakuşîce rezaleti, Anayasa Mahkemesi’nin verdiği karar, içeride vicdanları kanatırken, dışarda Türkiye Cumhuriyeti’nin saygınlığını yerle bir etti.

22 Temmuz seçimleri, bütün bu olumsuzlukları, demokratik ve millî iradeyi yaralayan, vicdanları sızlatan ayak oyunlarını boşa çıkarınca, hukuk üzerinden yeni bir fitne kazanı kuruldu.

Cindoruk, durduk yerde, şeytanın aklına gelmeyi değil, şeytanı bile isyan ettirecek bir iddia ortaya attı: Bu Meclis, Cumhurbaşkanı seçemez. Ortada iki Anayasa hükmü var. Eski

hüküm geçersizdir, Cumhurbaşkanı referandumla seçilmelidir. Bu Parlamento seçemez. CHP, bunu Anayasa Mahkemesi'ne götürmelidir!..

CHP'nin seçimde yediği tokatla hâlâ aklı başına gelmediği halde, şeytanı bile pes ettiren bu iddiayı, Allah'tan cidiye almadı.

Bu konuyu hangi Anayasa profesörüne sordularsa, bu saçmalığa kimse cevap vermeye bile tenezzül etmedi. Vural Savaş, Kınadoğlu dahil.

Geçen, Anayasa hukuku profesörü Ergün Özbudun'a da soruldu. Özbudun, Hukuk Fakültesi I. sınıfta hukuk metodolojisi dersinde ilk öğretilen şeyin, yeni bir yasa maddesi yürürlüğe girene kadar, eskisinin hükmünün geçerli olduğunu söyledi ve Cindoruk'a bir sualle karşılık verdi: Ya referandumda red çıkarsa ne olacak?..

Tabi, bu sorunun cevabı verilemez!

Peki, Cindoruk bu fitne ateşini niye yaktı?..

Bu fitnenin kaynağı Demirel'dir. Zât-ı âlileri, Azrail'i hiç aklına getirmemektedir. Bütün derdi, bu Meclis seçmezse, Ekim'de referandum var. Ben de aday olurum; zinde güçleri, sol seçmeni, laik-maik çevreleri, AK Parti dışındaki sağ seçmeni, iç-dış şer odaklarını yanıma alır, bir dinci-yobazı altederim!.

Hesap, bu!..

Ülke bundan zarar görmüş... Kimin umurunda!!!

Ben varsam, Türkiye Cumhuriyeti olsun!..

Ben yoksam, tufan, tufan!..

Hiç merak etmeyin, tarih bu millete yaptığınız ihaneti yazacaktır!

Siz "Bu ülkede Cumhurbaşkanlığı yaptım, Başbakanlık yaptım. Ülkeye şu kadar baraj, bu kadar okul yaptım!.. Bu ülkeye 40 yıl ömrümü verdim, şu kadar hizmet ettim..." deyin, durun!..

Kalkınmış ülkeler karşısında halimiz ortada!

Koltuk uğruna, iç-dış şer cephelerinin çıkarlarını koruyarak,
hep bu milleti uyuttunuz!..

Tarih, Cumhurbaşkanı da Başbakan da olsa, bir gün hainleri
mutlaka yargılayacaktır...

Ağustos 2007

CUMHURİYET VE HUKUK FELSEFEMİZ, ELVEDA!

””

Evet, 85 yıllık Cumhuriyet 5 Haziran 2008’de bitti. Hem de bir metre beze yenildi. Bütün değerlerini, ideallerini, hedeflerini inkar ederek, intihar etti!

Üç bin yıllık devlet felsefesini, hukuk felsefesini inkar ederek!..

Anayasa Mahkemesi bunu yapacağına, keşke asker yönetime el koysaydı. Demokrasiyi bir kez daha rafa kaldırsaydı!..

Bu çağda olmaz ama ona alışkındı bu millet. Ordusuna kızsada, ondan soğumazdı da... Bir kez daha yüreğine taş basar, yutkunur dururdu. Sineye çeker, yeni bir baharı beklerdi.

Bu seferki öfkesi sivillere ve kurumlara... 4 gündür kahvelerdeki öfke ve nefreti görünce, irkildim doğrusu.

Millet aldatıldığıının, adam yerine koyulmadığının öfkesi ile burnundan soluyor! Saflar ayrışacak ve toplum kamplara bölünecek. Hem de kin ve nefret duygularıyla!..

Tüm Türkiye’nin nasıl kamplara bölüneceğini yazmama kale-mim müsaade etmiyor. Ama Doğu ve Güneydoğu’daki Kürt vatandaşlarımız bu öfkeyle silme olarak oylarını DTP’ye verecekler. 4 gündür telefonla konuştuğum birçok insan bunu açık açık, hem de öfkeyle haykırarak söylüyordu.

Bu ülkenin zencileri olmayı artık kendilerine yediremiyorlar. Bu öfkenin önünde artık hiçbir duvar duramaz!

Geçen yıl Bern (İsviçre)'de, Adalet Caddesi'nde gezerken göğsüm kabarmıştı. Bern Ombudsman'ına 1540'larda yapılmış tarihî çeşmeyi (üzerinde insanlık tarihinin hukuk ve adalet timsali dört şahsiyetinin büstü vardı. Bunlardan biri de Kanuni Sultan Süleyman'dı) göstererek, "İşte ben onun torunuyum!" demiştim. Gerçekten yürüyüşüm değişmişti, omuzlarım dikleşmişti.

Anayasa Mahkemesi'nin 9-2'lik kararını duyduğumda, Kanunî'nin büstü ile İsviçre Baş Ombudsmanı'nı gözlerimin önünde canlandı.

Kanunî'nin yüzü morarmıştı...

Ombudsman'ın suratı şaşkındı...

Anayasa Mahkemesi'nin üyeleri sadece hukuku katletmediler... Hukuk felsefemizi de yok ettiler!

Millî Mücadele'yi yapan o yüce Meclis'in haysiyet ve şerefini ayaklar altına aldılar!..

Cumhuriyet'in kurduğu sistemi paramparça ettiler!..

Yazık!..

İdeallerimizi, hayallerimizi, amaçlarımızı doldurduğumuz o billûr kâse kırıldı. Artık ne yaparsanız yapın, onu eski haline getiremezsiniz!..

Biz Cumhuriyet'i bir zamanlar komünistlerin, sonra mürtecilerin, en sonunda da bölücülerin yıkmak istediklerini hep düşünürdük!..

Taraf ve siyasallaşmış yargının bunu yapabileceğini aklımızın ucundan geçirmez, rüyalarımızda da görsek, hayra yormazdık!..

Bu dünyada aklını ideolojilere esir etmemiş, Allah'la problemli olmayan, azıcık vicdan sahibi, azıcık hak hukuk kavramına inanan hiç kimse, bu kararı içine sindiremez!..

Evet, Anayasa Mahkemesi bu cinayeti işleyeceğine, keşke asker bir kez daha darbe yapsaydı... Hatta 10 yıl da gitmeseydi...

Bu olmamalıydı. Hukuka saygı ha!.. Bunu artık bu millete söyleyeceğinize, bence küfredin. Daha az tepki alırsınız!..

Elveda Cumhuriyet!..

Haa, bundan sonra adın Cumhuriyet olsa da, sen artık ideal-lerimizin Cumhuriyeti değilsin!..

Son bir not: TBMM haysiyetine indirilen darbeye ne diyecek, şimdi herkes onu bekliyor.

Haziran 2008

ELİTLERİN İHANETİ

””

Her millet, tarihte yetiştirdiği aydınlarla, bilim ve düşünce adamlarıyla, sanatçılarıyla iftihar eder!..

Buna paralel olarak da dünya milletleri arasında itibar görür.

Aydınlar, vizyon sahibi olur. Bilimin ve aklın öncülüğünü yapar. Hep gerçeğin yanında olur. Popülizme tenezzül etmez.

Hele hele konjonktür gereği, kendi statüsü ve menfaati için, resmî statükonun zağarlığını yapmaz.

İdeolojilerin esiri ve papağanı olmaz.

Kendi menfaati için vatan ve milletin geleceğini tehlikeye atmaz.

Son ikiyüz yıldır bu millet aydın yetiştiremedi. Meydanı boş bulan Batı emperyalizminin bu topraklarda kurduğu okullardan yetişen; bu millete, bu topraklara, bu medeniyet havzasına yabancı, soysuz ve sopsuzlar kendilerini aydın diye tarif ettiler!..

Milleti ve onun değerlerini hep hor gördüler.

Yetiştikleri okullarda, aldıkları eğitim neticesinde kendi medeniyet havzasının değerlerine karşı kompleks duydular, hatta nefret ettiler.

Emperyalizmin dünya görüşüne, aldatıcı değerlerine hayranlık beslediler. O değerleri hep savundular!..

Ezan, bayrak, örf-âdet, tarih... hepsine soğuk baktılar.

Bir ara Marksizme sarıldılar; sonunda onu da rezil ettiler. Marks'ın kemiklerini sızlattılar.

Şimdi de Atatürk ticaretiyle meşguller; bu devletin millî kurucusuna daha dün "gardrop devrimcisi" diyerek küçümseyenler; birbirlerini küçümsemek ve aşağılamak için "Sen devrimci değil, Atatürkçüsün!" diye suçlayanlar, bütün bunları unuttular. Hiç unutmadıkları ve vazgeçmedikleri milletin değerleriyle savaşma aktivitelerini şimdi de Atatürkçülük, laiklik, çağdaşlık söylemleriyle sürdürmektedirler!..

Bakar mısınız şu anayasa tartışmalarına!..

Aldıkları tavra bakın!..

Daha düne kadar, her ağızlarını açtıklarında 82 Anayasası'nı yerden yere vuruyorlardı. Darbe anayasasıyla bu ülkenin idare edilemeyeceğini her platformda bunlar dile getiriyordu.

Şimdi Meclis yeni bir anayasa çalışması başlattı. Henüz ortada hiçbir şey yok!..

Ortalığı velveleye verdiler: Bu anayasaya dokundurtmayız!..

Tıpkı köprüyü sattırmayız gibi!..

Daha taslak bile ortada yok!..

Nedir bu yaygara? Hem de yine yarım metre bez üzerinden...

Beyler, taslak herkesin önüne gelecek; herkes istediği katkıyı yapsın. Hatta alternatif anayasa taslakları sunulsun!..

Hayır... Bu ülkede 40 yıl siyaset yapan bazı yüzüstler daha da ileri giderek, bu Meclis'in anayasa yapamayacağını, anayasaları ancak Kurucu Meclislerin yapabileceğini dahi söylemekten çekinmediler!

Yani ancak asker ihtilal yaparsa, o zaman yeni anayasa yapılabilir. Normal bir dönemde millî irade, Meclis bu tür şeyler yapamaz!..

Şu üniversitelerin haline bakar mısınız!..

Kaç tane hukuk fakültemiz var? Kimse bu tür bir çalışma içine girmiyor. Rektörler toplanıp ultimatom yayınlıyorlar!..

Tanrım, aklıma sahip ol!..

Yüce Atatürk, kalk da şunların yüzüne okkalı bir şekilde tükür!..

Bunlar, kurduğun cumhuriyeti ve devleti çağdaş uygarlık düzeyine bırak çıkarmayı, sadece önünde engeller, engel!..

Haysiyetli aydın yetiştiremeyen sistemler, emperyalizme hizmet eden elitler yetiştirir ancak!..

Tiksiniyorum bu elitlerden!..

1920'lerde bu ülke ve millet emperyalizmden kurtuldu, ama onun tohumlarını ektiği bu uşaklardan hâlâ kurtulamadı...

Eylül 2007

BU SAYIŞTAY NİÇİN KURULMUŞ?

””

Geçen ay Denizcilik Sendikası eski başkanı televizyondaydı. Elinde bazı belgeler, rakibi mevcut sendika başkanının yolsuzluklarını açıklıyor. İddialarına göre, mevcut başkan döneminde bir milyon dolar para buharlaşmış. Bunun için mahkemeye başvurmuş, mahkeme de sendikadan böyle bir yolsuzluğun olup olmadığını sormuş. Sendikadan gelen cevap: Harcamalar yasal, herhangi bir yolsuzluk yok!..

Eski başkanın isyanı bu noktada. Diyor ki: Sendikaların malî denetimini, sendikanın denetleme kurulu yapar. Denetleme kurulu iki kişiden oluşuyor: Biri mevcut başkanın oğlu, diğeri yeğeni!..

Bunlar doğru yalan, bilemem. İddia şimdilik...

Ancak tüylerimi diken diken eden şey, bundan sonra söyledikleri. Eski başkan diyor ki, bizleri malî açıdan eskiden Sayıştay denetlerdi. 28 Şubat sürecinde ben başkandım. Bir gün birkaç kişi makamıma geldi ve bana şu teklifte bulundular: Bu hükümet gitmeli, gidecek. Bu süreçte hükümetin yıkılmasına katkıda bulunursanız, karşılığında malî denetiminizi Sayıştay'dan alıp, size vereceğiz! Tüm sendikalar gibi, biz de kabul ettik. Hükümetin yıkılması için var gücümüzle çalıştık. Nihayet hükümet yıkıldı (Erbakan Hükümeti), yeni kurulan hükümet (Mesut Yılmaz Hükümeti) de yaptığı yasal düzenlemeyle, malî denetimimizi Sayıştay'dan aldı, bize verdi.

Breh, breh, breh!..

28 Şubat'ın vatan kurtaran irtica avcılarının marifetini gördünüz mü?..

Şimdi sıkı durun: 3-4 gün önce basında yer aldı. Cumhurbaşkanlığı'na bağlı Devlet Denetleme Kurulu, 16 meslek kuruluşunu incelemeye almış. Bu inceleme sadece malî açıdan değil, bu meslek kuruluşlarını daha aktif hale getirmek için yapılmış. Bir de adeta ölü halde bulunan Devlet Denetleme Kurulu'nu etkin çalıştırmak için bu faaliyetlere başlanmış.

Vay Abdullah Gül sen misin bunu yapan?.. Meslek kuruluşlarından ardı ardına açıklamalar gelmeye başladı. İşte birkaç örnek:

Özdemir Özok (Türkiye Barolar Birliği Başkanı): “*Bunlar, darbe döneminin uygulamaları!*”

Mehmet Soğancı (Türkiye Mimarlar ve Mühendisler Odaları Birliği Başkanı): “*Neden şimdi akıllarına geldi? Bir duyumu alındı meslek örgütleri hakkında? Bunu bize açıklasınlar. Bu denetlemenin bir nedeni olmalı. Meslek birlikleri bu durumdan çok rahatsız. Ortada siyasî bir tavır varsa, açıkça belirtsinler. Türkiye'nin bugünkü siyasî ortamı oluşuncaya kadar neden işletilmiyordu bu sistem?*”

Mehmet Alkan (Veteriner Hekimler Birliği Merkez Konseyi Yön. Kur. Başkanı): “*Bu bilgilerin istenmesi tuhaf geldi.*”

Celal Korkut Yıldırım (Diş Hekimleri Birliği Başkanı) : “*İlk kez böyle bir olayla karşılaşıyorum. Günümüzde yaşanan olaylara denk gelmesi tesadüf müdür? Geçmişte böyle bir şey yapılmıyordu. Meslek kuruluşlarının ve sendikaların idarî ve malî olarak denetlenmesiyle ilgili kendi iç denetleme kurulları var.*”

Ve gelelim CHP'ye.

Kemal Kılıçdaroğlu (Grup Başkanvekili): *"Bu tür denetim-leri kuşkuyla ve endişeyle izliyoruz."*

Fazla lafa hacet yok... Her şey ayan beyan ortada... Nevzat Tandoğan'ın deyimiyle "Ey öküz Anadolulu!..." Senin görevin vatanın başı sıkıştığında askere gitmek ve şehit olmak! Barış zamanında ise, eşşek gibi çalışıp, vergi vermek! Senin vergilerinle, bu vatandaşlar da har vurup harman savursunlar. Sayıştay'ı niye mi kurduk, yeşillik olsun, yeşillik... Hâlâ anlayamadın mı?...

Türk öğün, çalış, güven!..

Senin haklarını biz savunuruz: Köylü milletin efendisidir!.. Kahrolsun emperyalizm!.. Sömürü düzenine son!.. Emekçilerin alın teri!.. Laiklik!.. Cumhuriyet'in kazanımları!.. Avrupa Birliği'ne hayır!.. Kıbrıs gidiyor!.. Vatan satılıyor!..

Cart curt!!..

Sen vergi ver. Biz harcayalım... Denetim olmasın!.. Yaşasın laiklik!..

İyi uykular Aziz Nesin, iyi uykular ve dahi tatlı rüyalar öküz Anadolulu!..

Ağustos 2008

SİNDİREBİLİYORSANIZ, BUYRUN!

””

Mayıs ayında Der Spiegel dergisi bir araştırmanın sonucunu yayınladı. Freedom House adlı kuruluşun yaptığı bir araştırma.

Konu: Ülkelerin insan hakları, hukukun üstünlüğü ve demokratik yapıları... Bu konulardaki veriler toplanmış, evrensel kriterlere göre değerlendirilmeler yapılmış ve buna göre de bir sıralama yapılmış. Okur-yazar olmayanlar için de, renkli bir harita eklenmiş:

Yeşil renge boyananlar: Özgür Ülkeler.

Sarı renge boyananlar: Yarı Özgür Ülkeler.

Kırmızı renge boyananlar: Özgür Olmayan Ülkeler.

Türkiye bu haritada nerede, daha açıkçası hangi renge boyanmış diye merak ediyorsanız, hemen söyleyeyim: Sarı renge!..

Yani, insan hakları açısından, ehh... Kimine var, kimine yok... Hem beyazlar var, hem zenciler. Oran vermemiş ama %80 zencinin yaşadığı bir ülke iması seziliyor!

Hukukun üstünlüğü açısından, kanunlar ve yasalar var, ancak hukuk problemlili... Her konu için kullanılacak ve yorumlanacak maddelerle donanmış bir anayasa... Pusu kültürünün tüm psikolojik argümanlarını içinde barındıran bir metin. Rengini beğenmediğin bir çayın, bayrağa hakaret şeklinde yorumlanması, hîn-i hacette olağan karşılanan bir hukuk coğrafyası!..

Demokrasi açısından, kısmen... Seçimler normal ve adil... Ancak millî iradeye karşı tüm önlemler alınmış!..

Bu açılardan, Moğolistan'dan, Endonezya'dan, Güney Afrika'dan... geriyiz. Onlar bile birinci ligde... Biz kimlerle üçüncü ligdeyiz peki: Fas, Yemen, Somali, Afganistan.... Daha sayayım mı?..

Utaniyorum!..

Moğolistan, Endonezya, Güney Afrika birinci ligde. Demokrasileriyle, hukukî yapılarıyla ve insan haklarıyla!..

Bir zamanlar Endonezya mı olacağız diyenlere duyurulur!

A tosuncuklarım sizi o lige alan kim ki onlardan birine benzeysiniz?

İçinde demokrasi olmayan bir cumhuriyet neyinize yetmiyor!

Büyük Atatürk'ün bu milletin istikbali olan çocuklarına armağan ettiği Millî Hakimiyet Bayramı'nı, önce Millî Egemenlik, sonra Ulusal Egemenlik, en sonunda da egemenlik megemenlik de neymiş deyip çocuk bayramına çevirdiniz!

O da sizi kesmemiş olacak ki, kendi çocuklarınız az geldi, en sonunda elin çoluk çocuğunu eğlendirme festivaline çevirdiniz!

Hayırlı olsun.

Endonezya ve Moğolistan'ın altına düşmeyi de içinize sindirin bakalım.

Afganistan'la, Fas'la, Yemen'le aynı ligde Cumhuriyet mitingleri yapın. Dünyadan haberiniz olmadığı için size bir kıyak çekyim: Onlar da Cumhuriyetçi, aynen sizin gibi düşünüyorlar!..

Haziran 2008

MAHALLE HUKUKU!

””

Dil, yaşayan bir varlıktır deriz. Ki bu doğrudur. Her dilde kelimeler doğar, yaşar ve ölür. Kelime ve deyimlerin doğması da, yaşama süreleri de ve ölümleri de toplumların sosyolojik çalkantılarıyla ilgilidir. Örneğin 1980 öncesi Milliyetçi Cephe hükümetleri döneminde, siyasal konjonktür *Erbakan Hoca*’yı istemeye istemeye Demirel’e destek verme mecburiyetinde bırakıyordu. Hoca, bu desteği “*kerhen*” tabiriyle izah etti ki, unutulmuş bu kelime o günden itibaren siyasî literatürümüzde vazgeçilmez bir kavram haline dönüştü.

Yakın geçmişte, Türkiye’deki sosyo-politik çalkantıları izah için *Şerif Mardin Hoca* “*mahalle baskısı*” tabirini kullandı. O günden bugüne de bu tabir herkesin kaleminin ucunda, herkesin dilinde.

Tabi tutulan her yeni kelime, kavram ve tabir, aynı zamanda doğurgandır. Joker misali, her olayı izah için kullanılırlar.

28 Mayıs 2008 tarihli Taraf gazetesinin manşeti “Mahalle Hukuku” idi. Gazete, Bakırköy Cumhuriyet Savcısı Ali Çakır’ın Bülent Ersoy hakkında hazırladığı iddianâme için bu başlığı uygun görmüştü. Bülent Ersoy, Popstar Alaturka programında, o sırada devam eden Kuzey Irak harekatı hakkında konuşurken, 30 yıldır akan bu kanın durması, annelerin gözyaşlarının artık dindirilmesi ve bu anlamsız savaşın sona erdirilmesi gerektiğini vurguladıktan sonra, “Ben anne olsam, çocuğum olsa, bu şartlarda çocuğumu askere göndermem!” demişti. Ersoy’un bu sözlerine ilk tepkiler, yanındaki program arkadaşlarından geldi. Özellikle Ebru Gündeş

sert tepki verdi. Buna rağmen Bülent Ersoy, geri adım atmadı. Ve hep anlamsız akan bu kanın artık durması gerektiğini savundu.

Ersoy'un sözleri, işin doğrusu beni de rahatsız etti. Sözlerinin satır aralarındaki duygularının, halkı askerlikten soğutmaya değil, akan bu kanın 30 yıldır durdurulamamasına ve bu kan üzerinden politika yapılmasına yönelik olduğu anlaşılıyordu.

Ne çare ki ok yaydan çıkmıştı bir kere. Ertesi gün bu sözler tüm basın-yayın organlarında yer aldı. Bu haberleri, işin doğrusu tepkileri kurma ve açılması muhtemel davanın önünü kesme şeklinde yorumladım.

Konu kapandı gitti derken, davanın açıldığını duyduk. Savcının iddianâmesi enteresandı doğrusu. Bu nedenle Taraf gazetesi "Mahalle Hukuku" başlığını atmıştı.

İddianâmeyi okudum. 1980 öncesi üniversite öğrencisiyken taşıdığım duygu, düşünce ve üsluba o kadar benziyordu ki, beni eski günlerime götürdü: Heyecanlarımın en yüksek frekansta ama bilgi ve tecrübemizin en az olduğu o günlerdeki ruh halimize!.. O duyguları bugün de taşıyorum, ama aklın, bilimin ve dünya gerçeklerinin terazisinde.

Hukuk, hukuk olmalı!..

Benim 20 yaşındaki heyecanlarım hukuk diye topluma dayatılmamalı. Sayın Savcı'nın iddianâmede yer alan tüm kelimelerine yüreğimle ve ruhumla katılıyorum. O iddianâmeyi 20 yaşında okusaydım ve Bülent Ersoy'la karşılaştaydım, onu tekme tokat haşat edebilirdim. Bugünkü halimle, yine de kendimi haklı görebilirdim. Ama bu, hukukun "hukuk" olmaktan çıkmasına mazeret olamaz.

Herkes aklını başına alsın. Hiç kimse kendini devletin sahibi yerine koyarak, kendi felsefesini "devlet felsefesi" haline getirmesin. Yasalarınız yetersizse, yeni yasalar çıkarın. Hatta faşist yasalar da çıkarabilirsiniz. Ama herkes yasalara göre, yasalar çerçeve-

sinde hareket etsin. Bu noktayı gözden kaçırırsanız, Trabzon'daki gençlere bir şey söyleme hakkınız olamaz.

Bir devlette hukuk, tuzdur. Her bozulan, düzeltilebilir. Ama tuz kokarsa, yapacak bir şey kalmaz! Devletin, felsefesi yok olur. Devlet siyasî yönden, askerî yönden, ekonomik yönden zayıflayabilir. Bunların giderilmesinin yolları vardır ve mümkündür. Ama devlet “felsefesini” kaybettiğinde, sokağın heyecanı bu boşluğu doldurur ki bu çok tehlikeli bir durumdur!..

Haziran 2008

BEŞİNCİ BÖLÜM

””

BENİM ÜNİVERSİTELERİM

YÖK'Ü KALDIRIN, ÜNİVERSİTELERİ DANIŞTAY'A BAĞLAYIN!

””

Kralın biri vergileri arttırınca, vezirler halkın bundan hiç de hoşnut olmadığını söylemişler.

Bir müddet sonra kral yeniden vergileri arttırmış, halk da burnundan solumaya başlamış. Ama kral tınmamış bile.

Üçüncü sefer arttırınca, halk nümayişlere başlamış. Vezirler durumun vehametini krala anlatmaya çalışmışlar, ama nafile, kral hiç oralı değil.

Ancak, kral vergileri yükseltmeye, hatta yeni vergiler koymaya devam etmiş etmesine de, vezirlerin itirazı artacağına, onlar sus pus olmuşlar.

Bu sefer merak sırası krala gelmiş. Vezirleri toplamış ve sormuş: “Bu sefer hem vergileri arttırdım, hem de yeni vergiler koydurdum. Her seferinde halkın burnundan soluduğunu, nümayişler yaptığını söyleyerek beni uyarıyordunuz. Bu sefer daha sert tepkiler bekliyordum, ama bakıyorum hiç sesiniz sedânız çıkmıyor, meraklandım doğrusu.”

Yaşlı vezirlerden birisi söz almış: “Haşmetmeap, biz de şaşkınsınız. Halkın durumu hiç de iç açıcı değildi. Siz vergileri arttırdıkça, halk haklı olarak öfkeleniyordu. Çünkü zaten zar zor geçiniyorlardı. Vergi artırımını onların hayatlarını daha da zorlaştırdığı için, öfkeleniyorlardı. Bu nedenle saltanatınızın ve devletin bu öfkeden zarar göreceğini düşünerek, sizi uyarıyorduk. Ama bu son zamlarınızın yanı sıra bir de yeni vergiler koymanız karşısında

halkın artık isyan etmesini beklerken, halkın sokaklara döküldüğünü, şarkılar eşliğinde dans ederek eğlenmeye başladıklarını gördük. Aklımız karıştı bu durumda, hiçbir anlam veremediğimiz için, biz de sustuk kaldık.”

Kral, kısa bir düşünmeden sonra, son koyduğum zamları ve vergileri kaldırım talimatını verir ve gerekçesini de şöyle açıklar: “Demek ki bıçak kemiğe dayandı. Halkın tahammül noktasına işi vardırıdık. Halk çıldırmaya başladı. Bu noktadan sonrası tehlikelidir.”

Danıştay’ın “katsayı” ile ilgili bu son kararı, bu günlerde üniversite öğretim üyeleri arasında bu hikayenin her tarafta anlatılmasına sebep oldu. İlk iptal kararında herkes öfkeliydi. Şimdi herkes gülererek bu hikayeyi anlatıyor birbirine.

Evett, üniversiteliler çıldırmak üzereler. Öğrenci velileri ve öğrenciler çıldırmak üzereler!..

Eğitimle, eğitimde ölçme ve değerlendirmeye Danıştay’ın ne ilgisi var? Eğitimi veren kurumlar belli, müfredatı yapanlar belli, ölçüm ve değerlendirmeyi de onlar yapar.

Son 50 yıla bakın: Bir zamanlar 5 üzerinden değerlendirme yapılırdı. Sonra 10 üzerinden, daha sonra da 100 üzerinden yapılmaya başlandı. Hatta bu da yetmedi, bazı kurumlar harf üzerinden (A, B, C, D, AA, AB, BA, BB... gibi) değerlendirme yapıyorlar. Bugün yüksek öğretimde her üniversite bu değerlendirme sistemlerinden hangisini istiyorsa, onu kullanıyor, YÖK dâhil, kimse bu uygulamalara ses çıkarmıyor. Çünkü eğitimi hangi kurum veriyorsa, ölçme ve değerlendirmeyi o yapar. Hangi sistemi tercih ediyorsa, etsin. Kimsenin buna bir diyeceği olamaz. Doğrusu da budur.

Bu katsayı problemi 28 Şubat’a kadar yoktu. Askerlerin isteğiyle bu sistemi YÖK getirdi. O gün buna ses çıkarmayan Danıştay (ki bir veli buna itiraz etti, dava açtı, dava Danıştay’a gitti, Danıştay da “Bu konu, hukukî bir konu değildir. Ölçme ve değerlendirme YÖK’e aittir.” diye karar verdi. Bu karar doğru bir ka-

rardı. YÖK'te yönetim değişince, yeni bir düzenleme yapılıncı, bu sefer aynı Danıştay, dün verdiği kararın aksine, bugün olmaz da olmaz diyor!) bugün aynı kurumun düzenlemesine hayır diyor.

İşte insanları çıldırtan da bu!..

Lafı uzatmaya gerek yok. Kral çıplaktır, bunu ilana bile lüzum yok!

Kıvrıkoğlu, “28 Şubat, gerekirse 1000 yıl sürecektir.” demişti!

Evet, asker sahneden yavaş yavaş çekilirken, bu savaşı yüksek yargı kurumları sürdürüyorlar.

Siyasal iktidara buradan çağrı yapmanın, ne duruyorsunuz, şöyle yapın, böyle yapın demenin bir anlamı yok, faydası da yok.

Anayasal kurumlar gardlarını almışlar; millî irade, demokrasi, hukuk... umurlarında bile değil!..

Çağrım üniversitelere!

28 Şubat sürecinde zırt pırt, ne konuda olursa olsun, senatolarını toplayan, bildiri yayınlayan, olur olmaz konularda basın toplantıları düzenleyen, olmadık zamanlarda cübbeleriyle sokağa dökülen o üniversitelere ne oldu?..

Üniversitelerin haysiyet ve onuru ayaklar altına alınırken, o anlı şanlı rektörler, o cübbeliler nerede?..

Sizi hiç mi hiç ilgilendirmeyen konularda sokaklara dökülüp darbe çığırtkanlığı yapmak, demokrasi karşıtı güçlerden brifing almak, mitinglerde slogan atmak sizin işiniz de eğitim sizin işiniz değil mi?..

Bu ülkenin, üniversitelerinde demokrasi ve hukuk karşıtı ideoloji bekçiliğine soyunan rektörlere ve öğretim üyelerine ihtiyacı yok!..

Bu ülkenin, kurumlarının haysiyet ve onurunu koruyan, bilimsel çalışmalardan başka hedefi olmayan, demokrasi ve hukukun yanında yer alan rektörlere ve bilim adamlarına ihtiyacı var!..

Hadi bakalım, samimiyseniz, size sokağa çıkın demiyorum. Sadece senatolarınızı toplayın ve onurunuzu koruyun!

Bu zor mu geliyor?..

O zaman sizi dürüstlüğe davet ediyorum: Üniversitelerinizin Danıştay'a bağlanması için karar alın!..

Bu da bir tutarlılıktır!

Şubat 2010

ADINI ÜNİVERSİTE KOYMAKLA, ÜNİVERSİTE OLUNMUYOR!

””

Anayasa Mahkemesi Raportörü Doç. Dr. Osman Can'ı kamuoyu yakından yarıyor. Cuma günü (4 Ekim 2008) tarihli basın organlarında Çankaya Üniversitesi'nin Doç. Dr. Osman Can'ın görevine son verdiği haberleri yer aldı.

Konuyu hem basın çarpıttı, hem de Rektör Ziya Güvenç... Basın Doç. Dr. Can'ın üniversiteden atıldığı intibainı verecek şekilde haberler yaptı. Bu doğru değildi. Doç. Dr. Can, Çankaya Üniversitesi'nin öğretim üyesi değildi. Haftada iki saatlik bir derse (Devlet Teorileri) ücret karşılığı giriyordu. Yani sözleşmeliydi, sözleşmeyi uzatmadılar. Doç. Dr. Can, halihazırda Erzin-can Hukuk Fakültesi öğretim üyesi, Anayasa Mahkemesi'ndeki görevi geçici yani.

Basının bu çarpıtmasına karşılık, Rektör de aynı çarpıtmayla cevap verdi: “Dışarıdan ders ücreti yüklü para tutuyor!” Bu cevap, bir insana yakışmaz. Altı üstü haftada iki saat ders, ayda sekiz saat eder. Sekiz saatin ders ücreti tutarı da “bir yemek parası” ancak tutar, bahşişi de cebinizden vermek şartıyla...

Peki işin aslı astarı ne?

Hafızalarımızı kaybetmedik henüz. Son bir yıllık süreci film şeridi gibi gözlerimizin önünden geçirelim. Özetle;

Doç. Dr. Osman Can, son dönemde hazırladığı raporlarla dikkat çekti. Anayasa Mahkemesi tarafından kritik davalarda görevlendirilen Can, 5 yıldır Çankaya Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde

"Devlet Teorileri" dersi veriyordu. Üniversite yönetimi ile öğrenciler arasında sol-liberal görüşleriyle tanınan Can arasında bir yıldır uyuşmazlık bulunduğu, kapatma davasının bardağı taşırdığı belirtiliyor.

Edinilen bilgiye göre, görüş ayrılıkları Can'ın üniversitede Türk Ceza Kanunu'nun (TCK) düşünce suçlarını düzenleyen 301. maddesi konusunda verdiği bir konferansla başladı. Can, söz konusu konferansta 301. maddenin koruduğu hiçbir anayasal değer olmadığını, bu yüzden tamamen kaldırılması gerektiğini belirtti. Konferansın ardından üniversite yönetimi rahatsızlığını iletirken Can, bu kez yazılarında vicdanî reddin (askerlik) bir hak olması gerektiğini savundu. Bu da, sözlü olarak uyarılmasına sebep oldu. Raportör Can, daha sonra CHP'nin Anayasa Mahkemesi'ne götürdüğü davalarla ilgili raporlarında 'demokrasiyi' öne çıkaran yorumlara imza attı. Cumhurbaşkanlığı seçiminde 367 şartına gerek olmadığını, öğrencilerin üniversitelere girmesinin önündeki engelleri kaldıran Anayasa değişikliğinin 'laikliği' ihlal etmediğini ve AK Parti hakkındaki kapatma davasının Venedik Kriterleri'ne uymadığını hukukî dayanaklarıyla ortaya koydu. Özellikle başörtüsü düzenlemesi ve kapatma davası konusundaki raporlar, bardağı taşıran damlalar oldu.

Sayın Rektör de dahil, kim ne derse desin kamuoyu bu süreçteki gelişmelerle ilintili olarak konuyu değerlendirecektir. Nitekim Sayın Can'ın yaptığı açıklama da kamuoyunun bu algılayışını desteklemektedir. Doç. Dr. Can diyor ki: "Yeni dönemde vereceğim ders veya derslerin programını öğrenmek için üniversiteyi aradığımda, üniversite sekreteri hiçbir açıklamaya gerek dahi duymadan 'Kusura bakma hocam!' deyip kapattı."

Demek ki üniversite yönetiminde duygusal bir tepki de olmuş. Nezaket kurallarını bile unutturan bir duygusal tepki. Ha bu adama ömrü boyunca ders verdirmek mecburiyetiniz yok, tamam da... 5 yıldır sizde ders veren bir bilim adamıyla şu veya bu nedenle artık çalışmak istemiyorsanız, daha ders dönemi bit-

meden (Nisan-Mayıs gibi) kendisine bir resmî yazı yazarak teşekkür edersiniz ve gelecek yıl için kendisine başarılar dilersiniz. O da canı istiyorsa, gelecek yıl ders verebileceği yeni bir üniversite arar, bulur ve dönem başlamadan anlaşma yapar. Bu kural hocalar için de geçerlidir. Bir üniversiteden ayrılacak hoca da önceden haber verir ki, üniversite zamanında o boşluğu doldurabilsin.

Üniversite yönetimi nezaket kurallarını, insanî ve ahlakî yaklaşımı göz ardı etmiştir kısaca. Tabi, bu kendilerinin bileceği bir iştir. Her ne kadar Rektör'ün açıklaması kargaları güldüren, kamuoyunu aptal yerine koyan bir açıklama olsa da!..

Beni çılgına çeviren, konunun bu yönü değil. Beni çılgına çeviren, dünyadaki üniversite anlayışının köküne, bu ülkede “kibrit suyu” dökülmesi... Bunu zaman zaman askerî yönetimler yaptı. 1960 ve 1980 darbelerinde birçok bilim adamı “komünist”likle, 28 Şubat'ta “irtica” ile damgalanarak üniversiteden atıldılar. 1985 yılında Cidde'de Melik Abdülaziz Üniversitesi'nde karşılaştığım Türk hocaları görünce, aklımı oynatacaktım. 1402'lik diye tabir edilen, komünistlikle damgalanıp İTÜ ve ODTÜ'den atılan bir-birinden değerli 100'ün üzerinde hoca, Arabistan çöllerinde ders veriyordu. Çok üzölmüşüm, çok!.. Bir profesör kolay mı yetişiyor?.. Domates mi bu 3 ayda yetişsin? Canın istedi vur damgayı, at dışarı... Askerlerin anlayışını, bu millet algılamakta zorluk çekmez. Askerdir, yapar der, geçer!..

Peki Çankaya Üniversitesi yönetiminin yaptığı?.. Haa, size ne kardeşim, üniversite bizim değil mi, istediğimizi çalıştırır, istediğimizi çalıştırmayız diyebilirsiniz, bu sizin hakkınız. Ama bu anlayışınız, binalarınız çok modern de olsa, yüzlerce profesör etiketli akademisyen de çalıştırsanız, sizi üniversite yapmaz! Ne demek bu? Aha tabelamız, aha evraklarımız hepsinde “üniversite” yazıyor diyebilirsiniz. Ben de derim ki, tamam da bu sizi Oxford, Sorbon, Harward, Columbia Üniversiteleri anlamında üniversiteler yapmaz! Yoksa üçüncü dünya ülkelerinin arasında gerçekten üniversiteniz çok şık!.. Binalar gıcır gıcır, çevre düzenlemesi

de mükemmel doğrusu. Tabelanız da yanarlı dönerli maşallah... Tüü, tüü... Aman nazar değmesin!

Tek cümleyle, Doç. Dr. Can'ın "özgürlükçü düşünceleri" neniyle derslerine son verildiğini herkes utanmadan açıkça söylemelidir. Bunun başka lamı cimi yok... "Özgür düşünce"ye tahammül edemeyen bir üniversite anlayışı!.. Gel de kahrolma!.. Ondan sonra da kalkıp diyoruz ki neden en iyi 500 üniversite arasında bir Türk üniversitesi yok!.. Olmaz tabi, kışla gölgesinde yeşerecek ot, pardon üniversite bu kadar olur. Neyse, burada kaybeden siz olmadınız Sayın Can, burada kaybeden Türk üniversite anlayışı oldu. Tıpkı Van Cumhuriyet Savcısı Ferhat Sarıkaya kaybetmediği gibi, aksine Türk hukuk anlayış ve müesseselerinin kaybettiği gibi... Tıpkı 367 komedisiyle, yargının en üst kurumu olan Anayasa Mahkemesi'nin kaybettiği gibi.

Neyse, birilerine, özellikle YÖK ve üniversite yöneticilerine bir mukayese imkanı doğurur ümidiyle (bu ümit sıfırın altında olsa da) Columbia Üniversitesi'nin Prof. Dr. Edward Said hakkında taktığı tavrı ve duruşu burada nakletmek istiyorum.

Edward Said, Filistin kökenli, Hıristiyan bir oryantalist bilim adamıdır. Sahasında bir ekoldür ve yüzyılın en büyük düşünürlerinden biridir. Ömrü boyunca da Filistinlilerin haklı davalarını her platformda savunmuştur. Edward Said 2006 yılında Lübnan'a gider, burada sınır bölgesini de gezer. İsrail'in vahşetine karşı düşüncelerini somutlaştırmak için yerden bir taş alır ve Filistinli çocukların eylemlerini çağrıştıran bir biçimde, bu taşı İsrail sınırına atar.

Bu fotoğraf dünya basınında yer alınca ABD'deki Yahudi lobileri ayağa kalktılar. Ellerindeki ve kontrol ettikleri medya gücüyle Edward Said aleyhinde "teröre destek veriyor" şeklinde karalayıcı yayınlar yaptırdılar. Columbia Üniversitesi Öğrenci Konseyi'ne de çeşitli yöntemler kullanarak nümayişler yaptırdılar ve Said'in üniversiteden atılmasını talep ettirdiler. Tepkiler dinmeyince üniversite yönetimi Prof. Dr. Jonathan R. Cole vasıtasıyla şu açıklamayı yaptı:

“Bugüne kadar böyle bir yanıt vermek konusunda pek gönüllü değildim. Çünkü bu tartışmanın başından bu yana, Columbia’nın sahip çıktığı değerlerin iyi bilindiğine, sarıh olduğuna ve yeneden teyidinin de gereksizliğine inanıyordum. Ne var ki, bu yazıyı yazacağım; çünkü büyük bir üniversitenin varlık koşulu olan temel ilkeleri hafızalarda tazelemenin yarar getireceği zamanlar olur ve sanırım bu da öyle bir zaman. Fakülte üyelerinin sahip olduğu haklar ve güvenceler üniversite yönetmeliğinin, Columbia’daki ‘akademik özgürlüğün’ ele alındığı 70. maddesinde ifade edilir. Şöyle ki: ‘Akademik özgürlükten kasıt, bütün öğretim görevlilerinin, sınıflarında konularını tartışırken özgür olmalarıdır; bu özgürlük, araştırma ve bu araştırmaların sonuçlarını yayımlama özgürlüğünü de içerir. Öğretim görevlileri fikirlerini ifade etmelerinden veya özel ya da kamusal alanda kurdukları ilişkilerden dolayı üniversite tarafından cezalandırılmaz; ancak akademik konumlarından kaynaklı özel yükümlülükleri olduğunu da anımsamalıdır.’

İfade polisi gibi davranamayız.

Said’in faaliyetleri de, diğer öğretim görevlileri gibi, bu akademik özgürlük ilkeleriyle güvence altındadır. Columbia’da bir ifade yasası olduğuna inanmadığımız gibi, ifade polisi gibi davranmayı da reddederiz. Şimdi Said’in bir ülke sınırının ötesine taş attığı şu ünlü fotoğrafa gelirsek: Bildiğime göre taş belirli bir insana yöneltilmiş değil; herhangi bir yasa ihlal edilmiş değil; bu konuda herhangi bir dava açılmış değil; Said aleyhine herhangi bir cezai veya sivil girişimde bulunulmuş da değil. Elimizde söylenti nevinden, kulaktan dolma bilgiler ve bir dizi iddialar var; ki bunlar Said tarafından kendi ifadesinde reddedilmiştir. Said’in güvence altında tutulan türden bir ‘fikir beyanı ve ilişki’ ile iştigal halinde olduğuna inansak da inanmasak da ortada üniversitenin el atmasını gerektiren bir durum yoktur. Kaldı ki, hakkında ABD’de veya başka bir ülkede dava açılmış olsaydı bile, üniversitenin kendi kuralları itibarıyla Said’in cezalandırılması söz ko-

nusu olmayabilirdi. Kısacası, üniversite, bir görevlisinin fikirlerini açıklamasına veya davranışlarına karşı, bunlar yargının alanına girse bile müdahale etmeyebilir. Karşılığı, hal ve şartlar belirler. Aynısı öğrencilerimiz için de geçerlidir. Mesele eğer gerçekten de bir sınırdan öteye, açıkça kimseyi tehdit etmeyen bir taş fırlatmaksa, bunu iyisi mi bir kenara bırakalım. Ancak aslında tartışma, bir taş fırlatmaktan ziyade, üniversitenin yapısına/bünyesine ilişkin daha esaslı başka bir şeye işaret ediyor. Çünkü bana öyle geliyor ki, Said'in gayet iyi bilinen siyasî görüşleriyle, bu tartışmanın bu kadar hararetli ve bitmek bilmez bir hal alması arasında bir bağ var. İşte bu bağdır ki, büyük bir üniversitedeki temel değerlerin tam kalbine değiniyor.

Bir üniversite için, bireyin siyaseten baskın bir ideolojinin titreten-felç edici etkisinden korkmaksızın, görüşünü ifade etmekte kendisini özgür hissetmesinin güvence altında olmasından daha temel bir ikinci şey yoktur. *John Stuart Mill, 'On Liberty'* (Özgürlük Üzerine) adlı eşsiz makalesinde, bize hoş gelmeyen fikirlerin ifade edilebilmesini desteklememizin özgürlük kavramı açısından niye çok önemli olduğunu belagatle ortaya koyar; ki o fikirler bizim fikrimize aykırı olabilir veya fikrimizi tehdit eder görünebilir: 'Eğer tüm insanlığın, farklı düşünen tek bir kişiyi susturmasını haklı buluyorsanız, gün gelip o tek kişinin iktidarı ele geçirdiğinde tüm insanlığı susturmasına karşı çıkmaya da hakkınız olmaz...' (*On Liberty*, Chapter II, p.23 of the Robson edition of John Stuart Mill A Selection of His Works) Fikirler, sınıf içinde veya dışında kamusal ifade buldukça anlam taşır; bazı fikirler bize çirkin gelebilir, 'doğruluk' mefhumumuza aykırı düşebilir, yargılarına veya kabullerimize meydan okuyabilir, ama ne olursa olsun akademik düzenimizin temel yapısını tehdit etmedikçe güvence altında olmaları gerekir.

Akademik özgürlük temel esastır.

Bu nedenle, Said'in etrafında süregiden son tartışma da bizi rahatsız etmemelidir; yeter ki tartışma özgür fikir alışverişine zin-

cir vurma veya Profesör Said'e yaptırım uygulama çanlarını içe-
rir hale gelsin. Hepimizi ve akademik özgürlüğü tehdit eden,
işte tam da Said'in ifade özgürlüğünü ya da eleştirilerini sınırlama
düşüncesinin kendisidir. Öğretim üyelerimizin görüşlerine yönelik
bu tür kısıtlamaların, bu üniversitenin saygın bir özelliği açısın-
dan uzun süreli olumsuz etkileri olabilir. Bu özellik, çoğunluğun
kabul edilemez görebileceği fikirlere karşı hoşgörü göstermektir.
Columbia olarak biz, McCarthy döneminde bile, diğer kurumla-
rın yaptığı gibi, farklı siyasî görüşleri bulunan profesörlerimize
kısıtlama uygulamak veya onları işten uzaklaştırmak doğrultu-
sundaki baskılara ve telkinlere boyun eğmedik; bugün de ifade öz-
gürlüğünü güvence altına alan tutumumuzdan geri adım atmıyoruz.

Bunun nedeni, üniversitede profesör olduğu için Edward Said'in
güvenceli bir konumu bulunması değil, hayır. Akademik özgür-
lükten yararlanmak söz konusu olduğunda profesörlere mahsus
hiçbir özel uygulama yoktur. Burada herkes aynı güvenceye sa-
hiptir, Said'den ne fazla ne az. Said bir profesördür, çünkü kendi
akademik alanında bir devdir; kendi dalında apayrı bir alan aç-
mıştır. Çalışmaları ve fikirleri üzerine kitaplar yayımlanmıştır ve
başka üniversitelerde hakkında dersler verilmektedir. Öğrencileri
ve arkadaşları dünyanın bütün önde gelen üniversitelerinde say-
gın görevlerde bulunmaktadır. Said, en önde gelen hümanistler-
den ve entelektüellerden biridir.

Said, bir Columbia Üniversitesi profesörüdür, bu bizim en yük-
sek akademik derecemizdir ve kendisi bu mevkiye sadece bilimsel
ve eğitsel katkıları nedeniyle gelmiştir. Onun politik görüşlerine
atıfla, Columbia'daki sıfatının uygun olup olmadığını, çalışmala-
rının değerini sorgulamak, Said'i üniversitemizin önde gelen aka-
demisyenlerinden biri olarak görmemize dair bakış açısını yitir-
mekten başka bir anlama gelmez. Bu son tartışma, hatta Said'in
buradaki görevinden uzaklaştırılması yönünde tek tük öneriyle de
birlikte, akademik çalışmanın kalbinde yatan gerçek değere duy-
duğum inancı daha da güçlendirdi. Eğer Said'in özgürce yazma

ve konuşmasını güvence altında tutmayı reddedeceksek, bir sonraki bastırılanın kim olacağını da kimin fikirlerini çekinmeden ifade edeceğini belirleyen engizisyon üyesinin kim olacağını da şimdiden düşünmeye başlamamız yerinde olmaz mı?

Columbia’da öğretim üyeleri ile öğrenciler için farklı farklı belirlenmiş davranış kuralları vardır. Ne var ki, ifade özgürlüğünü içeren akademik özgürlük söz konusu olduğunda, bir öğrenciye sunulanla Said’e sunulan güvenceler açısından bir fark yoktur. Nasıl Said meselesinde ifade ve eylem özgürlüğünü savunuyorsam, öğrencilerin haklarını da aynı şekilde savunurum. Ve Said hakkında üniversitenin uygulayacağı herhangi bir yaptırım olduğuna inanmadığımı da ifade etmek isterim. Öğrenciler ve öğretim görevlileri benim de pek doğru bulmayabileceğim şeyler yapabilirler, ancak üniversitenin otoritesini asla bir dizi fikri, o sıra yönetsel pozisyonları işgal edenlerin fikirlerine uymaya zorlamak yönünde kullanmam.”

COLUMBIA ÜNİVERSİTESİ REKTÖRÜ

Fazla söze hacet yok: Bizimki de üniversite, Columbia Üniversitesi de üniversite!.. Hangisini tercih ederseniz ediniz. Keyfinize kalmış bir şey. Ama şunu unutmayın: Bu ülkenin birçok sosyal problemi var. PKK ve Kürt sorunu, Ermeni sorunu, Kıbrıs sorunu, patrikhane sorunu, irtica-laiklik sorunu, türban sorunu, Alevi-Sünni sorunu... Üniversitelerimiz bugüne kadar bu sorunların çözümü için tek bir çalışma yapmadı. Örneğin doğuda 3500 köy boşaldı, şehirlerdeki sosyal düzen alt üst oldu. Bölgedeki üniversitelerin sosyoloji bölümleri için bu bulunmaz bir fırsatken, tek kelime yazılıp çizilmedi. Neden, neden, neden?...

Nedeni basit!..

Fikir ve düşünce özgürlüğü üniversitenin olmazsa olmazıdır. Bir ülkede düşünceleri tarafında bilim adamları üniversitelerde soruşturma, kovuşturmalara maruz kalıyorlarsa, görevlerine son

verilip çoluk çocuğu açlığa mahkum ediliyorsa, o ülkede üniversitelerden çözüm beklenmemelidir. Resmî tezlerin papağanlığını hamaset edebiyatıyla yapmak geçer akçe ise vay o ülkenin haline!..

Ört ki, ölem... Mezar taşıma da Prof. Dr. yazmayın!

Ekim 2008

FRANSIZ MASON LOCASININ TÜRKİYE SEVGİSİ(!)

”

Pazar sabahı saat 9.00. Henüz kahvaltıya oturmamışım, telefonum çaldı. Kahveci Recep, “Hocam nerede kaldın? Avukat Sami Beyle Hacı Hüsnü birbirine girecekler, acele gel!” çağrısında bulundu. “Daha kahvaltı yapmadım..” diyecektim ki, “Masayı donattık, kahvaltıya bekliyoruz.” dedi ve telefonu kapattı.

Atladım gittim, takım tamam. Masa donatılmış, simit, peynir, çay... Bismillah deyip oturduk, daha ilk lokmayı çiğnerken Hacı Hüsnü atıldı: “Hocam, hem yiyelim hem konuşalım. Siz gelmeden Avukat Sami’yle yine birbirimize girdik. Münakaşanın en şiddetli anında, Recep Usta araya girdi, “durun aha hocayı arıyorum, gelsin o hakem olsun, ona göre tartışın.” dedi. Bir saatir gözümüz yoldaydı. Gelir gelmez sen de simite saldırdın. Yavaş yavaş hem yiyelim, hem konuşalım.”

“Peki, anlat bakalım nedir mevzu?”

Avukat Sami atladı hemen ben anlatayım diye... “Hocam iki gün önce Fransız Mason Locası Başkanı Jean-Michel Quillarted (*ismi doğru olarak ben yazıyorum, Sami Bey yanlış bir şeyler söyledi. M.Ç.*) türban hakkında bir demeç vermiş, demiş ki: “Türk üniversitelerinde başörtüsünün serbest bırakılması, geriye gidiştir. Başörtüsü İslamda yoktur. Kur’an’da yer almaz ve sonradan üretilmiştir. Bunun için İncil’e bakmanız yeterli. Halk yasağa karşı olabilir; ama kamuoyunun her zaman haklı olduğunu düşünmüyorum. Bazı konularda demokrasi de gerekmez!”

“Eee, ne olmuş yani, derse desin!” dedim. “Türkiye’de ağzı olan konuşmuyor mu? Varsın, o da konuşsun!”

Hacı Hüsnü hemen atıldı: “Hocam, o noktada bir şey dediğimiz yok. Söylesin de, bu gâvurun masonlarının bu Türkiye sevgisi bizi çıldırtıyor. Üstelik şu Ermeni soykırım tasarısının Fransız Parlamentosu’nda kabul edilmesi için, bu Fransız Mason Locası’nın ne kadar gayret gösterdiğini siz bize anlatmıştınız, değil mi? Hem Ermeni soykırım tasarısını destekleyeceksin, hem de Türkiye geriye gitmesin, kalkınmış, modern bir Avrupa ülkesi olsun numaralarına yatacağsın, kim yutar bunu?”

“Tamam Hacı Hüsnü, tamam. Bak ne güzel, yutmamışsınız işte!”

“Yok yok Hocam, Sami Beyle münakaşamız bu noktadan sonra başladı. Şimdi onu soracağız.”

Buyurun, der demez Hacı Hüsnü, Sami Beye fırsat vermeden atladı hemen:

“Hocam, bu çağın adı ne? Bilim çağı değil mi?” Evet anlamında kafamı sallayınca, Hacı Hüsnü devam etti: “15-20 yıl içinde dünya kalın bir çizgiyle ikiye bölünecek: Bilenler, bilmeyenler!.. Bilenler efendi, bilmeyenler sömürge olacak, değil mi?” Yine tasdik mahiyetinde kafayı salladık, Hacı Hüsnü de devam etti: “Bu efendilerin safında yer almak için, tek şart bilgi üretmek değil mi? Peki bu bilgi nerede üretilecek? Domates tarlasında değil herhalde, değil mi?”

Avukat Sami Bey atıldı hemen: “Üniversitelerde elbette!”

Hacı Hüsnü taşı hemen gediğine koydu: “Peki, bizim üniversiteler 20 yıldır ne yapıyor? Bir fitne atıldı orta yere, 20 yıldır üniversiteler onunla uğraşıyorlar. Tam bu fitne (türban) ortadan kaldırılacakken, bu Fransız Mason Locası’na ne oluyor peki? Bizi çok mu seviyorlar? Ellerinden gelse bizi bölüp parçalayıp Orta Asya’ya sürecekler. Bir de kalkmış Türkiye geri gidermiş, üzülürlermiş numaralarına yatıyor alçaklar!”

"Hacı Hüsnü sadede gel, sadede... Bırak herkes fikrini söyle-sin" dedim, daha cümlemi tamamlamamıştım ki, patladı:

"Bak Hoca, bu işareti Erdoğan Teziç onlara verdi. O da aynı locaya mensup! YÖK 20 yıldır İngiliz ve Fransız mason locala-rının denetiminde. Bu nedenle yarım metre bezle oyalıyorlar, bu nedenle Türk üniversiteleri bilim üretemiyor! Doğru değil mi?"

Bu soru karşısında ortalığı bir sessizlik kapladı. Herkes ne-fesini tutmuş, bana bakıyordu. Mutlaka bir şey söylemem gere-kiyordu. Kahveci Recep'e döndüm: Recep Usta, bu fitnenin mü-sebbibi sendin galiba, dercesine...

Hacı Hüsnü'ye döndüm, "Bunlar ortalık dedikodusu, benim bu konuda bilgim yok. Ortalıkta bir sürü komplo teorisi dolaşı-yor. Haklı da olabilirsin." dedim.

Avukat Sami bu sözlerim üzerine atıldı, "Hocam, Demirel gibi konuşuyorsun, lafı dolaştırma! Teziç, Fransız Mason Locası'na ka-yıtlı değil mi? Bu Fransız masonlarının bu şekilde demeç verme-sini o sağlamış olamaz mı? Sen, buna cevap ver!"

Ayağa kalkmaktan başka çarem kalmadı, kapıya yöneldim, "Teziç'e sorun, Teziç'e!.. Ulan Recep Usta görürsün, sana ne komp-lolar kuracağım!" diyerek uzaklaştım.

Eee, görüyorsunuz, vatandaş artık 20 yıl önceki vatandaş de-ğil. Ağzı torba değil ki, büzesin! Manisa'da oturup, Recep'in kah-vesinde demlenip Fransız Mason Locası'yla eski YÖK Başkanı arasında ne irtibatlar kuruyor.

Helal olsun vallahi!

Şubat 2008

367 SABİH Mİ DESEM, C.B.Ü.'LÜ SABİH Mİ DESEM?

””

A dostlar, akşamdan beri saçımı başımı yoluyorum. Çarşamba akşamı Balçıçek Pamir Habertürk'te Yargıtay Eski Başsavcısı Sabih Kanadoğlu ile Anayasa Mahkemesi Raportörü Doç. Dr. Osman Can'ı “Karşıt Görüş” programında konuk etti. Pamir, son yılların en önemli işini başardı ve bu ülke insanına çok büyük bir iyilik yaptı. Programı değerlendirmeyi bu yazının sonuna bırakayım da, kendi yaşadıklarımı öncelikle anlatayım. Programla ilgili bir yazı yazacağım yazmaya da, bir türlü kafamda tasarladığım yazıya bir başlık bulamadım. Gece sabaha kadar bir o yana bir bu yana döne döne nihayet uyumuşum. Kafamdaki sıkıntı, uyur uyumaz rüyada karşıma çıktı. Ve başlığı kendi söyledi: 367 çok demode oldu hocam, seninle meslektaşız, hem de ikimiz de C.B.Ü.'lüyüz, değil mi?..

Aklımı oynatacaktım az kalsın. Yataktan fırladım. Ne demek, ikimiz de meslektaşız, hem de C.B.Ü.'lüyüz!.. Ben tarih profesörüym, o hukukçu... Hem nereden ikimiz de C.B.Ü.'lüyüz?

Sabahın dördünde kendime bir kahve yaptım, sigaramı da yakıtım. Aklım başıma geldi!..

Evet evet, Sabih Kanadoğlu hem tarihçi, hem de C.B.Ü.'lü. Nasıl mı?..

Kısaca anlatayım bu akıl almaz ayıbı: Geçen dönemde (Sezer-Teziç dönemi), Rektörlük seçimlerine kısa bir süre kala, Sa-

bih Kanadoğlu bu üniversiteye davet edildi ve kendisine Tarih alanında “FAHRİ DOKTORA” unvanı verildi.

Bu olay basından da mümkün mertebe gizlendi. Benim bile haberim olmadı.

367 Sabih, Tarih Doktoru ilan edildi.

Haberi olan, şahsiyet sahibi, yetkili hiç kimseden ses çıkmadı.

Tarih ve Sabih... Nasıl bir araya gelir, anlamadım. Tabi gaye başka, ayrıca uygun bir branş da yoktu bu üniversitede.

En uygun Tarih bölümü görüldü. Herkes tarihçi ya!.. Tarih dediğin nedir ki; 19 Mayıs, Bandırma Gemisi, Samsun... Ehh... İlkokulda öğretilen sloganlar yeter de artar bile. Birçok tarihçi akademisyenin de bundan fazla bilgisi yok!..

Bu ayıp, bu üniversiteye yeter de artar. Bu tür ayıplar, o dönemde rektörlüklerini etkili ve yetkili makamlar nezdinde garantilemek için birçok rektörün başvurduğu yöntemlerdendi. Buradan bir çağrı: C.B.Ü. Senatosu bu “fahri doktora”yı iptal etmeli. YÖK de tüm üniversitelerde işlenen bu tür cinayetleri soruşturmalı ve gereğini yapmalıdır!..

Gelelim programa:

Son yıllarda medyada en çok görülen hukukçu Kanadoğlu’dur. Türkiye’nin gündemine ne gelse, gözler ona çevrilir. Herkes bir şeyler söyler ama onun söyledikleri herkesinkinden daha önemlidir.

Bir işaretiyle, anayasal kuruluşlar bile harekete geçerler.

Ergenekon medyası, onu “hukuk duayeni” olarak cilalayıp servis etmiştir. Bu cila, geniş kitlelerce de adeta kabul görmüştür.

Dün akşam Doç. Dr. Osman Can’ın karşısında onu izleyenler, şaşkınlıktan akıllarını neredeyse kaybedeceklerdi. Can’ın karşısında, Hukuk Fakültesi birinci sınıfa kaydolmuş bir öğrenciden farkı yoktu!

Gıkı çıkmıyordu. Tek başına Ergenekon televizyonlarında sloganvarî ahkâm kesmelerle işi götüreceğini zannetti, fakat her

defasında Osman Can onu rezil ve kepaze etti. Hatta bir ara cehaletini yüzüne vurduğunda, o anda kalp krizi geçirerek stüdyoda yere yıkılacağını düşündüm.

Buradan bir çağrı da hukukçulara yapayım: Osman Can'ı takip edin. Türk Hukuk Tarihi'ne altın harflerle geçecek bir hukukçu yetiştiriyor bu topraklarda. Çankaya Üniversitesi de dizlerine vursun!..

Balççek Pamir, millet adına sana da sonsuz teşekkürler!..

Meslektaşım Sabih Beye de bir çağrı: Gel seni ortaokul talebeleriyle birlikte bir sınav yapayım. Eğer geçer not alırsan, ben Tarih Profesörü unvanımdan vazgeçeceğim.

Hadi, birileri sana yağcılık olsun, rektör atamalarında tavaşutun için bunu yaptılar. Be adam, sen niye “Yahu bu kadarına da pes!” diyemedin?..

Türk üniversiteleri haa!..

Dünyanın en iyi 500 üniversitesi arasında tek üniversitemiz yok! Nedeni açık değil mi?

Bu kafalarla, bu üniversiteler... İşte bu kadar!

Ocak 2010

SLOGANLARLA İSTİKBALİNİ ARAYAN ÜLKE!..

”

Biz tarihçiler, insanlık tarihini çağlara ayırırız: İlkçağ, Ortaçağ, Yeniçağ, Yakınçağ.

İktisatçılar da ülkeleri ekonomik gelişmişlik yönünden tasnif ederler: Gelişmiş ülkeler, az gelişmiş ülkeler, gelişmekte olan ülkeler, geri kalmış ülkeler.

Üçüncü milenyuma ise, Bilgiçağı adını verdik.

Bu tanımlamayla iktisatçıların tasnifi çöpe atıldı.

15-20 seneye kalmaz, dünya bir kalın çizgiyle ikiye ayrılacaktır:

1. Bilenler

2. Bilmeyenler.

Bilenler, efendi olacaktır.

Bilmeyenler, sömürge...Yani köle!

Bilenler safında yer almanın tek şartı ise, bilim üretmek!

Bunu becerirseniz, efendi olacaksınız!

Beceremezseniz, köle!..

Başka, hiçbir çaresi yok!..

Bilim, nerede üretilecek?

Tabii ki üniversitelerde... Domates tarlasında üreyecek hali yok ya!

Kim üretecek?..

Herhalde çiftçi Hasan Efendi ile marangoz Halil değil!..

Bilim adamları!..

Geçen gün Şangay listesi açıklandı; altı dalda, dünyanın en başarılı beşyüz üniversitesi...

Yani, sosyal bilimler, fen bilimleri, sağlık bilimleri, teknik bilimler vs...

Bu altı dalda da ilk beşyüz içerisinde tek Türk üniversitesi yok!

Finlandiya, İsrail, Yunanistan, Litvanya gibi küçük ülkeleri bırakın, altı dalda da Afrika ülkelerinin bile üniversiteleri varken, biz yokuz!..

80 üniversitesi, 40.000 akademisyeni olan Türk üniversiteleri ne yapar Allahaşkına!..

Bir ülke sadece savaş meydanlarında, bombalarla tarihin karanlıklarına gömülmez!..

Böyle de gömülür.

Kimse meydanlarda sloganlarla bağımsızlık nutukları atarak kendini paralamasın!

Bilim ve teknolojik açıdan bağımlı hale geldik. Millet çalışsın, biz uçak, gemi, tank, alalım.

Yazım programları başkasının elindeyken, benim elimdeki uçağın, füzenin ne anlamı var. Yazılım programında iki tuşa bastı mı ne elimdeki uçak havalanabilir, ne de elimdeki füze ateşlenebilir.

25 yıldır ideoloji üreten, yarım metre bezin kavgasını veren, başlarında “Hepimiz birer Kubilayız, %95 oyla da gelseler, onları indiririz!” nutukları atan rektörler, acaba görev süreleri boyunca bir laboratuara girip ne yapıldığına baktılar mı?..

Tarih Türkiye Cumhuriyeti’ni kimlerin ne uğruna batırdığını, kimlerin bu ülkenin bağımsızlığının altını oyduğunu elbet de yazacaktır!

O bayrak, o ellere; o sloganlar, o ağızlara yakışmıyor!

Vallahi de yakışmıyor, billahi de yakışmıyor!

Millet, her şeyin farkında!

Emperyalizmin kültürüyle yetişmiş kitleler, emperyalizmle mücadele edemezler!

Şaşkınlar!..

Haziran 2007